Λίγα λεπτά ευθυμίας

Μεγάλη συμφορά

—Δεσποινίς, ἦρθα γιὰ νὰ μοῦ ἀλλάξετε τὰ παπούτσια μου, ποὺ μοῦ ἔρχονται πολὺ στενά.

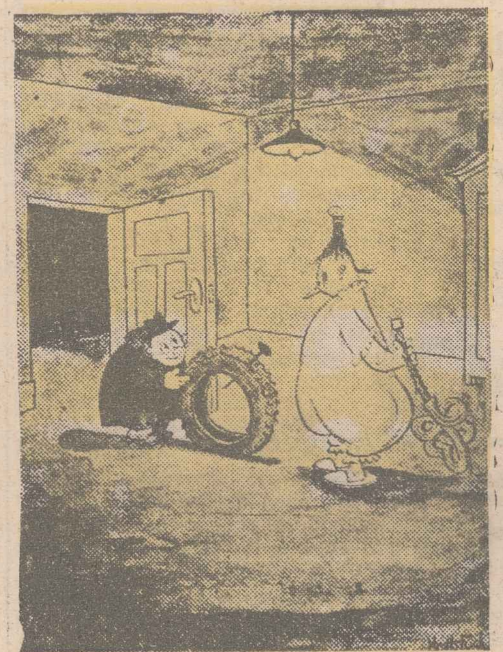

Δύσπιστος σύζυγος

—Καὶ θὲς λοιπὸν νὰ τὸ πιστέψω ὅτι ἄργησες νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι ἐπειδὴ τρύπησε τὸ λάστιχο τοῦ λεωφορείου;

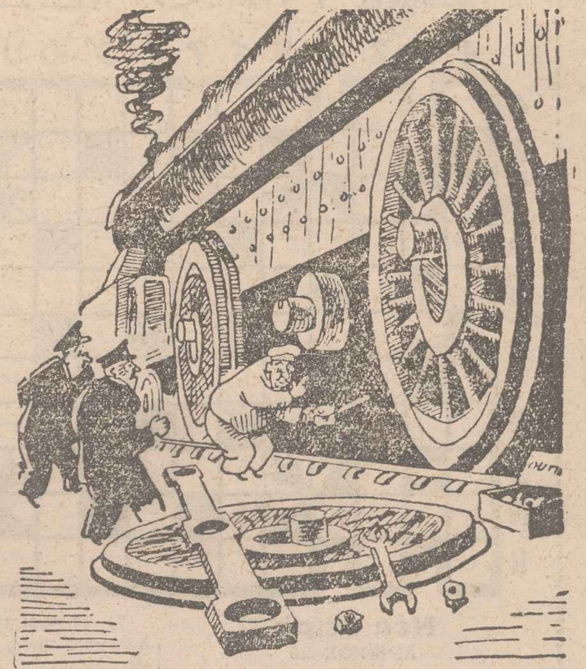

Δικαιολογημένη περιέργεια

—Τὸ ξέρω ὅτι ἡ ἁμαξοστοιχία σ' ἕνα λεπτὸ πρέπει νὰ ξεκινήσῃ. Ἀλλὰ ἄκουσα ἐδῶ ἕνα κουδούνισμα καὶ εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε τὸ ξυπνητῆρι ποὺ ἔχασα.

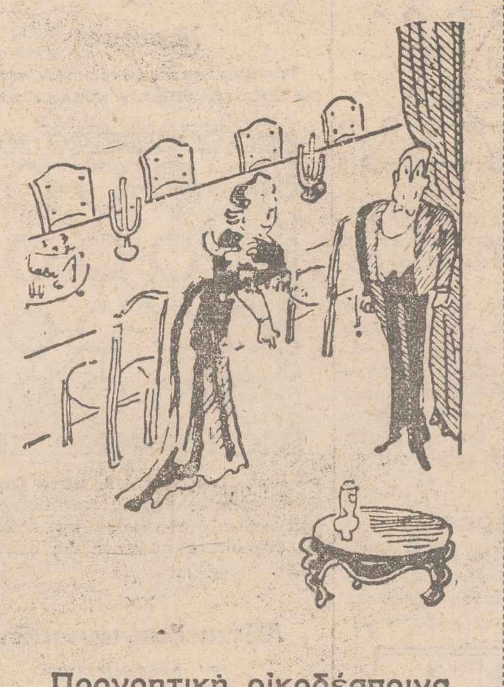

Προνοητικὴ οἰκοδέσποινα

—Ὅταν δῆς, Τζών, ὅτι ἐπικρατεῖ σιωπὴ στὸ τραπέζι, νὰ σπάσῃς αὐτὸ τὸ βάζο γιὰ νὰ βροῦν οἱ καλεσμένοι μας θέμα συνομιλίας.

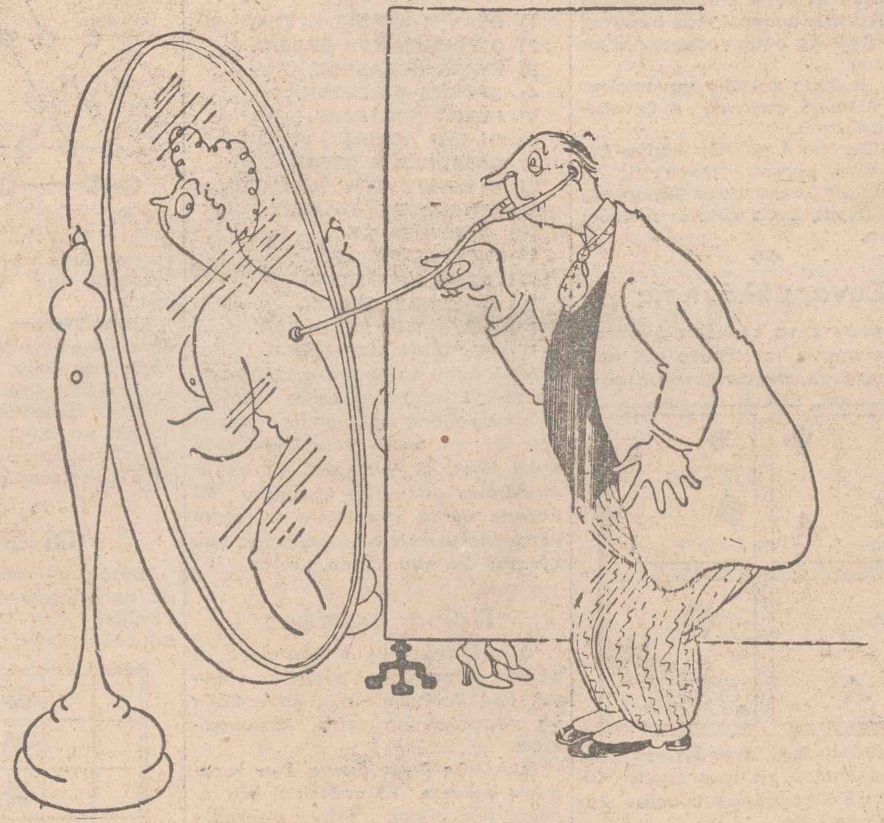

Ἐπαγγελματικαὶ δυσχέρειαι

Ὁ γιατρὸς ἐξετάζει μιὰν ντροπαλὴ πελάτιδά του.

Τέρας ψυχραιμίας

—Δὲ μοῦ λέτε, κύριε πιλότε, ἡ ἑταιρεία θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ καπέλλο, ποὺ ἔχασα;

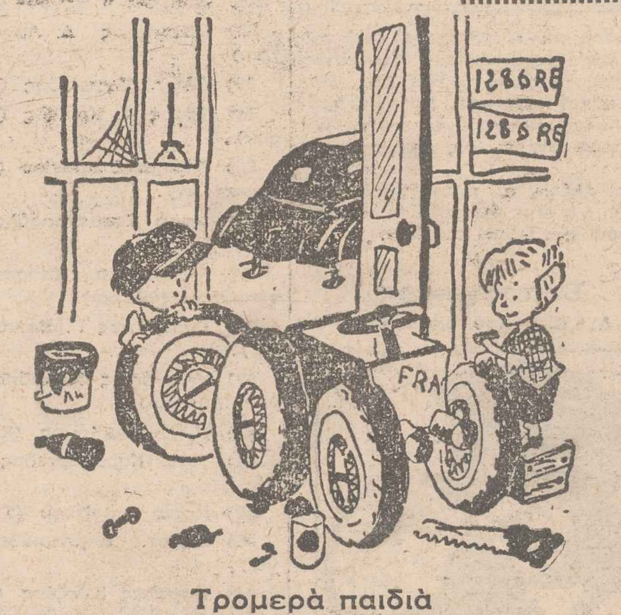

Τρομερὰ παιδιὰ

—Λές, νὰ θυμώσῃ ὁ πατέρας σου ποὺ ξεβιδώσαμε τὶς ρόδες γιὰ νὰ παίξουμε;

Χορὸς μετημφιεσμένων

—Προσοχή, Νίκο, πίσω εἶνε ὁ ἄνδρας μου καὶ μᾶς ἀκούει.

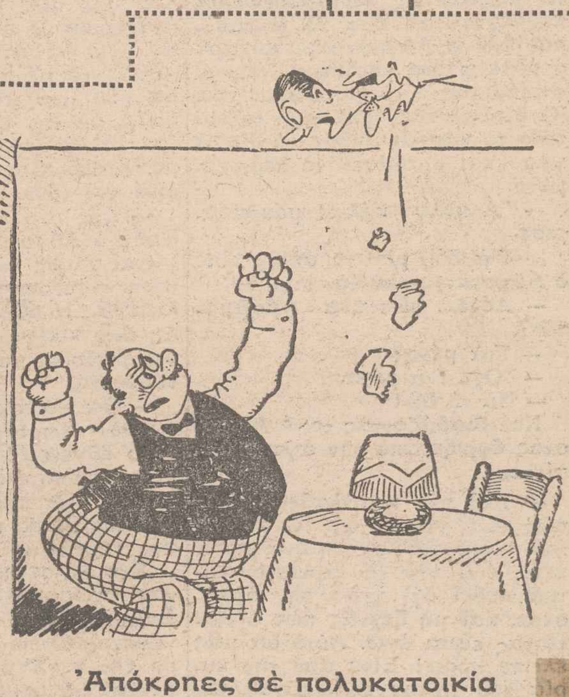

Ἀπόκρηες σὲ πολυκατοικία

—Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε. Δίνομε στὸ διαμέρισμά μας ἕνα οἰκογενειακὸ χορό.

Π
E64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
28 Ἰανουαρίου 1939
Ἔτος Γ'. Ἀρ. φύλλου 123

▲

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Μία ἐνδιαφέρουσα ἀνασκόπησις τῶν τελευταίων μεγάλων μαχῶν

●

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Πῶς ὠργανώθη ἡ ὑπερατλαντικὴ συγκοινωνία Εὐρώπης — Ἀμερικῆς

●

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΑΝΕΜΟΤΡΑΤΕΣ

Ἕλληνες ψαράδες ποὺ βιοπαλαίουν στὰ τρικυμισμένα πελάγη

●

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Μία σελὶς ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς τελευταίας ἐφευρέσεις

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΟΥ ΕΛΗΣΜΟΝΗΘΗΣΑΝ

Τί ἀπέγιναν οἱ καλλιτέχναι τῆς ὀθόνης ποὺ συνήρπασαν ἄλλοτε τὸν κοινόν;

▼

Διηγήματα, ἔρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ «ΜΟΙΡΑΙΟΝ» ΛΑΘΟΣ

—Πολὺ ἀργά, προχθὲς τὴ νύχτα, ἐνῷ διασκέδαζα μὲ κάτι φίλους μου σὲ ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, μπῆκε ἕνας κλέφτης στὸ σπίτι μου!

—Τί μοῦ λές!... Καὶ σᾶς ἔκλεψε σπουδαῖα πράγματα; Λεφτά; κοσμήματα;

—Δὲν πρόφθασε, ὁ καϋμένος!... Ἡ γυναίκα μου εἶχε στήσει καρτέρι γιὰ μένα, καί, νομίζοντας ὅτι ἐγὼ εἶχα ἐπιστρέψει καὶ τάχα περπατοῦσα σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ νοιώσῃ, τοῦ ἔσπασε τὸ κρανίο μὲ τὸ σκουπόξυλο καὶ τώρα βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο!

ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ (κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης τῶν σπλάγχνων).—Αὐτὴ ἡ τσιπούρα ποὺ μοῦ δίνεις δὲν εἶνε φρέσκια!

Ο ΨΑΡΑΣ.— Τί φταίω ἐγώ! Τὸ σφάλμα εἶνε σὲ σᾶς, ποὺ ἔπρεπε νάρθῆτε νὰ τὴν ἀγοράσετε τὴν περασμένη ἑβδομάδα!

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ

Ἐνῷ ὁ πατέρας, ποὺ ἀγαπάει λιγάκι τὸ κρασὶ καὶ τρέφει ἰδιαιτέραν συμπάθειαν εἰς τὰ ἡδύποτα, μισοκοιμᾶται ἐπάνω στὴν καρέκλα του, ὁ μικρὸς Χριστάκης, προετοιμάζων τὰ μαθήματά του, εὑρίσκεται εἰς ἀπορίαν διὰ τὴν μετάφρασιν τῶν γαλλικῶν του ἀσκήσεων καὶ ἐρωτᾷ:

—Μπαμπᾶ, πῶς θὰ γράψω «ἡ καρδιὰ» γαλλικά: λὰ-κὲρ ἢ λὲ-κέρ;

Καὶ ὁ μπαμπᾶς, πάντοτε μισοκοιμισμένος, τοῦ ἀπαντᾷ:

—Λὶ-κέρ!

ΕΛΑΦΡΥΝΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

—Γιάννη! λέγει μὲ αὐστηρὸν τόνον ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπηρέτην τῆς πολυκατοικίας, μοῦ λείπουν ἑκατὸ δραχμὲς μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου καὶ κλειδὶ ἄλλος δὲν ἔχει ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο! ἕνα ἔχω ἐγὼ καὶ ἕνα... ἐσύ!

—Καλά, ἀφεντικό! καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς! Ἂς βάλωμε ἀπὸ πενῆντα δραχμὲς ὁ καθένας μας καὶ ἂς λήξῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον!...

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

—Τί παίρνει ὁ κύριος;

—Πρῶτα-πρῶτα παίρνω κρύο καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα πρὶν παγώσω.

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΜΕΤΑ ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

—Γιαννάκη, σοῦ εἶπα νὰ μὴν γλύφῃς τὶς καραμέλλες ποὺ δὲν πρόκειται νὰ φᾶς!

—Δὲν τὶς γλύφω, μαμᾶ... Τὶς ἀγαπάω καὶ γι' αὐτὸ τοὺς δίνω φιλάκια, ὅπως δίνω καὶ σὲ σένα ὅταν σ' ἀγαπάω!

◆◆

Στὸ ραντεβοῦ:

—Καλῶς εἶνε ὁ ἔρως, λέγει ὁ μπαμπᾶς, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ πορτοφόλι....

—Ναί, ἀγάπη μου, ἀλλὰς πῶς θἄκουγες τότε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου, ἂν εἶχα κι' ἐγὼ πορτοφόλι;

◆◆

—Μαργαρὼ σήμερα θἄχουμε στὸ τραπέζι τὴν μητέρα τῆς κυρίας, θὰ μᾶς μαγειρέψῃς λοιπὸν ψάρι.

—Τί ψάρι, κύριε;

—Κανένα ποὺ νἄχῃ πολλὰ κόκκαλα...

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

28

Ἰανουαρίου 1939

Ἀριθμὸς φύλλου 123

7 Ἡμέραι 7 Νύκτες

Η ὑπὲρ τοῦ πρασίνου προσπάθεια, ἀποδίδει τοὺς καρπούς της, πλουσιωτάτους. Ἑκατὸν χιλιάδες δένδρα, ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν γῆν ἡ «Ἑβδομὰς τοῦ πρασίνου» καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ ἰδέα ἐρρίφθη καὶ ἐκαρποφόρησεν. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε μόνον αὐτά. Διότι ὁ ὑπὲρ τοῦ πρασίνου ἀγὼν θὰ συνεχισθῇ. Καὶ ἀσφαλῶς, μετὰ μίαν πενταετίαν, αἱ Ἀθῆναι, αἱ ἐπαρχίαι κατόπιν, θὰ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἕνα πράσινον πλοῦτον, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀπεκτήθη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ «Σχολεῖον Κακογλωσσιᾶς» τοῦ Σέρινταν, ποὺ παίζεται εἰς τὸ «Βασιλικὸν», ἔδωσεν ἀφορμὴς πρός... κακογλωσσιὰν μετὰ συνεχείας. Οἱ ἀπὸ ἄμβωνος ὁμιλοῦντες καὶ κριτικάροντες, ἔψαλλον τὸν ἀναβαλλόμενον ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, θέλοντες νὰ ἐπιδείξουν γνώσεις κριτικὰς ὑψηλοῦ περιεχομένου. Ἔτσι, ἄλλος ἔδωσε πρὸς συνάδελφόν του τὸν ὁρισμὸν, τοῦ τί σημαίνει εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὄπερα καὶ τί γκρὰν ὄπερα, καὶ ἄλλος ἔβαλε τοὺς δύο μεταφραστὰς τοῦ ἔργου νὰ ἔλθουν στὰ μαχαίρια, διότι ὁ ἕνας παρομοίασε τὸν Σέρινταν πρὸς τὸν Μολιέρον καὶ ὁ ἄλλος ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Σέρινταν δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸν Γάλλον συγγραφέα, ἀλλὰ εἶνε ἐγγλέζικο καθαρῶς ἀπόκτημα. Δίκηο εἶχε, λοιπὸν, πρωϊνὴ συνάδελφος, ποὺ ἔγραφεν, ὅτι ἔγιναν ὅλα: «κάπο ντ' ὄπερα». Ἀλλ' ἡ συμπεπυκνωμένη σοφία, ἡ ὁποία μάλιστα ἀνέρχεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στήλης τῆς ἐφημερίδος, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδειχθῇ ὡς τὰ πάντα γνωρίζουσα, ἔστω πρὸς γνῶσιν πάντων τῶν κριτικῶν, ὅτι καθιστᾷ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν ἢ καὶ τοὺς κατ' αὐτῶν: «κάπο ντ' ὄπερα»...

Ο χρυσοφόρος τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν, ποὺ ἀπεκαλύφθη εἰς τὰς Πάτρας, δὲν ἀπεδείχθη καὶ τὸ ἀσφαλέστερον χρηματοκιβώτιον. Ὁ «κόμπος», τὸ «κομπόδεμα», αὐτὸ πάντοτε ἀπεδείχθη τὸ ἀσφαλέστερον χρηματοκιβώτιον τῶν φιλαργύρων. Πρέπει νὰ χαθοῦν αὐτοὶ, διὰ νὰ συναπολεσθῇ μαζὺ μὲ αὐτοὺς καὶ τὸ κομπόδεμα. Ὁ φιλάργυρος ὅμως τῶν Πατρῶν —διότι ἐκ τῶν ὀνομαστῶν φιλαργύρων ἀπεδείχθη, ἀφοῦ εἰς τοὺς ἀνακαλύψαντας τὸν θησαυρόν του καὶ ἐπιστρέψαντας αὐτὸν δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ οὔτε ὀβολὸν ἐκ τούτου— ὁ φιλάργυρος, λοιπὸν, αὐτὸς ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἐξέλεξεν ἀσφαλὲς χρηματοκιβώτιον. Ἀπησχολημένος ν' αὐξήσῃ τὰ ἔσοδά του διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις του, παρέδωσε καὶ τενεκὲν καὶ θησαυρὸν εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν ἀπορριμάτων δημαρχιακοὺς κλητῆρας, μόνον δὲ ἡ τιμιότης των τὸν ἐπανέφερεν εἰς τοῦ ἀγαθοῦ ἐπαρχιώτου τὰς χεῖρας. Τὸ κομπόδεμα, λοιπὸν, ἀποδεικνύεται καὶ πάλιν ὡς τὸ καλλίτερον τῶν χρηματοκιβωτίων. «Κάθε παληὸ καὶ καλὸ», ὅπως λέγει καὶ ὁ λαός.

«**Ο**ὗτος εἶχε τοποθετήσει ἐντὸς τοῦ καταστήματός του πολλὰ μικρὰ δοχεῖα μὲ οἰνόπνευμα καὶ βενζίνην, ἐπ' αὐτῶν δὲ εἶχεν ἁπλώσει κινηματογραφικὰς ταινίας καὶ πλησίον τῶν ἐμπορευμάτων θρυαλλίδα...» Καὶ ὅμως ὁ ἐμπρηστὴς Θεσσαλονίκης ἔμπορος Γιουντὰ Χαΐμ, μὲ τέτοιαν προπαρασκευὴν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, ἐν τέλει δὲ συνελήφθη καὶ «ἐτέθη εἰς τὴν φυλακὴν» —ὅπως ἀμετανόητοι μεταφρασταὶ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ θὰ ἀπέδιδαν τὸ παραστατικώτατον ἑλληνικόν: «τὸν ἔστειλαν στὸ φρέσκο»— κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐμπρησμῷ. Δικαία λοιπὸν ἡ ἀπορία τοῦ κ. Γιουντὰ καὶ δικαιολογημένη μάλιστα, ὅταν εἶπε: «Πόσες φορὲς καίγονται τετράγωνα μὲ μιὰ γόπα»!...

Δι' ἕνα δίδραχμον, ὁ ἐκ Πατρῶν Παναγιώτης Καροῦσος ἐφόνευσε τὸν δυστυχῆ Σπῦρον Γαρουφαλῆν. Ἕνα πτωχὸν δίδραχμον, ποὺ μόνον πασσατέμπο ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ κανένας ἢ μίαν ἐφημερίδα — ὅπερ τὸ ἴδιον— ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ δώσῃ ὁ πρῶτος διαβατήριον εἰς τὸν δεύτερον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἕνα δίδραχμον τοῦ ὤφειλεν ὁ Γαρουφαλῆς. Ἀλλὰ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα — διδάσκει ἡ ἱστορία— ἔχουν τὰς μικροτέρας ἀφορμάς. Ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τὸ μεγαλύτερον τῶν κτηνῶν, ἡ ἱστορία ἔχει δίκαιον.

Οχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἀνηγγέλθη διὰ τῶν ἐφημερίδων, θὰ ἰδοῦμε καρναβάλια καὶ θὰ περάσουμε Ἀπόκρηες τέτοιες, ὥστε νὰ θυμηθοῦμε —ὅπως λέμε— τὸν παληὸ καλὸ καιρὸ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ δήμαρχος τῆς συμπρωτευούσης θὰ δώσῃ εἰς τοὺς συμπολίτας του ἑορτὲς ἀποκριάτικες ἀπὸ τὶς καλύτερες. Ἰδοὺ ἕνα ζήτημα, ποὺ εἶνε ἁπλούστατον βέβαια, ἀλλὰ καὶ ζωτικώτατον. «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος». Καὶ μετὰ τὴν ἐργασίαν, ἡ χαρὰ εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων συντελεστῶν τῆς ζωῆς.

Διπλοῦν δρᾶμα τιμῆς ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὴν Ἔδεσσαν. Ὁ Γ. Χατζηλάζαρος, σύζυγος ὡραίας γυναικὸς, ἀλλ' ἔχων λόγους νὰ μὴ πολυπιστεύῃ ὅτι τὸ τρυφερόν του ἥμισυ ἐξηκολούθει νὰ τηρῇ τὸν ὅρκον πίστεως, ποὺ τοῦ ἔδωσε κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, μετεχειρίσθη τὸ παλαιὸν κόλπον τοῦ ταξιδεύοντος συζύγου. Τὴν ἀπεχαιρέτισε, λοιπὸν, ἐνῷ αὐτὴ ἐψευτόκλαιγε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖνος, συγκεκινημένος πραγματικὰ, ἐπῆρε τὸ τραῖνο, ἀλλ' ἀπεβιβάσθη εἰς τὸν ἑπόμενον σταθμὸν καὶ νύκτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι του, ὅπου εἰσελθὼν ὡς κλέπτης, ἀντελήφθη ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μαντεύσῃ ὡς ἰδιοκτήτης. Ἡ ἄπιστος εἶχε καλέσει τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ ἀπόντος συζύγου, τὴν πρώτην μάλιτα νύκτα τῆς ἀπουσίας του. Καὶ ὁ σύζυγος, ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς, ἐφόνευσε καὶ ἐκείνην καὶ ἐκεῖνον. Τὰ ἀνόητα δράματα τιμῆς, ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγου τόσον ἦσαν τῆς μόδας καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, μετηνάστευσαν βορειότερον. Καὶ ἐξεκολάφθησαν μάλιστα εἰς διπλᾶ, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης...

Μετὰ τὸ συνέδριον ποὺ ἔγινε ὑπὸ τῶν κωφῶν πρὸ χρόνων εἰς τὸ Παρίσι, ὁ πρόεδρός των συνεκάλεσε ἕνα διεθνὲς «Συνέδριον τῶν κωφῶν». Τὸ τί ἔγινε μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου κατέφθασαν κωφοὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, δὲν περιγράφεται. Οἱ πρακτικογράφοι —ποὺ ἔχουν συνηθίσει εἰς μεγάλας ρητορικὰς μάχας— τὰ ἔχασαν. Θόρυβος καὶ κακό, ποὺ ἀνεστάτωσε τὸ τετράγωνον, ὅπου εὑρίσκετο ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων. Ἀλλὰ μία παρατήρησις τοῦ προέδρου τοῦ συνεδρίου εἶνε χαρακτηριστικὴ καὶ ἐξηγεῖ τὰ παρατράγουδα ποὺ ἐπηκολούθησαν:

— Κύριε συνάδελφε, γιατί δὲν βάζετε τὸ ἀκουστικό σας;... Τότε θὰ ἀκούετε τὰς διακοπὰς καὶ θὰ ἀπαντᾶτε... φωνάζει ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἰς τὴν διαπασῶν πρὸς τὸν ρήτορα.

Ὁ ρήτωρ—κωφὸς, ὅμως, συνεχίζει, μὴ ἀκούων τὸν πρόεδρον. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος τὸν κτυπᾷ εἰς τὸν ὦμον καὶ τοῦ φωνάζει:

— Βάλτε τὸ ἀκουστικὸ στ' αὐτί σας.

— Τί θέλετε; ρωτᾷ ὁ ρήτωρ ἀγανακτῶν.

Τότε ὁ πρόεδρος ἀναγκάζεται νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα σημείωμα, ὅπου τοῦ γράφει τὴν παράκλησίν του. Ἀλλ' ὁ κωφὸς ρήτωρ ἐξανίσταται:

— Γιὰ κωφὸ μὲ πέρασες, κύριε πρόεδρε;!...

Οἱ πρακτικογράφοι βάζουν τὰ γέλια, γιατὶ ὅλοι οἱ κωφοὶ, μολονότι ἔχουν κάμει ἐπίσημον δήλωσιν γιὰ τὴν κουφαμάρα των ἐγγραφέντες εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν κωφῶν», δὲν ἐννοοῦν νὰ τὴν παραδεχθοῦν!...

Καὶ ὁ πρόεδρος ὠρύεται ἐναντίον τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου του καὶ τῶν μὴ μελῶν κωφῶν, γιατὶ ντρέπονται, λέγει, νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶνε τέτοιοι καὶ δὲν μεταχειρίζονται ἀκουστικὸ, ἐνῷ οἱ μύωπες βάζουν τὰ γυαλιά των, ποὺ εἶνε πολὺ περισσότερον ἀκαλαίσθητα, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν παραμικρότερη ντροπή...

— Προτιμοῦν —τελειώνει— νὰ περνοῦν γιὰ ἠλίθιοι, νὰ ἀπαντοῦν ἄλλα ἀντ' ἄλλων, παρὰ νὰ ὁμολογήσουν τήν... κουφαμάρα των. Γι' αὐτὸ συνεκλήθη τὸ συνέδριον. Ἀλλὰ θὰ τὸ καταφέρουμε;

Σὰν νὰ ἔχῃ δίκηο ὁ κ. πρόεδρος τῶν κωφῶν...

ΕΝΑ ΒΛΕΜΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ ρουμανικὴ ἐφημερὶς «Πρωτεύουσα» ἀνέγραφε τελευταῖα τὴν καταπληκτικὴ εἴδησι ὅτι ἕνας πολὺ γνωστὸς Ρουμᾶνος στρατηγός, ὁ ὁποῖος ἔβρισε σὲ μιὰ φιλικὴ συζήτησι τὸν Ρουμᾶνο πατριάρχη, ἔχασε ἔξαφνα τὴ λαλιά του.

◆◆

Ἡ κυρία Καρνέρο ἀπευθύνθηκε στὰ δικαστήρια καὶ ζήτησε ἀποζημίωσι 1000 λιρῶν ἀπὸ τὸ Ἀποικιακὸ Μονοπώλιο Καπνοῦ τῆς Γαλλίας γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἕνα τσιγάρο τοῦ Μονοπωλίου ἐκπυρσοκρότησε ξαφνικὰ καὶ τύφλωσε τὸν ἄνδρα της.

Τὸ τσιγάρο εἶχε μέσα—ἄγνωστον πῶς—μπαρούτι.

— Ἡ ἀπαίτησις τῆς Καρνέρο ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὰ δικαστήρια.

◆◆

Στὴν νῆσο τοῦ Πρίγκηπος Ἐδουάρδο στὸν Καναδᾶ ὑπάρχει τὸ μοναδικὸ δικαστήριο τοῦ κόσμου ποὺ δὲν ἔχει ὡς σήμερα ἐκδικάσει οὔτε μιὰ ὑπόθεσι διαζυγίου.

◆◆

Στὸν Καναδᾶ, κάποιος ἐργάτης μόλις ξύπνησε, ἕνα πρωΐ, διεπίστωσε κατάπληκτος ὅτι τὴν νύχτα εἶχε μπῆ στὸ παράπηγμα ποὺ κοιμῶνταν ἕνας κάστωρ καὶ τοῦ ἔφαγε... τὸ μισὸ πόδι!

Τὸ εὐτύχημα ὅμως σ' αὐτὴν τὴν περίστασι ἦταν ὅτι τὸ πόδι τοῦ ἐργάτου ἦταν... ξύλινο!

◆◆

Μεταξὺ τῶν ἐκκεντρικῶν ὅλου τοῦ κόσμου συγκαταλέγεται καὶ ἕνας εὐκατάστατος πολίτης τοῦ Γιορκσάϊρ, ὁ ὁποῖος κάθε φορὰ ποὺ διανυκτερεύει σὲ ξενοδοχεῖα τοῦ Λονδίνου ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ στρώνουν κατάχαμα, ὅπου ὁ ἀέρας... συμφωνα με τις ἐπιστημονικές του γνώσεις εἶνε πιὸ καθαρός!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Ἕνας καπετάνιος κι' ενας μηχανικὸς ποὺ ἐργαζόντουσαν μαζὺ στὸ ἴδιο πλοῖο, κουρασμένοι ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις τους περὶ τοῦ ποιὰ θέσι ἀπὸ τὶς δυὸ εἶχε μεγαλείτερη σπουδαιότητα καὶ ἀξία, ἀποφάσισαν ν' ἀνταλλάξουν τὶς θέσεις τους στὸ πλοῖο, γιὰ ν' ἀποδείξουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς ἀπόψεις τους. Ἔτσι ὁ μηχανικὸς ἀνέβηκε στὴ γέφυρα καὶ ὁ καπετάνιος κατέβηκε στὸ μηχανοστάσιο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ καπετάνιος φάνηκε στὸ κατάστρωμα βουτηγμένος στὰ λάδια καὶ στὶς καπνιές.

—Ἔ! Κύριε μηχανικέ! φώναξε. Ἔλα γρήγορα κάτω, γιατί οἱ μηχανὲς σταμάτησαν καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὶς βάλω μπρός.

—Πῶς νὰ τὶς βάλῃς μπρός, χριστιανέ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ μηχανικός, ἀφοῦ πέσαμε στὴν ξηρά!

◆◆

Ἐνῷ τὸ τραῖνο διευθυνότανε ἀπὸ μιὰ βορεινὴ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Ἀγγλίας, στὸ Λονδῖνο, ἕνας νεαρὸς ἄγνωστος ζήτησε ἀπὸ τὸν καχύποπτο Σκωτσέζο συνταξιδιώτη του ποὺ βρισκόταν στὸ ἴδιο διαμέρισμα, νὰ μάθῃ τὴν ὥρα.

Ὁ Σκωτσέζος σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ξέρω πολὺ καλά, φίλε μου, γιατί ζητᾶς νὰ σοῦ πῶ τί ὥρα εἶνε: Γιὰ νὰ πιάσῃς κουβέντα μαζύ μου. Κι' ἂν πιάσουμε κουβέντα θὰ γίνουμε φίλοι κι' ὅταν φθάσουμε στὸ Λονδῖνο θὰ προσφερθῇς νὰ μὲ κεράσῃς ἕνα ποτῆρι. Κατόπιν, ἀπὸ φιλότιμο, θὰ θελήσω κι' ἐγὼ νὰ σὲ κεράσω. Καὶ θὰ πιοῦμε ἄλλο ἕνα ποτῆρι. Ἐσὺ θὰ μὲ ξανακεράσῃς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς νὰ σὲ καλέσω σπίτι μου νὰ φᾶμε... Θὰ δεχτῇς τὴν πρόσκλησι καὶ θὰ ἐπισκεφθῇς τὸ σπιτικό μου, ὅπου θὰ συναντήσῃς τὴν κόρη μου. Θὰ ξαναεπισκεφθῇς τὸ σπίτι μου καὶ θὰ ξανασυναντήσῃς τὴν κόρη μου καὶ μιὰ μέρα θἀρθῇς νὰ μοῦ ζητήσῃς τὸ χέρι της... Καὶ... γιατί σὲ παρακαλῶ νὰ δώσω τὴν συγκατάθεσί μου γι' αὐτὸν τὸν γάμο σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ οὔτε ἕνα ρολόϊ;...

Ὄχι, φίλε μου, δὲν λέω τί ὥρα εἶνε.

Κόκκαλο, ὁ ἄλλος...

◆◆

Δυὸ Ἰρλανδοὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἕνα χορό. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ στὸ κέφι. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν μπρὸς στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ποὺ διέσχιζαν τὸν δρόμο:

Ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὸ τραῖνο καὶ ὁ δρόμος ἦταν κλεισμένος.

Ἔσβυσαν λοιπὸν τὴ μηχανὴ τοῦ μικροῦ τους αὐτοκινήτου καὶ περίμεναν ὥσπου νὰ περάσῃ τὸ τραῖνο. Περιμένοντας ὅμως τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγο ἡ ἁμαξοστοιχία πέρασε μὲ ταχύτητα ἀπὸ μπρός τους καὶ οἱ δυὸ μεθυσμένοι Ἰρλανδοὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους, ξυπνημένοι ἀπότομα ἀπὸ τὸν θόρυβο.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ ἕνας. Αὐτὸ ποὺ... περάσαμε δὲν ἦταν ἕνα φωτισμένο χωριό;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Ἐγὼ μάλιστα εἶδα, ὅτι τὸ πρῶτο σπίτι εἶχε ἁρπάξει φωτιά. Ἐσὺ τὸ εἶδες;

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23

Γραφεία: Σταδίου 23

Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
28
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 123
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις = τῆς ἡμέρας

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Τοῦ κ. Ἄλφα

Ἡ ἀπόφασις πρωϊνῆς συναδέλφου, ποὺ θὰ διενεργήσῃ καλλιστεῖα, δὲν μοῦ φαίνεται ἄστοχη. Ἡ ὠμορφιά, πρέπει νὰ βραβεύεται. Καὶ ἀντὶ νὰ χάνεται δωρεάν, φρονῶ, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς τὸ....ἐμπόριον!

Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε. Νὰ ἐξηγούμεθα... Διότι τὸ πρᾶγμα, ἠμπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ, ἀπὸ τοὺς ζητοῦντας ἀφορμὴν παρεξηγήσεως καὶ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ρωμαντικοὺς, ποὺ τοὺς σέβομαι ἰδιαίτερα. Ἂν καὶ — αὐτὸ μεταξύ μας — ἡ διαμαρτυρία καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν οἰκονομικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὠμορφιᾶς.

Ἀλλ' ἂς ἐξηγηθοῦμε γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό. Γράφοντας ὅτι, ἡ ἐξέλιξις τῆς ὠμορφιᾶς πρέπει νὰ ὁδηγῇ εἰς τὸ ἐμπόριον, θέτω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν καλλονὴν, τὸ....οἰκονομικὸν περιεχόμενον!...

Ἂν μία ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἐκλεγῇ «Μὶς» ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν συνάδελφον, ἀφοῦ ἡ μοχθηρία τῶν «ἀσχήμων», κατήργησε τὰ ἐπίσημα καλλιστεῖα καὶ ἑπομένως καὶ τὶς ἐπίσημες βασίλισσες τῆς ὡραιότητης, ἂν λοῖπον περίμενε τὰ φῶτα μου ἡ μέλλουσα ὡραία, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἡ εὐμορφιά της, δὲν θὰ πήγαινε χαμένη, θὰ τῆς ἔλεγα:

— Κορίτσι μου. Ἡ ὡραιότης εἶνε θεῖον δῶρον καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν χαρῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ πλούτη ἢ ἕνας νεαρός, ποὺ θὰ ξέρῃ νὰ λέῃ σαχλὲς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ἢ ἀκόμη θὰ ξέρῃ νὰ δένῃ ἄψογα τὸν λαιμοδέτη του. Ὁ πλούσιος τοκίζει τὰ χρήματά του — ὅπως ξέρῃ. Ποτὲ κανένας ἀπὸ τοὺς προνομιούχους αὐτούς, δὲν πέταξε τὰ λεφτά του ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἔτσι καὶ σύ, ὡραία μου κοπέλλα, πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἡ εὐμορφιά σου δὲν εἶνε «παρσεμελημένη ἀξία», ποὺ ἠμπορεῖ νὰ διατεθῇ, χωρὶς σκοπιμότητα. Δὲν πρέπει ἀφοῦ ἔλαμψε σὲ κάποιο στερέωμα, νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὴν ἀφάνειαν κάποιας ἐπαρχιακῆς πόλεως ἢ κάποιας Ἀθηναϊκῆς γειτονιᾶς. Ὄχι!... Ὑπάρχουν εἰδικὰ στάδια, τίμια, τιμιότατα, γιὰ τὰ ὡραῖα κορίτσια, ὅπου ἡ εὐμορφιὰ εἶνε εἶδος ἐμπορεύσιμον. Μπορεῖς, χάρις σ' αὐτήν, νὰ ἐργασθῇς πιὸ τίμια, ἀπὸ τὶς ὑποκρίτριες ποὺ διϋλίζουν τὸν κώνωπα καὶ καταπίνουν τὴν κάμηλον. Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι ἡ ὠμορφιά, εἶνε ἐμπορεύσιμος.

— Καὶ πῶς θὰ τὴν ἐμπορευθῇς;

— Ἂν δὲν θέλῃς νὰ φροντίσῃς — χρειάζεται τέχνη καὶ σ' αὐτό — νὰ πάρῃς, ἕνα πλούσιο, θὰ σοῦ προτεθοῦν χίλιες θέσεις.

— Σὰν ποιές;

— Μπορεῖς μικρή μου νὰ γίνῃς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου — δύσκολο βέβαια — ἀλλὰ πολὺ ἐπικερδές. Ἂν δὲν μπορέσῃς, θὰ σὲ παρακαλέσουν καὶ θὰ σὲ πληρώσουν ἁδρότατα, γιὰ νὰ γίνῃς μανεκέν. Μπορεῖς ἀκόμη νὰ λανσάρῃς τὶς ἑλληνικὲς μόδες στὸ ἐξωτερικό, ν' ἀνοίξῃς ἕνα κομμωτήριο ἢ ἕνα «ἀτελιὲ μόδας». Τὸ κεφάλαιον, πάντα προθύμως, ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐργασίαν, ὅταν διαβλέπει προσόδους.

◆◆

Νὰ κυρίες καὶ κύριοι γιατὶ ἐχειροκρότησα ὡς ἐμπορεύσιμον τὴν καλλονὴν, μὲ τιμὴν καὶ ἠθικήν, ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ἀλώβητον. Ἀκόμη, χαρακτηρίζω καὶ ἐγὼ μαζὶ μὲ χίλιους ἄλλους ξένους, συντηρητικούς, συγγραφεῖς, λογοτέχνας καὶ δημοσιογράφους, ὡς κακόβουλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς ὅτι παίρνουν ἀέρα τὰ κεφάλια τῶν κοριτσιῶν, ποὺ ἀναδεικνύνται βασίλισσαι τῆς καλλονῆς. Πλάνη! Ἡ προσπάθεια νὰ κερδίσουν τὴν ὡραίαν νίκην, ἡ διαδικασία ποὺ ἀπαιτεῖται, ἡ ἀποθέωσις, δίδουν στὶς καλλονὲς αὐτές, μιὰ ἀξιοπρέπεια, ποὺ τὰς συγκρατεῖ ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα, ποὺ ἴσως θὰ ἔκαναν, ἂν παρέμεναν ἄγνωσται καὶ ὡραῖαι εἰς τὴν συνοικίαν των.

ΑΛΦΑ

ΑΣ ΕΥΘΥΜΙΣΩΜΕΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ...

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον.
Τὸ γλέντι ἀρχινᾶ.
Στὴ μέθη ἂς ξεχάσουμε
τοῦ βίου τὰ δεινά.
Χοροί, ξεφάντωμα τρελλὸ,
δίχως κανὲν ἐμπόδιον.
Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον!

◆◆

Ἦλθαν οἱ μέρες τῆς χαρᾶς,
ἡμέρες εὐθυμίας,
τὸ γλέντι ἀνάβ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
δίκην ἐπιδημίας.
Ἀνασκιρτᾷ κάθε γυνὴ,
κάθε σπουδαῖος «πόντος»
καὶ τουαλέττες καινουργεῖς
ζητάει ἐπειγόντως.
Ἀλλὰ ὁ τάλας σύζυγος
ἀρνεῖται ἐπιμόνως
καί... οἰκογενειακὸς χορὸς
ἀρχίζει ὑψιφώνως:
—Θέλω καινούργιο φόρεμα.
Μὴν παριστᾶς τὸν βλάκα.
—Λεφτὰ δὲν ἔχω. Μήπως θὲς
νὰ κάμω καμμιὰ τράκα;
—Μωρ' ἄστ' αὐτὰ τ' ἀστεῖα σου,
τὰ τόσο δὰ χαζά...
—Πάψε, γυναίκα, μήπως φᾶς
καμμία καρπαζᾶ.
—Ὥστ' ἔτσι; Τώρα μ' ἀπειλεῖς;
Ἄ, νὰ χαθῇς, δὲν ντρέπεσαι
ἔτσι νὰ παρεκτρέπεσαι...
—Τ' εἶπες, μωρὴ ἀδιάντροπη;
Γιὰ πές το αὐτὸ ξανά...

....

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον
καί... γλέντι ἀρχινᾶ!

◆◆

Σ' ἕνα χορὸ πᾶν οἱ γονεῖς
μὲ πλᾶσμα ἀκριβοθώρητον
τουτέστι μὲ τὴν κόρη των.
Ἐκεῖ ἡ κόρη ἀρχινᾶ
μὲ νέους νὰ φλερτάρῃ.
Μὰ ἡ μαμὰ ἡ αὐστηρὴ
τὴν παίρνει εὐθὺς χαμπάρι.
Καὶ εἰς τὸ σπίτι ὕστερα
ὅταν ξαναγυρίζουν
οἱ αὐστηρότατοι γονεῖς
τὴν νέα συγυρίζουν.
—Τ' ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔκανες
ἀπόψε στὸ χορό;
—Τί ἔκαμα, καλὲ μαμά;
Μὲ κάνεις ν' ἀπορῶ.
—Ἄσε τὶς ἀθωότητες.
Τί ἔκανες σὲ εἶδα
καὶ νὰ σ' ἁρπάξω μοὔρχεται
τώρα ἀπ' τὴν κοτσίδα.
—Τί λες ἐκεῖ! Δὲν θὰ μπορῶ
οὔτε καὶ νὰ μιλήσω...
Θέλω κι' ἐγὼ νὰ ζήσω!
—Τ' εἶπες, μωρὴ ἀδιάντροπη;
Γιὰ πές το αὐτὸ ξανά...

....

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον
καί... γλέντι ἀρχινᾶ!

◆◆

Ἂς ρίξουμε καὶ μιὰ ματιὰ
ἔτσι στὰ κορτουροῦ
εἰς αἴθουσαν χοροῦ.
Ἐκεῖ ὑπάρχουν ἄνθρωποι,
ποὺ πίνουνε ἀγρίως
κι' ἄλλοι διασκεδάζουνε
ὀλίγον μακαβρίως.
Αἴφνης αὐτὸν τὸν κύριο
στὸ βάθος τῆς αἰθούσης
ἂν τὸν ζυγώσῃς φιλικὰ,
τί στεναγμοὺς θ' ἀκούσῃς.
Θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ σοῦ πῇ
ὅλα τὰ βάσανά του
καὶ πλεῖστα κατὰ τῆς ζωῆς
φρικτὰ παράπονά του.
—Ἄχ, ἡ κακοῦργα ἡ ζωή!
πῶς μ' ἔχει ἀφανίσει.
Ἡ τύχη μ' ἔχει πάντοτε
ἀγρίως κυνηγήσει.
Σὰν σκέφτωμαι τί ἔχασα
μ' ἐκεῖνα τὰ ψυγεῖα!...
Ἄστα νὰ πᾶν στὸ διάολο.
Βάλε κρασί. Εἰς ὑγεία...
Μὲ κυνηγάει, ἀδερφὲ,
ὅλη ἡ κοινωνία.
Γιατί, στ' ἀλήθεια, οἱ ἄτιμοι
ἐμένα κυνηγᾶνε;
Γιατί αὐτὴ ἡ μανία;
Τί θέλουν; Τί ζητᾶνε;
Ἐγὼ εἶμ' ἄνθρωπος καλός.
Ναί, μὰ τὴν Παναγία.
Μ' ἄστα νὰ πᾶν στὸ διάολο.
Βάλε κρασί. Εἰς ὑγεία...
Μ' ἔχει παιδέψει ἡ ζωὴ
μὲ τοῦτα καὶ μ' αὐτά.
Τί ἔχασα στὸν πόλεμο
τοῦ ἐνενῆντα ἑφτά!
Ἄχ, τύχη μπαγαπόντισσα!
Βάλε κρασὶ ξανά...

....

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον
καί... γλέντι ἀρχινᾶ!

◆◆

Σ' ἄλλα χορὸ δημόσιον
πολυμελὴς παρέα
γλεντᾶ πολὺ ὡραῖα!
Μποτίλιες παραγγέλλονται
καὶ φεύγουνε ἀράδα
καὶ γίνεται ὅλων τὰ μυαλὰ
ἡ πρώτη ζαλάδα.
—Θανάση, εἶσαι φίλος μου
σὲ ἀγαπάω γκαρδιακά.
Ἔλα νὰ πιοῦμε τώρα δὰ
οἱ δυό μας μιὰ ὀκᾶ.
— Ἄ, ὄχι, Παναγιώτη μου,
ἐγὼ ἀδυνατῶ.
— Τί εἶπες; Μὴ τὸ ξαναπῇς,
Θανάση μου, αὐτό.
—Σοῦ λέω, ἄλλο δὲν μπορῶ
νὰ πιῶ καὶ σταματῶ.
—Δὲν εἶσαι ἄντρας, ρέ, νὰ πᾶς
σέ... Παρθεναγωγεῖο.
—Τί εἶπες, βρὲ οὐτιδανὲ,
βρὲ κρύε, βρὲ ψυγεῖο;
Πέστο, βρὲ σὺ, αὐτὸ ξανά;

....

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον
καί... γλέντι ἀρχινᾶ!

◆◆

Ἦλθαν οἱ μέρες τῆς χαρᾶς,
γλέντι τρελλὸ θ' ἀρχίσουμε
μετά... δακρύων καὶ φωνῶν
κι' ἀπεριγράπτου πόνου
πρὸ μιᾶς μπουκάλας ἀδειανῆς
πῶς θά... μελαγχολήσουμε!
Κι' ὅταν περάσῃ ἡ Ἀποκρηὰ
θὰ ποῦμε: Καί... τοῦ χρόνου!

Ο ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ

Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

ΚΡΥΨΙΜΟ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Τοῦ κ. Λαύρα

Φαίνεται ὅτι πολὺς κόσμος κατέχεται ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ πολυτιμότερον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τὸ πλέον εὐπρόσβλητον εἶνε ἡ μύτη! Ἄλλοιῶς δὲν ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πλεῖστοι λαμβάνουν διὰ νὰ τὴν προφυλάξουν ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν.

Μόλις φυσήξει ὀλίγον βορειαδάκι, θὰ ἰδῆτε πολλοὺς νὰ σχηματίζουν προκάλυμμα τοῦ εὐγενοῦς ὀργάνου, εἴτε μὲ τὸ μαντῆλι των, εἴτε καὶ ἁπλῶς μὲ τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον φέρουν, ὡς ἀσπίδα ἐμπρὸς εἰς τὸ περίεργον αὐτὸ παράρτημα τοῦ προσώπου μας. Ἄλλοι θὰ ἰδῆτε νὰ περιτυλίγουν δύο καὶ τρεῖς φορὰς μαζὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν μύτην των μὲ ἕνα μάλλινο κασκόλ. Ἕνας φασκιωμένος κατὰ τοιοῦτον τρόπον, μοῦ ἔτυχε προχθὲς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ὅπου τὸ ρεῦμα ψυχρὸν καὶ παγωμένον ἦτο ἀκόμη ἰσχυρότερον παρὰ ἀλλοῦ. Μόλις ἐστάθη διὰ νὰ μοῦ ἀποτείνῃ τὸν λόγον ἐθεώρησε καλὸν νὰ περιμαζέψῃ τὰ δύο κρεμάμενα ἄκρα τοῦ μαλλίνου χονδροῦ περικαλλύμματος τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ τὰ φέρῃ ἐπειγόντως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτην του.

Ἐτόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω διὰ ποῖον λόγον φοβᾶται τόσον μήπως κρυολογήσῃ ἀπὸ τὴν μύτην του, ἐνῷ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐκεῖ δὲν παίρνει κανεὶς ποτὲ κρυολόγημα.

— Ἐγώ, ἔτσι τὴν ἐσυνήθισα, μοῦ ἀπήντησε ὀλίγον πειραγμένος διὰ τὴν ἐρώτησιν. «Δὲν φαντάζομαι δὲ νὰ ἐνοχλῶ καὶ κανένα μὲ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνω διὰ τὴν μύτη μου...».

Ὄχι μόνον κανένα δὲν ἐνοχλοῦσε, ἀλλ' ἀντιθέτως καὶ ὑπηρεσίας, προσέφερεν εἰς τοὺς ἄλλους προφυλάσσων αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ φταρνίσματός του. Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ πᾶν ὅ,τι κάμνει, τὸ κάμνει ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν μύτην του.

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλα τὰ δεινὰ προέρχονται ἀπὸ ἐκεῖ — ἐπανέλαβε — καὶ ἐννοῶ νὰ τὴν προασπίσω κατὰ παντὸς κινδύνου μὲ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνω.

Τρίτος γνώριμος πλησιάσας, ἀκούσας τὰς τελευταίας λέξεις καὶ ἀντιληφθεὶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐπενέβη.

— Δικαίωμά σου φίλτατε — τοῦ εἶπεν — εἶνε νὰ τὴν κάνῃς ὅτι θέλεις ἀφοῦ σοῦ ἀνήκει' ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ κουράζῃς τὰ χέρια σου μεταχειριζόμενος αὐτὰ, ἔστω καὶ ἐναλλὰξ διὰ τὴν προκάλυψιν. Ἀφοῦ ἐπιμένεις καὶ καλὰ νὰ τὴν σκεπάζῃς, δὲν τῆς παραγγέλνεις μιὰ θήκη ἐπὶ μέτρῳ; Ἔτσι θὰ ἔχῃς μόνιμον προκάλυψιν καὶ θἄχῃς καὶ τὰ χέρια σου ἐλεύθερα!

Ἡ Ἑλληνικὴ βιοτεχνία ἂς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψιν της. Μαζὶ μὲ ἄλλα εἴδη χειμωνάτικα εἰς τὰς προθήκας τῶν καταστημάτων, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἰδοῦμε προσεχῶς καὶ εἰδικὰ περικαλύμματα τῆς μύτης.

ΛΑΥΡΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρίμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Τὰ τηλέφωνα εἰς τὸ Βατικανὸν

Συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν σχετικὴν στατιστικήν, ἡ Πόλις τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, καὶ ἀνεξάρτητον κρατίδιον, ἔχει καὶ ὡς πόλις καὶ ὡς κράτος, τὰ περισσότερα τηλέφωνα, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν πληθυσμόν της, ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην πόλιν καὶ ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλο κράτος τῆς ὑφηλίου.

Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός της ἀποτελεῖται ἀπὸ 700 ἄτομα, εἰς τὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνονται 101 Ἑλβετοὶ φρουροὶ τῆς Παπικῆς Σωματοφυλακῆς, 70 Παπικοὶ χωροφύλακες καὶ πολυάριθμοι ὑπηρέται.

Ἐπὶ 700, λοιπόν, κατοίκων, ἡ Πόλις τοῦ Βατικανοῦ ἔχει ἐν ὅλῳ 600 τηλέφωνα, δηλαδὴ 85 τηλέφωνα ἐπὶ 100 κατοίκων, ἢ ἐὰν ἀφαιρεθοῦν οἱ Ἑλβετοὶ φρουροί, ἕνα τηλφέωνον διὰ κάθε κάτοικον.

Ἄς σημειωθῇ, ὅτι ἡ Ἀμερική, ἡ ὁποία φημίζεται διὰ τὴν πληθώραν τῶν τηλεφώνων της, ἔχει ἕνα τηλέφωνον ἐπὶ 7 κατοίκων, ἡ Μεγάλη Βρεττανία ἕνα τηλέφωνον ἐπὶ 20 κατοίωκν, ἡ Γαλλία ἕνα ἐπὶ 33 καὶ ἡ Ἰταλία ἕνα ἐπὶ 50 κατοίκων.

Εἰς τὸ Βατικανὸν ὑπάρχουν τηλέφωνα εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα καὶ εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ ἐργάζονται ἀκαταπαύστως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι καρδινάλιοι, ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ κάμνουν ἐντατικὴν χρῆσιν.

Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας εἶνε ἔνθερμος θιασώτης τοῦ τηλεφώνου καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ πολλάκις τὴν ἡμέραν

Εἰς τὴν κρεββατοκάμαράν του, εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον γραφεῖον του ἔχει ἀπὸ ἕνα τηλέφωνον, αἱ συσκευαὶ δὲ καὶ τῶν τριῶν εἶνε κατεσκευασμέναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἀσῆμι μασσίφ.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ τηλέφωνα δὲν ἔχουν ἀριθμούς, οὔτε καὶ ἀναφέρονται μέσα εἰς τὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον καὶ ἔτσι κανεὶς ἀπολύτως δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν Πάπαν εἰς τὸ τηλέφωνον, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὅποιον θέλει.

Ἄς σημειωθῇ, τέλος, ὅτι τὰ τηλέφωνα τῆς Πόλεως τοῦ Βατικανοῦ εἶνε αὐτόματα, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐγκατασταθέντα τὸ 1932 ἀπὸ μίαν ἀμερικανικὴν ἑταιρείαν, δὲν ἔχουν δὲ καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ τηλέφωνα τοῦ ἰταλικοῦ κράτους.

Φεῖδι ποὺ κάμνει χρέη γάτας

Ἕνας Ἄγγλος πλούσιος, διαμένων εἰς τὰ πέριξ τῆς νοτιαφρικανικῆς πόλεως Κίμπερλεϋ, χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν ἐξοχικήν του ἔπαυλιν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ποντικῶν ἕνα δηλητηριῶδες φεῖδι ἡμιεξημερωμένον.

Χωρὶς καμμίαν εἰδικὴν ἐξάσκησιν, τὸ φεῖδι αὐτὸ ἔχει συνηθίσει νὰ μὴν πειράζῃ οὔτε τὸν προστάτην του, οὔτε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ὅπως ἀναφέρει τοὐλάχιστον ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ πρακτορείου Ρώϋτερ.

Ὅλην τὴν νύκτα, τὸ κατοικίδιον ἑρπετὸν περιφέρεται μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔξω εἰς τὸν κῆπον καὶ κυνηγάει ποντικούς, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἀποτελοῦν τὴν πλέον συνήθη τροφήν του καὶ τοὺς καταβροχθίζει.

Τὸ πρωΐ πλέον πηγαίνει καὶ τρυπώνει εἰς ἕνα μεγάλο κιβώτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ προστάτης του φροντίζει νὰ ἔχῃ τοποθετημένον ἕνα δοχεῖον γεμᾶτον γάλα. Μόλις τὸ φεῖδι τρυπώσῃ μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, ὁ Ἄγγλος κατεβάζει τὸ σκέπασμά του καὶ τὸ ἑρπετὸν μένει κλεισμένο ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ βράδυ, ὁπότε ἀφήνεται πάλιν ἐλεύθερον, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ποντικοκυνῆγι του.

„ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ'' ΓΙΑ ΤΟ 1939

Παρ' ὅλες τὶς πολεμικὲς προετοιμασίες ποὺ γίνονται σὲ ὅλον τὸν κόσμο τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ παρὰ τὶς ἀπαισιόδοξες γνῶμες ποὺ διατυπώνουν οἱ «καλῶς πληροφορημένοι» κύκλοι τῆς καθημερινῆς εἰδησεογραφίας, ἡ ἀστρολόγος κυρία Σοντὰζ βεβαιώνει ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν θὰ διαταραχθῇ κατὰ τὸ 1939.

Ὁ κ. Νταλαντιὲ θὰ σημειώσῃ μεγάλους θριάμβους, ἐνῷ τοὐναντίον ὁ κ. Σαρρὼ θὰ γνωρίσῃ ἀπογοητεύσεις τὸν χρόνο αὐτό.

Ὁ Γερμανὸς καγκελλάριος —συνεχίζει ἡ κ. Σοντὰζ— θὰ μπορέσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνασυστάσεως τῆς «Μεγάλης Γερμανίας», χωρὶς νὰ συναντήσῃ μεγάλες δυσκολίες. Περισσότερες δυσχέρειες θὰ παρουσιασθοῦν στὸν Ἰταλὸ συνάδελφό του κ. Μουσσολίνι, ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς νὰ τὶς ὑπερνικήσῃ, χάρις στὴν ἰδιοφυΐα του.

Στὰ χρηματιστήρια θὰ παρουσιασθῇ, κατὰ τὴν κυρία Σοντάζ, πολὺ μεγάλη κίνησις τὸ 1939. Θὰ σημειωθοῦν καὶ μερικὲς πτωχεύσεις μεγάλων οἰκονομικῶν ὀργανισμῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν βαθύτερες γενικὲς συνέπειες.

Τέλος ἡ ἰδία ἀστρολόγος μᾶς λέγει ὅτι τὸ 1939 θὰ εἶνε πολὺ πλούσιο σὲ γεννήσεις καὶ σὲ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, ἀλλὰ τὰ διαζύγια δὲν θὰ εἶνε πάρα πολλά.

Ἡ κυρία Κρουζέ, ποὺ διαβάζει τὸ μέλλον μέσα ἀπὸ ἕνα κρύσταλλο, βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ πόλεμος τὸ 1939. Εἰδικῶς γιὰ τὴ Γαλλία προβλέπει σημαντικὴ βελτίωσι τῶν ἐσωτερικῶν της πραγμάτων καὶ τῶν οἰκονομικῶν της. Ἡ ἰδία προβλέπει ὅτι ὁ πρώην ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἤντεν θὰ ἐπανέλθῃ στὴν Κυβέρνησι.

Ἀκόμη πιὸ αἰσιόδοξη εἶνε μία ἄλλη μάντις, ἡ κυρία Ντάντε, ἡ ὁποία προβλέπει ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ διατηρηθῇ ὡς τὰ 1960, ἐνῷ ἡ συνάδελφός της μαντὰμ Τὺρκ προλέγει, ὅτι τὸ 1939 θὰ εἶνε πλουσιώτατο σὲ ἀπρόοπτα γεγονότα.

Ἡ κ. Ζὰν Ὠμὸν λέγει ὅτι μεταξὺ τῆς 20ῆς Ἀπριλίου καὶ 10ης Μαΐου, πιθανώτατα δὲ εἰς τὰς 2 Μαΐου, θὰ συμβῇ κάποιο σημαντικὸ γεγονὸς στὴν Εὐρώπη ποὺ θὰ δημιουργήσῃ πολλὲς σκοτοῦρες στοὺς διαφόρους Εὐρωπαίους πολιτικούς. Ἀλλὰ περὶ πολέμου δὲν μιλάει οὔτε αὐτή.

Μόνον ἡ Ντὸμ Νερομὰν προαγγέλλει ὅτι διατρέχουμε τὸ ἔτος τῆς Ἀποκαλύψεως μὲ τὶς πιὸ τρομερὲς καταστροφές.

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Τελευταίως στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Αὐστραλία, τὰ σωματεῖα τῶν ὑπηρετριῶν ἤγειραν, γιὰ λογαριασμὸ τῶν μελῶν των, τέτοιες ἀξιώσεις, ὥστε καταντάει προβληματικὴ ἡ διατήρησις ὑπηρεσίας καὶ στὰ πλούσια ἀκόμα σπίτια.

Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις των:

1) Καθημερινὴ ἔξοδος τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως, ἂν θέλουν οἱ ὑπηρέτριες.

2) Κάθε σπίτι ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερο μπάνιο γιὰ τὴν ὑπηρέτρια (!)

3) Δὲν θὰ ἀναλαμβάνουν μπουγάδα καὶ σιδέρωμα.

4) Δὲν θὰ ὑφίστανται παρατηρήσεις γιὰ τοὺς φίλους των.

5) Δὲν θὰ τὶς φωνάζουν μὲ τὰ βαφτιστικά τους ὀνόματα.

6) Κατώτατον ὅριον μισθοῦ δύο λίρες ἀγγλικὲς τὴν ἑβδομάδα.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Στὸν Καναδᾶ, τὸ 1928, πέθανε κάποιος πλούσιος γαιοκτήμων, ὀνόματι Τσάρλυ Χόμφλεϋ, ὁ ὁποῖος ἐκληροδότησε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια στὴν μοναχοκόρη του Ἐλίζα, ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δεκατριῶν ἐτῶν.

Ὁ Χόμφλεϋ, ὁ ὁποῖος εἶχε χηρέψει πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὥριζε στὴ διαθήκη του ὅτι τὸ ἑκατομμύριο θὰ ἀνῆκε στὴν κόρη του, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ἡ Ἐλίζα δὲν θὰ ἐγκατέλειπε ποτὲ τὸν Καναδᾶ.

Ἡ κληρονόμος ὅμως, μόλις ἐνηλικιώθη, προσέφυγε στὰ δικαστήρια, ζητῶντας νὰ ἀκυρωθῇ ἡ «ἀπάνθρωπη», ὅπως τὴν ἐχαρακτήρισε, ἀπαγόρευσις. Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ δύο ἐτῶν δικαστηριακοὺς ἀγῶνας, τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἀκύρωσε τὸν ὅρον αὐτόν, ἢ μᾶλλον τὸν ἑρμήνευσε ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Ἐλίζα Χόμφλεϋ ἐνόσῳ θὰ διατηρῇ κατοικίαν στὸν Καναδᾶ, μπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ ὅπου θέλει καὶ ὅσον καιρὸ θέλει, ἀρκεῖ νὰ μὴ παύσῃ νὰ εἶνε μόνιμος κάτοικος καὶ δημότης Καναδᾶ».

Τώρα ἡ Ἐλίζα κάνει τὸν γῦρο τοῦ κόσμου... γιὰ νὰ ξεσκάσῃ.

ΕΝΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΠΑΣΤΩΡ

Τελευταίως ἕνας ἔξυπνος πάστωρ μιᾶς ἐπαρχιακῆς πολίχνης τῆς Ἀγγλίας, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τῆς ἐκκλησίας του ἄφηνε ἔλλειμμα 200 λίρες, σκέφθηκε νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νὰ τὸ καλύψῃ.

Καὶ σὰν πρακτικὸς καὶ πρωτότυπος Ἐγγλέζος, ἔβγαλε χιλιάδες ἀντίτυπα τῆς φωτογραφίας του κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων του. Ὅλοι οἱ ἐνορῖτες του, ποὺ τὸν ὑπεραγαποῦν, δέχτηκαν πρόθυμα νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο, πληρώνοντες καθένας τὸ ποσὸν τῶν δύο σελλινίων.

Μέχρι τῆς ὥρας ὁ ἔξυπνος πάστωρ διέθεσε δύο χιλιάδες φωτογραφίες του καὶ εἰσέπραξε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τέσσερις χιλιάδες σελλίνια, ἀκριβῶς δηλαδὴ τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ

Κατακλυσμιαῖαι πράγματι βροχαί, αἱ ὁποῖαι ἔπεσαν ἐπὶ ἡμέρας τελευταίως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἶχαν ἕνα ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως Τοκάλ, παρὰ τὴν Σεβάστειαν.

Αἱ μέλισσαι ἑκατοντάδων κυψελῶν τὰς ἐγκατέλειψαν καὶ ἤρχισαν περιφερόμεναι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κι' ἐπιτιθέμεναι ὁμαδικῶς μὲ ἀφάνταστον μανίαν, ἐναντίον παντὸς ἀνθρώπου ποὺ εὕρισκαν ἐμπρός των.

Αἱ ἀπροσδόκητοι αὐταὶ ἐπιδρομαί, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ὅσας ἡμέρας καὶ αἱ κατακλυσμιαῖαι βροχαί, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὰ δήγματα τῶν μελισσῶν δεκάδες χωρικῶν καὶ νὰ νοσηλεύωνται ἄλλοι ἐπὶ ἑβδομάδας.

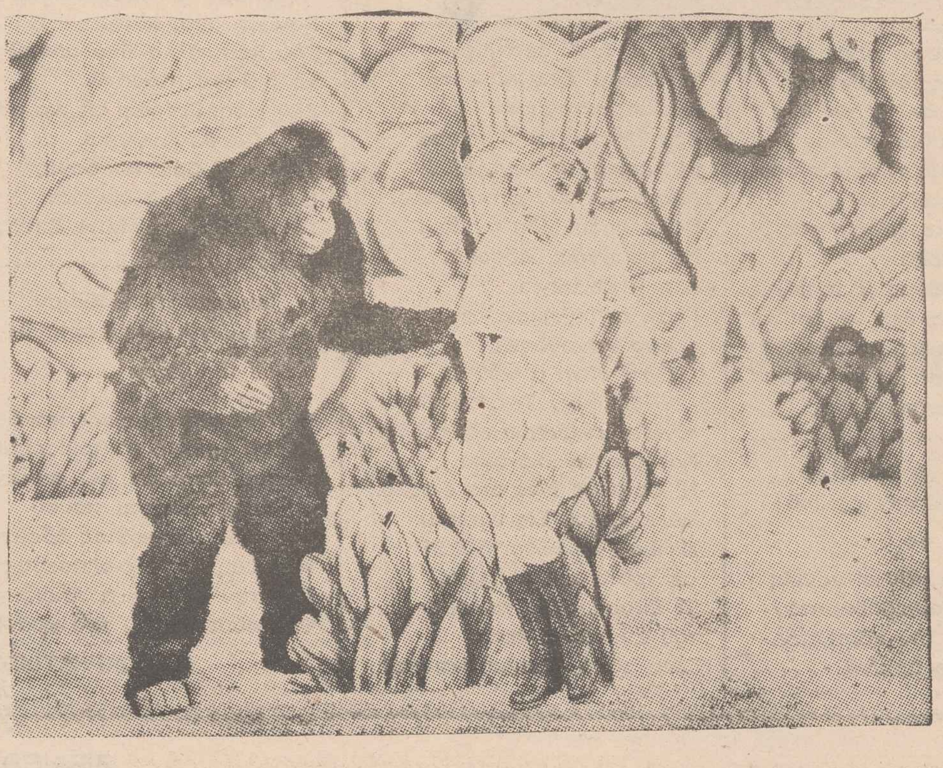

Εἰς τὸ Παρίσι παίζεται κατ' αὐτὰς μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἐπιθεώρησις,, ἡ ὁποία προξενεῖ κατάπληξιν διὰ τὸν πλοῦτον τῶν τεχνικῶν νεωτερισμῶν, ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν σκηνοθεσίαν της.

Αἱ σκηναὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως εἶνε ἐξ ἴσου πρωτότυποι, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν παραπλεύρως δημοσιευομένην εἰκόνα, ποὺ παριστᾷ τὴν ἐπίθεσιν ἑνὸς γορίλλα ἐναντίον μιᾶς ὡραίας ἐξερευνητρίας τῆς ζούγκλας.

Ὅπου οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε εὐπρόσδεκτοι

Δημοσιογράφος περιελθὼν τὴν ἀγγλικὴν ἐπαρχίαν Ντόρσετ, διεπίστωσεν ὅτι οἱ ἐκεῖ ξενοδόχοι δὲν τρέφουν καθόλου καλὰς διαθέσεις καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὰς γυναῖκας ὡς πελάτιδας.

Εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων, εἶδε δίπλα εἰς τὴν κάθε ἐπιγραφὴν τοῦ τίτλου καὶ μίαν ἄλλην, ποὺ ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ διεύθυνσις ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δεχθῇ ὡς πελάτισσαν οἱανδήποτε γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκρινεν ὡς μὴ ἀνταξίαν τῆς φήμης τοῦ ξενοδοχείου».

Τὶ πρέπει νὰ διαβάζετε

Τὸ ζήτημα τοῦ τί πρέπει νὰ διαβάζῃ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπιδίδεται εἰς εἰδικὰς μελέτας, ἀπασχολεῖ χρόνια τώρα τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς βιβλιοπώλας.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτούς, Ἀμερικανός, νόμισε ὅτι τὸ βρῆκε καὶ δίνει τὸν ἑξῆς κατάλογο 500 βιβλίων ποὺ πρέπει νὰ διαβάσῃ κανείς:

10 μυθιστορήματα, νουβέλλες ἢ διηγήματα, 70 βιογραφίες, 50 ἱστορικὰ βιβλία, 26 ταξιδιωτικὰ ἀναγνωσματα, 40 τόμους ποιημάτων, 10 φιλοσοφικὰ βιβλία, 105 διάφορα.

Ἀγαποῦσε τά... κομφόρ!

Περίεργη περιπέτεια συνέβη αὐτὲς τὶ σμέρες στὸν κ Κόβακς καὶ τὴν γυναῖκα του, κατοίκους Βουδαπέστης.

Καθὼς ἐπέστρεφαν μιὰ νύχτα νὰ κοιμηθοῦν, ἀκοῦν μέσα ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά τους ἕνα δυνατὸ ροχαλητό. Κάποιος κοιμῶταν στὸ κρεββάτι τους!

Ἔντρομοι οἱ δυὸ σύζυγοι κατεβαίνουν κάτω καὶ εἰδοποιοῦν τὸν πρῶτο φρουρὸ ἀστυφύλακα ποὺ βρῆκαν μπροστά τους.

Ὁ ἀστυφύλαξ, ἀνεβαίνει στὸ σπίτι καὶ βγάζοντας τὸ περίστροφό του, διατάσσει τὸν μυστηριώδη κοιμώμενο νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ βγῇ ἔξω. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ κούνησε. Ἀπεναντίας ἐσυνέχισε τὸ ροχαλητό του.

Ὁ ἀστυφύλαξ πλησιάζει τότε καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ξεσκεπάζει τὸν θρασὺ ἄγνωστο. Μόνο ποὺ δὲν ἔπεσε χάμω ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν κατάπληξή του. Μέσα στὸ κρεββάτι κοιμῶταν ἀμέριμνη μιὰ τεραστία ἀρκοῦδα!

Ὅπως ἐξηκριβώθηκε λιγο ἀργότερα, τὸ ζῶο ἀνῆκε σὲ ἕνα πλανόδιο ἱπποδρόμιο καὶ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ κλουβί του. Καθὼς δὲ βρῆκε τὴν πόρτα μισάνοιχτη μπῆκε μέσα καὶ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι τῶν δύο συζύγων.

Πῶς τοὺς καταλαβαίνουν

Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὰ περισσότερα αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα ὀφείλονται στὴν μέθη τῶν ὁδηγῶν. Ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία βρῆκε τώρα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ διαπιστώνῃ ἀπολύτως τὴν μέθη τῶν ὁδηγῶν. Βάζει τὸν ὕποπτο ἐπὶ μέθῃ νὰ φυσήξῃ μέσα σ' ἕνα σωλῆνα ποὺ καταλήγει σ' ἕνα δοχεῖο μὲ διάφορα χημικὰ ὑγρά. Ἀπὸ τὴν ἀλλοίωση ποὺ θὰ ὑποστοῦν τὰ ὑγρὰ αὐτά, καταλαβαίνουν ἂν ἡ ἀναπνοὴ τοῦ σωφὲρ περιέχει ἀλκοόλ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δοκιμασία αὐτὴ ἐφαρμόζεται σὲ περιπτώσεις ὄχι προχωρημένης μέθης, γιατὶ τότε αὐτὴ φαίνεται ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ στὶς ἄλλες, τῆς ὑπολανθανούσης μέθης ποὺ εἶνε κι' αὐτὴ ἐπικίνδυνη στοὺς σωφέρ.

ΠΩΣ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ Ο ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ διέλευσις ἀεροπλάνου πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας δὲν ξαφνιάζει πιὰ κανένα· Τοὐλάχιστον στὶς μεγάλες πολιτεῖες. Ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ σήκωνε τὸ κεφάλι του καὶ νὰ μὴν ἔμενε ἐκστατικός, παρακολουθῶντας τὸ μετάλλινο πουλὶ ποὺ διέσχιζε ψηλὰ τὸν ἀέρα καὶ θαυμάζοντας τὴν νέαν αὐτὴν ἐξόρμησιν τοῦ ἀνθρώπου. Σήμερον τὰ κεφάλια σηκώνονται περίεργα γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ὄχι ὅλα καὶ μόνον τὰ παιδιὰ δείχνουν τὴν πρώτη ἔκπληξι,καίπερα στὶς ἐξοχὲς οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου, οἱ ὁποῖοι σπανιώτερα βλέπουν τὰ μεγάλα μηχανικὰ πουλιὰ νὰ φθάνουν ἀπρόοπτα στὸ ὀπτικὸ τους πεδίο καὶ νὰ χάνωνται ταχύτατα εἰς τὰ μάκρη.

Οἱ διαφημήσεις τῶν ἀεροπορικῶν Ἑταρειῶν καὶ τῶν ἐναερίων ταξιδίων εἶνε, εἰς ὅλες τὶς ἐφημερίδες, εἰς ὅλα τὰ περιοδικά, εἰς ὅλους τοὺς τοίχους. Τὸ ἀεροπλάνον, ἂν κα μὲ ζωὴ μόλις τριάντα ἐτῶν, καὶ πραγματικὴν ἀνάμιξιν εἰς τὴν ζωήν μας οὔτε 20 ἐτῶν, ἔχει γίνει κάτι τὸ σύνηθες, σχεδὸν γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐν τούτοις δὲν φανταζόμεθα ὅλοι οἱ ἀδαεῖς τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὅλοι ἐμεῖς οἱ «μὴ εἰδικοὶ» τί προσπάθειες καταβάλλονται ἀκόμη διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν μέχρι τοῦδε ἤδη θαυμαστῶν ἐπιδόσεων τῆς ἀεροπορίας, πόσα προβλήματα καὶ πόσα ζητήματα ἀκόμη περιμένουν τὴν λύσιν των καὶ ποίους μεγάλους κινδύνους ἀντιμετωπίζουν συνεχῶς οἱ ἀεροπόροι, ἰδίως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν, ὡς πρωτοπόροι, νὰ ἀνοίξουν νέας κατευθύνσεις καὶνὰ κατακτήσουν διὰ τὴν ἀεροπορίαν νέες ὁδοὺς καὶ νέους ὁρίζοτας.

Μία ἀπὸ τὶς τεράστιες αὐτὲς προσπάθειες εἶνε ἡ διάπτησις τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ σπανίως εἰς αἰθρίαν κατάστασιν καὶ γαλήνην βορείου Ἀτλαντικοῦ. Ἡ διάπτησις ἀπὸ ἀνατολὰς πρὸς τὴν δύσιν, δηλ. ἀπὸ Εὐρώπην εἰς Ἀμερικήν, εἶνε, διὰ λόγους μετεωρολογικοὺς καὶ συνήθων καιρικῶν συνθηκῶν, δυσκολωτέρα ἀκόμη ἀπὸ τὴν διαδρομὴν Ἀμερικῆς Εὐρώπης ὑπεράνω τῶν κυμάτων.

Ὁ Νότιος Ἀτλαντικὸς ἔχει κατακτηθῆ ἤδη πρὸ πολλοῦ. Ἡ ἀπόστασις εἶνε ἄλλωστε πολὺ μικροτέρα. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα εἰς τὸν χάρτην διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτάτου δυτικοῦ ἄκρου τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοῦ ἀκρωτάτου ἀνατολικοῦ τῆς Ἀμερικῆς, μεταξὺ Ντακὰρ καὶ Μπαχιαμπλάνκα, τὸ διάστημα ποὺ χωρίζει τὰς δύο ἠπείρους εἶνε κατὰ πολὺ μικρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ χωρίζει τὴν Ἀγγλίαν, τὰς γαλλικὰς ἢ τὰς ἱσπανικὰς ἀκτὰς ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Καὶ ναὶ μὲν εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ τὰ ἐπιτελεῖα τῶν ἀεροπορικῶν Ἑταιριῶν καὶ οἱ ἀεροπόροι χρησιμοποιοῦν ὡς τελευταῖον ὁρμητήριον πρὸς τὴν ἀμερικανικὴν ἤπειρον τὰς νήσους Ἀζόρας, ἀλλὰ πάντως ἡ ἀπόστασις παραμένει ἀκόμη τεραστία.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπιτυχία δὲν ἐπαφίεται μόνον, ὅπως διὰ τὰς πράγματι τολμηρὰς διαπτήσεις τῶν ὀλίγων ἄσσων τῆς ἀεροπορίας ποὺ μόνοι ἢ μὲ ἕναν σύντροφον, ἐπέταξαν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον στὸ ἄλλο τῆς τεραστίας ἀβύσσου ποὺ χωρίζει τὰς ἠπείρους.

Σημερον ὅλα ὑπολογίζονται καὶ ὅλα προβλέπονται, μέχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας καὶ τὰ μεγάλα ἐργοστάσια τὰ ὁποῖα ἔχουν πλέον πεῖραν πολλῶν ἐτῶν καὶ διαθέτουν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα, κατασκευάζουν πάνω σὲ εἰδικὰ σχέδια ἀεροσκάφη εἰδικὰ γιὰ τὰς ὑπερατλαντικὰς πτήσεις.

Σήμερον καὶ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία ἐξαγγέλλουν προσεχῆ ἔναρξιν τακτικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Βορείου Ἀμερικῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἔχουν ἤδη γίνει πλεῖστα ὅσα πειράματα, δηλ. δοκιμαστικαὶ πτήσεις. Μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ ἀναφέρουμε ἰδιαιτέρως τὰς τῆς μεγάλης Γερμανικῆς Ἑταιρίας Λουφτχανσα, ἡ ὁποία, ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον, ἐξακολουθεῖ τὰς δοκιμὰς αὐτὰς καὶ ἔχει ἤδη εἰς τὸ ἐνεργητικόν της πενῆντα τακτικὰς δρομολογιακὰς διαπτήσεις τοῦ Βορείου Ἀντλαντικοῦ.

Παρ' ὅλες τὶς τελειοποιήσεις τῶν ἀεροσκαφῶν καὶ ὅσον τεράστια καὶ ἂν μᾶς φαίνωνται καὶ ἂν εἶνε πράγματι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ μικρόν μας ἀνθρώπινον ἀνάστημα, ὅταν τὰ βλέπουμε ἐν ἀδρανείᾳ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι, ὅταν εὑρεθοῦν εἰς τὰ ὕψη καὶ εἰς τὴν δίνην τῶν φοβερῶν καταιγίδων ποὺ νέμονται κατὰ κανόνα τοὺς αἰθέρας ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὰ ἀεροσκάφη αὐτὰ δὲν εἶνε πλέον παρὰ κάτι ὅπως εἶνε καὶ τὸ παιχνίδι εἰς τὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ νύχτα εἶνε σκοτεινὴ καὶ ἐπὶ χιλιάδες χιλιομέτρων κανένας σταθμὸς δὲν προσφέρει τὴν προστασίαν του εἰς τοὺς ἀεροπόρους. Ἐνῷ εἰς τὰς ἄλλας ὑπερηπειρωτικὰς γραμμὰς καὶ εἰς ἐκείνας ποὺ ὑπερίπτανται μικρῶν θαλασσίων ἐκτάσεων τὰ φωτεινὰ σήματα καὶ οἱ σταθμοὶ ἀσυρμάτουδιαδέχονται ὁ εἷςτὸν ἄλλον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ ἀεροσκάφη εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν γῆν, εἰς τὴν διάπτησιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὸ ἀπόλυτον σκότος καλύπτει τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς ἀεροπόρους καὶ οἱ σταθμοὶ ἀσυρμάτου εὑρίσκονται εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον [illegible] αὐτοῦ, ὅταν εἶνε κακο[illegible]ρία, καὶ αἱ πληροφορίαι [illegible] ἀσυρμάτου φθάνουν εἰς τὸ ἀεροσκάφος συγκεχυμέναι καὶ οἱ ἀεροπόροι δὲν μποροῦν νὰ βασισθοῦν ἀπολύτως εἰς αὐτάς.

— Πετοῦμε ἤδη τρεῖς-τέσσαρες ὧρες μέσα στὴν βαθειά, στὴν πιὸ μαύρη νύκτα, εἰς ὕψος 300 μέτρων ὑπεράνω τῶν κυμάτων, μέσα σὲ φοβερὴ καταιγίδα. Ἔχουμε μπροστά μας τοὐλάχιστον ἄλλας ἐννέα ὧρες νυκτερινῆς πτήσεως. Ὁ διοικητὴς τοῦ σκάφους μέσα στὸν μικρὸν θάλαμον κάθεται μπρὸς σὲ ἕνα τραπέζι, τοῦ ὁποίου ἔχει ἀγκαλιάσει τὸ ἕνα πόδι μὲ τὸ πόδι του γιὰ νὰ κρατηθῇ στὶς συνεχεῖς ταλαντεύσεις τοῦ ἀεροσκάφους καὶ μελετάει τὸν χάρτην τοῦ Ἀτλαντικοῦ, στὸν ὁποῖον σημειώνει τὰς πληροφορίας ποὺ τοῦ δίνει ὁ ἀσυρματιστής. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἐν τούτοις ἀλληλοσυγκρούονται τὴν τελευταία ὥρα καὶ εἶνε, ὡς ἐκ τούτου ἄχρηστοι. Ἡ καταιγὶς ἔρχεται ἀπὸ ἐμπρὸς καὶ ὁ τεράστιος ὄγκος τοῦ ἀέρος ποὺ μετακινεῖται μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ταχύτητα θέλει νὰ παρασύρῃ καὶ τὸ ἀεροσκάφος. Συνεχίζουμε τὴν πορεία μας ἐν τούτοις μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ ἀεροπλάνο μας καὶ στοὺς κινητῆρας μας...

Τὰ ἀνωτέρω εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀναφορὰν τοῦ Γερμανοῦ ἀεροπόρου Μπλάνσκενμπουργκ, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του 107 διαπτήσεις τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ δίδει μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν πράγματι δραματικῶν συνθηκῶν —ἂς λάβωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ καταιγῖδες εἰς τὸν Βόρειον Ἀτλαντικὸν φθάνουν τὴν ταχύτητα τῶν 150 καὶ 180 χιλιομέτρων τὴν ὥραν—ὑπὸ τὰς ὁποίας μόνοι ἐγκαταλελειμένοι εἰς τὸ ἄπειρον, οἱ ἀεροπόροι ἀντιμετωπίζουν τὰ μαινόμενα στοιχεῖα τῆς φύσεως γιὰ νὰ προσθέσουν νέαν ὁδὸν προόδου εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ὑδροπλάνον ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ τὴν βάσιν του διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν μεγάλην πτῆσιν του ὑπεράνω τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗΣΑΝ ΣΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕ ΑΣΗΜΑΝΤΟΥΣ ΑΦΟΡΜΑΣ

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἀποροῦν μὲ τ' ἀλλόκοτα δυστυχήματα, ποὺ συμβαίνουν στὶς γυναῖκες. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν σὲ ἄνδρες, ὡστόσο ὅμως δὲν συμβαίνουν. Ἡ αἰτία βρίσκεται στὸ ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνδρες περνοῦν τὶς ὧρες τους στὸ ἐργοστάσιο, τὸ μαγαζὶ ἢ τὸ γραφεῖο, ἐνῷ οἱ γυναῖκες στὸ σπίτι, τὸν κινηματογράφο, τὰ μαγαζιά.

Οἱ ἀσφαλιστικὲς Ἑταιρεῖες ἔχουν διαπιστώσει ὅτι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο μέρος τοῦ σπιτιοῦ εἶνε τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου. Ἀπόδειξις:

Ἡ κυρία Μπέλλα Χόπκινς ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μπάνιο. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο πρωῒ κι' οἱ ἀχτῖδες τοῦ ἡλίου ἔμπαιναν σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ δωμάτια. Γιατί, λοιπόν, σκέφθηκε νὰ μὴ συνδυάσω τὰ ὠφελήματα ἑνὸς μπάνοιυ καὶ μιᾶς ἡλιοθεραπείας;

Τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου βρισκόταν στὸ ὑψηλότερο πάτωμα καὶ δὲν ὑπῆρχαν ἀπέναντι χτίρια στὸ αὐτὸ ὕψος. Ἡ κυρία Χόπκινς ἄνοιξε τελείως τὸ παράθυρο, μπῆκε μὲς στὸ μπάνιο κι' ἄρχισε νὰ σαπουνίζεται. Ὅπως συνηθίζεται ἡ σαπουνοθήκη ἦταν στὸ πιὸ ἀκατάλληλο μέρος: ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω της. Δοκίμασε νὰ πιάσῃ τὸ σαπούνι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε Γλυστροῦσε. Καὶ στὴν τελευταία προσπάθειά της, ἀντὶ νὰ πέσῃ μέσα στὸ νερὸ τὸ σαποῦνι, ἔπεσε πάνω στὸ πάτωμα. Φυσικὰ τὸ ἄφησε ἐκεῖ. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάνιο ξυπόλυτη, τὸ πόδι της πάτησε τὸ σαποῦνι καὶ ὡραιότατα βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸν δρόμο. Ὅπως ἔπεφτε εἶχε τεντώνει τὰ χέρια της καὶ φαινόταν σὰν μιὰ πάπια ποὺ πετοῦσε. Κι' ὅμως: Μολονότι ἡ πτῶσις της ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ θανατηφόρος, ὡστόσο διετήρησε τὴν ἰσορροπία της καὶ δὲν προσγειώθηκε μὲ τὸ κεφάλι.

◆◆

Μιὰ ἀκουσία φυλάκισις στὸ δωμάτιο ἑνὸς μπάνιου φαίνεται ἀπίστευτη. Ὡστόσο μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ κυρία Μαρία Μπῶσον, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες.

Ἡ Μπῶσον ἦταν μιὰ χοντρογυναῖκα 67 χρονῶν καὶ τὴν ὥρα ποὺ ...ἀνεδύθη ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ προχώρησε μὲ γυμνὰ πόδια στὸ πάτωμα, γλύστρησε, ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω καὶ σφηνώθηκε στὶς δυὸ κάνουλες τοῦ ζεστοῦ καὶ τοῦ κρύου νεροῦ! Στὶς φωνές της κατέφθασε ἡ νοικοκυρά της, ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ. Τῆς πρότεινε νὰ ζητήσῃ βοήθεια, ἀλλὰ ἡ αἰχμάλωτη ἦταν ἀμετάπειστη, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ μὲ τὴν κωμικὴ θέση της καὶ τὴν γυμνότητά της. Ἔτσι τὴν τύλιξε πρόχειρα μὲ μιὰ πετσέτα κι' ἡ κυρία Μπῶσον κοιμήθηκε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἐπὶ τρεῖς νύχτες. Ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ ἡ σπιτονοικοκυρά της τὴν τάϊζε καὶ τὴν περιποιόταν, παρακαλῶντας την συγχρόνως νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φωνάξῃ κανέναν εἰδικὸ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ὅμως ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἐκείνη νόμιζε καλύτερα. Καὶ τηλεφώνησε στὴν...πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Φυσικὰ οἱ πυροσβέσται δὲν ἦταν ἐξησκημένοι γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις κι' οὔτε εἶχαν ἀνάλογα ἐργαλεῖα, καὶ γι' αὐτὸ τὴν παρέπεμψαν στὴν ἀστυνομία. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσκλήσεις σὲ διαφόρους, κατέφθασε ἕνας σιδερᾶς, κι' ἐνῷ ἡ ἄτυχη γυναῖκα ἔμενε λιπόθυμη ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ντροπή της, ὁ σιδερᾶς ἔκοψε μὲ προσοχὴ τὴ μιὰ κάνουλα κι' ἔτσι ἐλευθερώθηκε.

◆◆

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἕνα ἄγριο θηρίο θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἕναν Ζωολογικὸ Κῆπο ἢ ἕνα τσίρκο, τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ θὰ συναντήσῃ θὰ εἶνε γυναῖκα. Ἴσως αὐτὸ νὰ συμβαίνῃ ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες βρίσκονται τὶς περισσότερες ὧρες στὴν κουζίνα μέσα στὴν τσίκνα τῶν φαγητῶν, ἢ ἐπειδὴ τὸ ἔνστικτο τοῦ ζώου τοῦ λέει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ φοροῦν φουστάνια κι' ἔχουν ψιλὴ φωνή, δὲν κρατοῦν πιστόλι ἢ μπαστοῦνι...

Ἀπόδειξις:

Ἕνα ὁμιχλῶδες καὶ σκοτεινὸ βράδυ ἡ κυρία Ἔμπερτ Πάρσον, ἀπὸ τὸ Οὐώλεας τῆς Ἀγγλίας, ἀνοίγοντας τὴν πίσω πόρτα τῆς κουζίνας της, ποὔβλεπε στὸν δρόμο, διέκρινε κάτι σὰν ροῦχο νὰ βρίσκεται ἐκτεθειμένο πάνω στὸ ἔδαφος. Πλησίασε κι' ἔσκυψε νὰ τὸ πιάσῃ, ἀλλὰ πρὸς μεγάλη της ἔκπληξη τὸ ροῦχο σηκώθηκε μόνο του!... Ἁπλούστατα, ἀπὸ κάτω... κούρνιαζε ἕνα ὁλοζώντανο καὶ ἀπειλητικὸ λιοντάρι ποὖχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν κατασκήνωση τοῦ γειτονικοῦ ἱπποδρομίου καὶ τώρα ἀκολουθοῦσε τὴν τρομοκρατημένη γυναῖκα μέσα στὴν κουζίνα. Ἐκεῖ τὸ λιοντάρι προτίμησε τὸ φαΐ ποὺ ἄχνιζε, ἐνῷ ἡ γυναῖκα ἔτρεξε καὶ κλειδώθηκε σ' ἕνα δωμάτιο.

◆◆

Ἡ Βέρα Οὔσεν μιὰ νέα γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κολωνία κύτταζε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της ἀπορῶντας μὲ τὸν συγκεντρωμένο κόσμο ποὺ φώναζε: «Ἕνας πίθηκος! Ἕνας πίθηκος!» Σὲ λίγο μπῆκε στὴ κουζίνα κι' ἐκεῖ εἶδε τὸ ψυγεῖο λεπλατούμενο καὶ μιὰ μεγάλη ἀρκούδα ἀνεβασμένη στὰ τραπέζι νὰ πίνῃ ἀπὸ μιὰ μποτίλια γάλα.

— Κλέφτες!.... Ἀστυνομία! ξεφώνησε καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Ἡ κυρία Ἄννα Θάμπογκ, 42 χρονῶν, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ ὄχι στὰ ψέμματα, ἀλλὰ στ' ἀλήθεια. Ἀπόδειξις ὅτι προτίμησε τὸ ρεβόλβερ καὶ ὄχι τὰ κινίνα. Σημάδεψε καὶ πυροβόλησε στὴν καρδιά της, ἀλλά...ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγοήμερη παραμονὴ της στὸ νοσοκομεῖο ἔγινε καλά. Ἁπλούστατα ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια φαινόμενα: Ἡ καρδιά της βρισκόταν στὸ δεξιὸ μέρος! Πράγματι, οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ τυχερὲς στ'...ἀτυχήματα. Κάποια μίς, ὀνόματι Μύριαμ Κόε, εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὴν ἄκρη μιᾶς ἀβύσσου καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισε κι' ἔπεσε στὸ κενό. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες τὴν βρῆκαν κρεμασμένη μὲ τὰ μακρυά της μαλλιὰ πιασμένα ἀπὸ ἕναν θάμνο.

◆◆

Ἡ κυρία Ἀγγελίνα Μποῦρο 44 χρονῶν, ἀγόρασε ἕνα χέλι ἀπὸ ἕναν ψαρᾶ. Τὸ τοποθέτησε πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, τὤπλυνε κι' ἄρχισε νὰ τὸ γδέρνῃ. Μὲ τὴν πρώτη ὅμως ἐπαφὴ τοῦ μαχαιριοῦ τὰ σαγόνια τοῦ χελιοῦ ἔκλεισαν δυνατὰ καὶ τὰ σαγόνια τῆς Μποῦρο ἄφησαν μιὰ κραυγή:

Τὸ χέλι, βλοσυρό, κρεμόταν ἀπὸ τὸ δάχτυλό της! Πετάχτηκε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ τὰ χέλι, πιασμένο καὶ αἰωρούμενο ἀπὸ τὸ δάχτυλό της. Μαζεύτηκε κόσμος, ἐπενέβη ἕνας πόλισμαν καὶ στὸ τέλος χρειάστηκε νὰ κάμῃ «ἀντιτετανικὸ ὀρρό».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ χιοῦμορ καὶ ἡ θυμοσοφία τῶν μεγάλων

Ο ΤΟΛΣΤΟ'Ι' ΚΑΙ Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ

Ὁ Τολστόϊ συνήντησε κάποτε σ' ἕνα δρόμο τῆς Μόσχας ἕνα χωροφύλακα ποὺ ὠδηγοῦσε μὲ τὶς κλωτσιὲς ἕνα μεθυσμένον στὸ κρατητήριο. Κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του ὁ φιλόσοφος σταμάτησε τὸν χωροφύλακα καὶ τὸν ρώτησε:

— Ξέρεις νὰ διαβάζῃς;

— Μάλιστα, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ἔχεις διαβάσει τὸ Εὐαγγέλιο;

— Μάλιστα.

— Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ξέρῃς ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν φέρονται στοὺς ὁμοίους των μὲ τέτοια σκληρότητα.

Ὁ χωροφύλαξ, ποὺ τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση τὰ λόγια τοῦ Τολστόϊ, τὸν ρώτησε:

— Εἶσαι σπουδασμένος;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τολστόϊ.

— Διάβασες τοὺς κανονισμοὺς τῆς χωροφυλακῆς;

— Ὄχι.

— Διάβασέ του λοιπὸν πρῶτα κ' ἔπειτα ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε.

ΣΥΝΑΧΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Ἐμμανουὴλ ὁ Γ', ἦταν νέος εἶχε ὡς παιδαγωγόν του τὸν συνταγματάρχη Ὄζιο. Ἦταν ἕνας στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ἀναμφισβητήτου ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦτο πάρα πολὺ αὐστηρῶν ἀρχῶν.

Ἕνα χειμωνιάτικο πρωΐ, ἐνῷ ἔβρεχε, ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἐνῷ ἔβγαιναν γιὰ τὸν καθημερινό τους περίπατο, ὅταν ἔκαμαν γνωστὸ στὸν παιδαγωγὸ ὅτι ὁ μέλλων Βασιλεὺς ἦταν πολὺ καταρροϊσμένος καὶ ὅτι θὰ ἔκαμε καλὰ νὰ μείνῃ στὸ Παλάτι, ὁ συνταγματάρχης Ὄζιο θύμωσε:

— Λοιπόν, ἂν αὔριο γινότανε πόλεμος ὅλοι θὰ μένανε σπίτι τους γιατὶ ὁ καιρὸς εἶνε ἄσχημος ἢ μὲ τὴν πρόφαση ὅτι ἔχουν συνάχι! εἶπε μὲ βροντώδη φωνὴ ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες, ὁ πρίγκηψ ἔκανε τὸν περίπατό του ὑπὸ ραγδαίαν βροχή.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Στὰ «ἀπομνημονεύματά» του ὁ Μέγας Ναπολέων, ποὺ τὰ ἔγραφε στὴν Ἁγία Ἑλένη, ἀναφέρει καὶ μιὰ προφητεία ποὺ τοῦ ἔκανε στὴ μάχη τοῦ Ἀμπουκὶρ ὁ συνταγματάρχης Φιγκιέρ.

Ὁ συνταγματάρχης αὐτὸς εἶχε τραυματισθῆ θανασίμως. Τὴν ὥρα ποὺ πέθανε πέρασε ἀπὸ κοντά του ὁ Ναπολέων.

—Χάνετε, τοῦ φώναξε τότε ὁ Φιγκιέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους σας στρατιώτας! Μιὰ μέρα θὰ λυπηθῆτε ποὺ δὲν πεθάνατε σὰν κι' αὐτὸν στὸ πεδίο τῶν ἀνδρείων!

ΜΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ...

Ὁ Φρειδερῖκος ἦταν ἐχθρὸς τῆς ἐθιμοτυπίας, τῶν τελετῶν καὶ τῶν ἑορτῶν.

Ὅταν τελείωσε ὁ Ἑπταετὴς πόλεμος, ὁ λαὸς τοῦ Βερολίνου ἔκανε μεγάλες προετοιμασίες κι' ἔστησε θριαμβευτικὲς ἁψῖδες γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ νικητὴ Βασιλέα του.

Ὁ Φρειδερῖκος, ὅμως, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, μεταμφιέστηκε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ στράτευμα, γύρισε στὰ Ἀνάκτορά του καὶ ἐπεδόθη στὶς ἀσχολίες του, ἐνῷ ὁ λαὸς τὸν περίμενε στὶς πύλες τῆς πόλεως, ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατοῦ.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΠΙΓΙΟΝ

Ὁ περίφημος Γάλλος ποιητὴς Κρεμπιγιὸν υἱός, ἦταν ἐξυπνότατος. Ὅταν βρισκόταν σὲ καμμιὰ καλὴ συντροφιά, ἔλεγε ἀστεῖα πνευματωδέστατα ποὺ προκαλοῦσαν τὸν γενικὸ θαυμασμό.

Κάποτε ἐν τούτοις, μερικοὶ φίλοι του, θέλοντας νὰ τοῦ παίξουν μιὰ φάρσα, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ γελάσουν σὲ κανένα ἀστεῖο του. Τὸ ἴδιο βράδυ, πράγματι, σὲ κάποιο σουπέ, ὅπου παρευρίσκοντο ὅλοι, σὲ ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγε ὁ Κρεμπιγιόν, οἱ φίλοι του ἀντὶ νὰ γελάσουν, κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους μὲ οἶκτο καὶ χασμουριόντουσαν.

Ὁ Κρεμπιγιὸν ἐπίστεψε στὸ τέλος πὼς δὲν εἶχε πῆ παρὰ κουταμάρες, ἔπεσε πολὺ ἀπελπισμένος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀνέκραξε:

—Ὥστε εἶνε ἀλήθεια, φίλοι μου, πὼς ἔχασα τὸ πνεῦμα μου! Ἀλλοίμονο! Εἶνε κάμποσος καιρὸς ποὺ τὤχω ἀντιληφθῆ αὐτό... Σεῖς, ὅμως, γιατί μ' ἀφήσατε νὰ μιλήσω;

Οἱ φίλοι του τότε τὸν ἀγκάλιασαν, καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν πὼς ἦταν ἐξυπνότατος.

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Εἰς τὸ γαλάζιο φῶς ποὺ ἔχει γλυκάνει
τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου, θὰ περάσουν
οἱ εὐγενικοὶ ποὺ τραγουδοῦν ζητιάνοι
νὰ εἰποῦνε τὸ τραγοῦδι, ποὺ μᾶς λένε
πάντα τὴν ὥρ' αὐτή, κι' οἱ λογισμοί μας
ἀκούγοντάς το ἀπ' τὸ μπαλκόνι, κλαῖνε.
Νὰ μᾶς εἰποῦν τὴν ἥσυχη ἐλεγεία
ποὺ ἕναν καιρὸ σὲ φωτεινὸ σαλόνι
τὴν τραγουδοῦσεν ὄμορφη κυρία.
Ὅπου κατόπι μὲ τὸν χρόνο δίχως
κανεὶς νὰ τὸ ἐννοιαστῇ σὰν τὴν ἀγάπη
σὰν τὴν γυναῖκα ἐγέρασε κι' ὁ ἦχος.
Καὶ τώρα οἱ βραδυνὲς ποὺ ἀκούονται μόλις
φωνὲς πολὺ σκυφτῶν σακατεμένων
τὴ γυρίζουν στὰ τρίστρατα τῆς πόλης!
Τοὺς φτωχοὺς λυπηθῆτε —ἀλλὰ τὸν ἦχο
ἐλεῆστε, ποὺ πρόβαλε ἀπ' τοὺς τάφους
μὲ τὸν παλιό του σύντροφο τὸ στίχο.
Ναὶ μοῖρα πολυστέναχτη τῶν ὄντων
τοὺς ἀκοῦνε κι' ἀργότατα σαλεύουν
τὰ σβυσμένα κεφάλια τῶν γερόντων,
θυμάμενα τὴν ἄπειρη εὐτυχία
ποτέ, ποὺ ὁ ἴδιος ἦχος, ὁ ἴδιος στίχος
γεννοῦσαν τὴν γλυκειὰν ἀνησυχία
στοὺς κόρφους καὶ ἡ καρδιὰ μὲ ἄρρυθμο χτύπο
ἀπ' τὰ γέλια φτερούγιζε στὰ δάκρυα
σὰν τὸ ἐλαφρὸ πουλάκι μέσ' στὸν κῆπο.
Ἐπέρασαν οἱ ἀγάπες πεθαμένες
μὲ τὰ κεριὰ τοῦ πιάνου τὰ σβημένα
σὲ ἀργυρᾶ κηροπήγια φωτισμένες.
Μὰ ὁ σκοπὸς ποὺ τὶς ἔχει συνοδέψει
δὲ θέλει νὰ πεθάνῃ καὶ γυρίζει
στῆς πόλης τὴ βοὴ νὰ διακονέψῃ
τὸ δάκρυ, ποὺ ἡ ψυχή μας πάντα ἀφίνει
νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ μπαλκόνι κάθε βράδυ
στὶς παλιὲς μελωδίες ἐλεημοσύνη.
Φάντασμα τραγικὸ τῶν περασμένων
ἔτσι περνᾶς στοὺς δρόμους καὶ πλανᾶσαι
στὴν ἀτέλειωτη λύπη σου πιστὸ
κι' ὁ ζητιᾶνος θαρρῶντας πὼς ἐκεῖνος
εἶν' ὁ σακάτης, πὼς αὐτὸν ἐλεοῦμε
γυρίζει καὶ μᾶς λέει: Εὐχαριστῶ.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅλα τὰ μυστικά. Νὰ μάθῃ τὰ πάντα, καὶ ὅμως ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτό του. Ἀκόμα δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ νὰ διαβάζεται πολύ—διότι ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐνδιαφέροντός των τὰ βιβλία ὑπόκειν ται στὰ καπρίτσια τῆς μόδας— τὸ βιβλίο ἑνὸς Γάλλου συγγραφέως «Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος». Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Γάλλος συγγραφεύς.

Ποῖος ἄνθρωπος ἐμελέτησε ποτὲ τὸν ἑαυτό του καὶ ποιὸς τὸν γνωρίζει—ὄχι βέβαια ἀκριβῶς καὶ σὲ ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις καὶ λεπτομέρειες—ἀλλὰ ἔστω καὶ ἐπιφανειακῶς;

Ἔχετε αἴσθημα ; Προσανατολισμόν; Καὶ πῶς λειτουργοῦν; Μέχρι ποίου βαθμοῦ τελειότητος ; Εἶσθε ἄνθρωπος μὲ ἄμεσον ἀντίληψιν σὲ κάθε ἀλλαγὴ καταστάσεως καὶ ἡ προσαρμογή σας εἶνε βραδεῖα ἢ ταχεῖα; Εἶσθε ἄνθρωπος ἀκόμη καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ φθάνει ἡ ἀντοχή σας; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις θετικὰ δείχνοντας ὅτι γνωρίζει ἀπολύτως θετικὰ τὸν ἑαυτό του; Ἐλάχιστοι βέβαια, ἂν ὄχι κανένας.

Οἱ ἀνήσυχοι καὶ πρακτικοὶ Ἀμερικανοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν μίαν ἰδιαίτερη τάσι σὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔχουν καταρτίσει μίαν ἰδιαίτερη σειρὰν δοκιμασιῶν, ποὺ ἔχουν σκοπὸν ἀκριβῶς νὰ μᾶς κάνουν νὰ γνωρίσουμε τὸν ἄγνωστο ἑαυτό μας καὶ ἔχουν, πράγματι πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ὅταν π.χ. εἶσθε πολὺ κουρασμένος τὸ δέρμα χάνει τὴν εὐαισθησία του μέχρι τοῦ σημείου νὰ αἰσθάνεται ὡς μία μόνη, δύο ἐπαφὲς ξένων ἀντικειμένων εἰς ἀπόστασιν καὶ τεσσάρων ἑκατοστομέτρων τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τὸ πείραμα γίνεται π.χ. μὲ ἕνα φαλίδι τὸ ὁποῖο ἀνοίγετε κατὰ τρόπον, ὥστε ο ἱδύο μύτες νὰ ἀπέχουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη τέσσερα ἑκατοστόμετρα. Μὲ τὸ φαλίδι ἔτσι ἀνοιχτὸ δοκιμάζει κανεὶς μέχρι ποίας ἀποστάσεως, πλησιάζοντας τὶς δύο μύτες, αἰσθάνεται κανεὶς καὶ τὶςδύο ἢ αἰσθάνεται τὶς δύο εἰς μία μόνο. Στὰ εἴκοσι δύο χιλιοστόμετρα θὰ αἰσθάνεται μιὰ μόνη μύτη ὅσο καὶ ἂν εἶσθε ξεκούραστος καὶ φρέσκος. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρα ἀρχίζει νὰ φαίνεται ὁ βαθμὸς τῆς κοπώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἕνα ἄλλο πείραμα:

Ἕνα ἄλλο πείραμα:

Περιορίζετε τὸ ὀπτικόν σας πεδίον πρὸς τὰ ἄνω. Σᾶς ρίχνουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μία μπάλλα τὴν ὁποία πρέπει νὰ πιάσετε. Ὅσες περισσότερες φορές, στὶς εἴκοσι πιάσετε τὴν μπάλλα, τόσο περισσότερο ἔχετε ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα καὶ τὴν ταχύτητα τῆς ἀντιδράσεως.

Τρίτο πείραμα :

Κάθεσθε κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι. Σᾶς δένουν τὰ μάτια καὶ σύρουν διάφορα ἀντικείμενα ἐπάνω σ' ἕνα βιβλίο: Ἕνα φελλό, μιὰ γόμμα, ἕνα καρφὶ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἂν σὲ ἑκατὸ φορὲς γελασθῆτε μόνον εἴκοσι ἡ ἀκοή σας εἶνε καλή.

Τέταρτο πείραμα :

Κλεῖστε μὲ τὸ χέρι σας τὸ ἕνα μάτι καὶ προσπαθεῖστε νὰ τὸ τοποθετήσετε ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ἀπὸ δύο ἄλλες καρφίτσες—ἐφωδιασμένες μὲ ἕνα τετράγωνο ἢ στρογγυλὸ χαρτόνι γιὰ νὰ φαίνωνται καλλίτερα—μιὰ τρίτη τοποθέτησις τῆς σημαιούλας θὰ γίνῃ μὲ ἀπολύτως τεντωμένο χέρι. Πρέπει νὰ εἶσθε εὐχαριστημένος ἂν κατορθώσετε νὰ τοποθετήσετε τὴν καρφίτσα, σὲ ἀπόστασι ἑνὸς ἑκατοστομέτρου δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κέντρο.

Πέμπτο πείραμα σωματικῆς ἀντοχῆς:

Μὲ δεμένα τὰ μάτια, ὄρθιος, ἀκουμπᾶ τὴν πλάτη στὸν τοῖχο καὶ σηκώνεται ψηλὰ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τὸ ἀριστερὸ ἢ τὸ δεξὶ χέρι. Τὸ κατεβάζετε καὶ τὸ ξανασηκώνετε. Ὅσο πιὸ πολὺ πλησιάσετε τὸ σημεῖον ὅπου ἐφθάσατε τὴν πρώτη φορὰ τόσο μεγαλείτερη ἡ ἀντοχή σας.

ΚΟΥΡΕΙΣ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

Περιπτώσεις Φίγκαρο ποὺ ἔγιναν σπουδαῖοι ἄνδρες

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Ἀντώνιος Μπράντυ, ποὺ στὸ θάνατό του ἄφησε 18 ἑκατομμύρια φράγκα χρυσᾶ, ἦταν στὴν νεανική του ἡλικία ἕνας ταπεινότατος κουρεὺς τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦταν ὅμως περήφανος καὶ εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάῃ μπροστά. Εἰσήγαγε πολλὲς μεταρρυθμίσεις στὸ κουρεῖο του, τὸ ὁποῖον δὲν ἄργησε ἔτσι νὰ γίνῃ πασίγνωστο σ' ὅλη τὴν Νέα Ὑόρκη. Ὅταν ἀπέκτησε πρώτης τάξεως πελατεία, ὁ Μπράντυ ἀνέβασε τὶς τιμὲς τοῦ ξυρίσματος καὶ τοῦ κουρέμματος καὶ σὲ λίγα χρόνια ἦταν πλούσιος. Ἄφησε τότε τὸ κουρεῖο του κι' ἐπεδόθη στὸν ἠλεκτρισμὸ ποὺ τότε ἀκόμη ἦταν στὰ σπάργανά του. Καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἦταν... πολιτικός.

◆ ◆

Ὡς κουρεὺς ἐπίσης ἄρχισε τὸ στάδιό του καὶ ὁ Ὀλιβιὲ Νταίν, ὁ περίφημος μυστικοσύμβουλος τοῦ Λουδοβίκου 11ου τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ὀλιβιὲ εἶχε τὸ θαυμασιώτερο κουρεῖο τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου ἐσύχναζαν διάφοροι αὐλικοί. Μιὰ μέρα τὸ ἐπεσκέφθηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεύς, τόσο πολὺ δὲ ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ νεαροῦ κουρέως, ὥστε τοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνῃ τακτικὸς πελάτης του μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὸν ξυρίζῃ μὲ εἰδικὸ χρυσὸ ξυράφι. Ὁ Ὀλιβιὲ ὄχι μόνο δέχτηκε τὴν πρόταση, ἀλλὰ παρήγγειλε 365 χρυσᾶ καὶ ἀδαμαντοκόλλητα ξυράφια γιὰ νὰ ξυρίζῃ τὸν Βασιλιᾶ κάθε φορὰ καὶ μὲ διαφορετικὸ ξυράφι.

Ὁ Λουδοβίκος 11ος τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ὑπηκόου του, ὥστε τὸν διώρισε ἀμέσως ἰδιαίτερό του σύμβουλο μὲ μισθὸ 30.000 φράγκα τὸν χρόνον.

Τὰ μυαλὰ τοῦ Ὀλιβιὲ ὡστόσο δὲν πῆρα ἀέρα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴν εὔνοια τῆς τύχης. Ἂν καὶ μυστικοσύμβουλος μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα — δὲν ἄφησε τὸ κουρεῖο του: Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ πήγαινε σ' αὐτὸ καὶ ἐργαζόταν σὰν κοινὸς κάλφας, ἀφιερώνοντας στὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες του.

Τὸ κουρεῖο τοῦ Ὀλιβιὲ εἶχε γίνει, ἐννοεῖται, πολυτελέστατο: εἶχε 400 βοηθούς, ντυμένους μὲ ἄσπρα μεταξωτὰ ροῦχα, τὰ ὁποῖα ἄλλαζαν τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Φαντασθῆτε ὅτι τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κουρείου τοῦ Ὀλιβιὲ μόνο ἐστοιχίζαν πάνω ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα: ἦσαν ὅλα ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι καὶ εἶχαν γιὰ στολίδια τὶς πολυτιμότερες πέτρες τοῦ κόσμου.

◆ ◆

Ἄλλος ἄσημος κουρεύς, ποὺ ἔγινε, χάρις στὴν .... δημοτικότητά του μεγάλος πολιτικός, ἦταν ὁ σὲρ Ἀκράϊτ.

Ὁ σὲρ Ριχάρδος Ἀκράϊτ ἦταν κουρεὺς καὶ εἶχε τὸ ἐργαστήριό του σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ Πρέστον, ὅπου ἐξύριζε τοὺς πελάτες του ἀντὶ μιᾶς δεκάρας. Εἰς τὰ ἄλλα κουρεῖα ἐπλήρωναν ἕως τότε δυὸ δεκάρες.

Ἡ φτήνεια λοιπὸν αὐτὴ τοῦ Ἀκράϊτ τὸν ἔκανε νὰ ἀποκτήσῃ πολλοὺς πελάτες.

Μάλιστα τόση ἦταν ἡ συρροὴ τῶν πελατῶν του ὥστε εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ νοικιάσῃ μιὰν αἴθουσα παραμονῆς γι' αὐτούς, παραπλεύρως στὸ κατάστημά του, ποὺ ἦταν ...μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ κουρεῖο του!

Ὅταν οἱ ἄλλοι κουρεῖς ἀναγκάστηκαν νὰ κατεβάσουν κι' αὐτοὶ τὶς τιμές, ὁ Ἀκράϊτ ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐξύριζε στὸ μέλλον ἀντὶ μιᾶς πεντάρας μόνο! Ἔγινε ἔτσι τόσο δημοφιλής, ὥστε ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ κατέληξε νὰ διακριθῇ ὡς μεγάλος πολιτικός.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ

Κατέπλευσεν εἰς τὸν Ναύσταθμον ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ

Ὁ κατάπλους τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ ἀνοικτῆς θαλάσσης «Βασιλεὺς Γεώργιος Α'», τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας, ἐγένετο δεκτὸς μὲ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Μία μοῖρα ἀντιτορπιλλικῶν εἶχεν ἀποπλεύσει εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος εἰς προϋπάντησίν του καὶ τὸ συνώδευσε μέχρι τοῦ ἀγκυροβολίου του.

Ἅμα τῷ κατάπλῳ τοῦ πολεμικοῦ, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Μεταξᾶς μετὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Παπαβασιλείου καὶ ὅλων τῶν ναυάρχων καὶ ἐπεθεώρησε τὸ πλοῖον καὶ τὸ πλήρωμα, ἐκφράσας τὴν ἱκανοποίησίν του. Ἀκολούθως ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἐπηκολούθησε δοξολογία ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἐπιθεώρησις. Ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι παρετέθη ὑπὸ τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν γεῦμα ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ», εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ὁ κ. Πρωθυπουργός, οἱ ναύαρχοι, ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ναυτικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ κυβερνῆται τῶν πλοίων.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ ὑφυπουργὸς κ. Παπαβασιλείου ὕψωσε τὸ ποτήριον ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ἐχαιρέτισε τὸν κατάπλουν τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Γεώργιος Α'», τοῦ ὁποίου θὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ κατάπλους τῆς «Βασιλίσσης Ὄλγας». Ὑπέμνησεν ὅτι ἀπὸ μακροῦ δὲν ὑπῆρξαν γεγονότα τοιαῦτα εἰς τὸ ναυτικόν, ὥστε νὰ χαιρετισθοῦν καὶ νὰ ἑορτασθοῦν, ἤδη ὅμως θὰ ἐπακολουθήσῃ γενναία κυβερνητικὴ μέριμνα ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ. Τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα, εἶπεν, ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἡμετέρας ἀνάγκας καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι ἀρτιωτέραν συγκρότησιν τῆς θαλασσίας ἡμῶν δυνάμεως.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ, ἠγέρθη ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Μεταξᾶς, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἔχω νὰ σᾶς προσθέσω, κ.κ. ἀξιωματικοὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ὀλίγας λέξεις εἰς ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ τὸν κ. ὑφυπουργὸν τῶν Ναυτικῶν.

»Ἐπιθυμῶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν νοῦν οἱουδήποτε ἐξ ἡμῶν ὅτι εἶνε ποτὲ δυνατὸν τὸ κράτος νὰ παραμελήσῃ τὸ ναυτικόν του καὶ μάλιστα μέχρι σημείου ὥστε νὰ καταστῇ αὐτὸ ἀνίκανον νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὴν ἔνδοξον σημαίαν του. Γνωρίζετε τώρα ὅλοι σας, ὅτι τοιοῦτον τι δὲν θὰ συμβῇ ποτέ, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς τὸ εἴπω καθαρά, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὸν νοῦν κανενός σας οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

»Ἀδικαιολογήτους ἀνησυχίας εἶχε γεννήσει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ναυτικόν, ὅπως καὶ οἱ δύο ἄλλοι κλάδοι τοῦ πολεμικοῦ μας ὀργανισμοῦ, ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀεροπορία, ὑπήχθησαν εἰς στενὴν συνεργασίαν μεταξύ των, οὕτως ὥστε ἐνομίσθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ παραμεληθῇ ὁ εἷς τῶν πολεμικῶν κλάδων. Τώρα ὅλοι σας γνωρίζετε καθαρὰ περὶ τίνος πρόκειται. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, στρατός, ναυτικὸν καὶ ἀεροπορία δὲν εἶνε πλέον αὐτοτελεῖς ὀργανισμοί, ἀλλὰ κλάδοι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἑνιαίου πολεμικοῦ ὀργανισμοῦ ἐν στενῇ συναφείᾳ καὶ ἐξαρτήσει ἀπ' ἀλλήλων ἐφ' ὅσον ἔχουν ἕνα καὶ μόνον κοινὸν ὑπουργόν, ὑφυπουργοὺς δὲ ἕκαστος τῶν κλάδων, διὰ τὰ καθ' ἑαυτόν».

Ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἀνήγγειλεν ἀκολούθως ὅτι ἐκτὸς τοῦ «Γεωργίου τοῦ Α'» καὶ τῆς «Βασιλίσσης Ὄλγας» θὰ κατασκευασθοῦν καὶ ἄλλαι μονάδες εἰς τὸ ναυπηγεῖον τοῦ Ναυστάθμου, τοῦ ὁποίου βαίνει πρὸς τὸ τέλος ἡ ἵδρυσις, καὶ μεγάλη μέριμνα ἔχει καταβληθῆ διὰ τὰς ἀπὸ ξηρᾶς ἐγκαταστάσεις, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος — χαρακτηριστικὸν τῆς ναυτικῆς ἡμῶν δυνάμεως — μικρὰν θὰ εἶχε ἀξίαν.

Ὡμίλησεν ἀκολούθως ὁ κ. Πρόεδρος περὶ τῆς ἁρμονίας, τῆς συναδελφικῆς συνεργασίας καὶ τῆς ἀπολύτου πειθαρχίας, ἥτις ἐπικρατεῖ καὶ ἡ ὁποία καθιστᾷ τὸ ναυτικὸν εἰς ἔμψυχον ὑλικόν, τοιοῦτον ὡς δὲν ἦτο ποτὲ ἄλλοτε.

Τοὺς λόγους τοῦ κ. ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, ἐπηκολούθησαν οἱ ἑξῆς, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως:

Συγχαίρων τὸ Βασιλικὸν ναυτικόν, διὰ τὴν νέαν πολεμικὴν ὁμάδα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε σήμερον τὴν ὁποίαν θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη, ὅπως σᾶς εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ εὔχομαι καὶ ἐλπίζω πολλὰ ἀκόμη. Προπίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Ναυτικοῦ μας.»

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἐδέχθη τὸν Μητροπολίτην Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐνεχείρησεν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον, ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Λεσβίου ποιητοῦ Βερναδάκη, καθηγητοῦ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

∴ Ἡ Διοίκησις τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἀπεφάσισε, συμφώνως πρὸς τὴν κατάστασίν της, τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ἐργασιῶν της εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ τὴν ὀργάνωσιν ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους τῆς χωρικῆς βιοτεχνικῆς πίστεως, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν ἐγχώριον οἰκοτεχνίαν, νὰ βελτιώσῃ τοὺς ὅρους τῆς παραγωγῆς, νὰ τὴν ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν καλυτέραν διάθεσιν τῶν προϊόντων βιοτεχνίας.

∴ Ἀφίκετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπ' ἀδείᾳ, ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς κ. Πολίτης, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν ὑπουργὸν τοῦ Τύπου κ. Νικολούδην.

∴ Κατὰ τὴν συγκροτηθεῖσαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας σύσκεψιν, ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ διεξαχθοῦν μετὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, διὰ τὴν σύναψιν νέας ἐμπορικῆς συμφωνίας. Αἱ ἑλληνικαὶ ἀπόψεις θὰ διατυπωθοῦν τάχιστα.

∴ Ἡ Ἔκθεσις Ὑγιεινῆς, κλείνει ἀνυπερθέτως τὴν 31ην Ἰανουαρίου. Ἤδη ἐπετράπη ἡ δωρεὰν εἴσοδος.

∴ Ἐκ τῶν 35 αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησαν ἐξ Ἀθηνῶν, μετέχοντα τοῦ ἀγῶνος Ράλλυ-Μόντε Κάρλο, ἐτερμάτισαν μόνον τὰ 27. Μεταξὺ τῶν τερματισάντων τὴν διαδρομήν, συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἕλλην κ. Ζαφειρίου.

∴ Ἀπὸ τῆς 21ης Ἰανουαρίου, τὰ πρόσθετα τέλη ἀεροπορικῆς ἀλληλογραφίας, ἐξωτερικοῦ, μετεβλήθησαν. Οἱ ἀποστολεῖς παρακαλοῦνται ὅπως, πρὸ τῆς ταχυδρομήσεως τῶν ἐπιστολῶν των, ζητοῦν σχετικὰς πληροφορίας, ἀπὸ τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα.

∴ Ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐξ ἄλλου, τίθενται εἰς κυκλοφορίαν γραμματόσημα κοινωνικῆς προνοίας τῶν 10 καὶ 50 λεπτῶν καὶ μιᾶς δραχμῆς, φέροντα τὰς εἰκόνας τῶν ἀειμνήστων Βασιλισσῶν Ὄλγας καὶ Σοφίας.

∴ Συνεχίζεται ἡ κίνησις διὰ τὴν ὠργάνωσιν τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Πρασίνου. Μέχρι τοῦδε ἐξησφαλίσθησαν 10.000 δένδρα, θὰ ἀνέλθουν δὲ εἰς ἑκατόν, ὡς ὑπολογίζεται.

∴ Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας, προεκήρυξε σημαντικὰ βραβεῖα, διὰ τὴν συγγραφὴν διδακτικῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τῆς Γ' τάξεως τῶν ὀκταταξίων γυμνασίων καὶ τῶν ἀστικῶν σχολείων.

∴ Τὸ ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας, ἐνέκρινε κανονισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἱδρύεται ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία εἰς πάντα τὰ ὑπὸ Ἑλληνικὴν σημαίαν ἀτμόπλοια τὰ ἐκτελοῦντα τὴν συγκοινωνίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ. Οἱ λαθραίως μεταφέροντες ἐπιστολάς, θὰ τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον, μέχρι ἑκατὸν δραχμῶν, ἐν ὑποτροπῇ δὲ τριῶν χιλιάδων.

∴ Διὰ νόμου ἐπιτρέπεται ἡ διενέργεια πράξεων ἀποταμιεύσεως εἰς τὰς βιομηχανίας τὰς ἀπασχολούσας ἄνω τῶν πεντακοσίων ἐργατῶν, ἐπιτευχθείσης εἰδικῆς συμφωνίας τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, μετὰ τῶν Ταμιευτηρίων.

∴ Εἰς τὴν Κομοτινήν, ἐγένοντο μετ' ἐπισημότητος, τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

∴ Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν, ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Ἀναστάσιος Στουπάθης, πρόεδρος, Νικόλαος Παναγόπουλος, ἀντιπρόεδρος, Δημήτριος Λυχναρόπουλος, ταμίας, Λεωνίδας Δερτίλης, Νικόλαος Ζαφειρίου, Νικόλαος Παντελάκης καὶ Κ. Ἀλικάκης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ πληροφορίας τοῦ ἡμιεπισήμου Γερμανικοῦ Πρακτορείου, ὁ λοχαγὸς Βίντμαν, ὑπασπιστὴς τοῦ Φύρερ, διωρίσθη Γενικὸς πρόξενος εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, κατόπιν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας του.

∴ Ἡ νέα Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις τοῦ κ. Χειρανούμα, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Δίαιταν, ὅπου ὁ νέος Πρωθυπουργός, ἐξεφώνησε μακρὸν λόγον, τονίσας ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ συνεχίσῃ ἀμετάβλητον τὴν ἀκολουθουμένην πολιτικήν, χρησιμοποιοῦσα ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰς δαπάνας.

∴ Ὁ «Ἡμερήσιος Κῆρυξ» ἀναγράφει τὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, πρόκειται νὰ δώσῃ εἰς τὸν Τσαγκ-Καϊ-Σέκ, δάνειον ἐκ τριῶν ἑκατομμυρίων λιρῶν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ κινεζικοῦ νομίσματος, καθόσον οὕτω ἐξυπηρετεῖται τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον. Αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐξ ἄλλου, παρουσιάζουν χαλάρωσιν, εἰς τὰ κινεζικὰ μέτωπα. Οἱ Κινέζοι φρονοῦν ὅτι οἱ Ἰάπωνες θὰ στραφοῦν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Κίναν.

∴ Ἡ ἀραβικὴ προδιάσκεψις, ἐτερμάτισε τὰς ἐργασίας της τὴν Τρίτην. Τονίζεται εἰς τὸ ἀνακοινωθέν, ὅτι πλήρης συνεννόησις ἐπῆλθε καὶ πλήρης ἁρμονία ἐπεκράτησεν.

∴ Εἰς Γερμανίαν ἀντικατεστάθη ὁ Διοικητὴς τῆς Ράϊχσπανκ δόκτωρ Σάχτ διὰ τοῦ κ. Φοὺγκ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τὸν νέον Διοικητήν, διαψεύδοντα οὕτω ἐμπράκτως τὴν κυκλοφορήσασαν φήμην, ὅτι ὑπῆρχεν ἀλληλεγγύη μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ δόκτορος Σάχτ, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὁποίου, ἀπεμακρύνθησαν τῆς Τραπέζης ὁ ἀντιπρόεδρος αὐτῆς κ.. Ντρέϋζε καὶ ὁ ἐκ τῶν διευθυντῶν κ. Κονέλσε.

∴ Τὰ τελευταῖα νέα ἐκ τοῦ Ἱσπανικοῦ μετώπου, δὲν ἀλλοιώνουν τὴν κατάστασιν, ὡς αὐτὴ διαγράφεται εἰς τὴν εἰδικὴν ἀνακοίνωσιν, ποὺ δημοσιεύεται εἰς τὴν παραπλεύρως στήλην τοῦ «Ἔργου». Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεφασίσθη εἰς τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν, ἡ κήρυξις τοῦ στρατιωτικοῦ Νόμου. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, τὰ ἐθνικὰ στρατεύματα προχωροῦν βαθμιαίως, πρὸς τὴν Βαρκελώνην, καταλαμβάνοντα τὰς ἐν τῷ μεταξὺ πόλεις. Εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἐστρεμαδούρας, ἀνακοινοῖ ἡ Σαλαμάγκα, ὅτι οἱ κυβερνητικοὶ ἀποκρούσθησαν.

∴ Οἱ δέκα διασωθέντες ἐπιβάται, ἐπιβαίνοντες τοῦ ναυαγήσαντες ὑδροπλάνου τῆς Ἰμπέριαλ Αἲρ Γουαίης ἀφίκοντο εἰς Νέαν Ὑόρκην μὲ τὸ πετρελαιοφόρον τῆς «Στάνταρ Ὄϊλ». Οἱ διασωθέντες εἶνε πέντε γυναῖκες καὶ πέντε ἄνδρες.

∴ Ἡ μεγάλη συζήτησις εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλήν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἐτερματίσθη, μέχρις ὅμως τῆς στιγμῆς ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, δὲν ὑπάρχουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς συζητήσεως.

∴ Ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Κυρνάλιον, οἱ γάμοι τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας τῆς Σαβοΐας, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως—Αὐτοκράτορος, μετὰ τοῦ πρίγκηπος Λουδοβίκου τῶν Βουρβώνων τῆς Πάρμας.

∴ Ἡ Ἀγγλικὴ Βουλή, θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας της, τὴν 31ην τρέχοντος. Ὁ κ. Τσάμπερλαιν, θὰ προβῇ εἰς δηλώσεις ἐπὶ τῆς εἰς Ρώμην ἐπισκέψεώς του. Σημαντικαὶ δηλώσεις θὰ γίνουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Παλαιστίνης.

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΡΟΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ

Αἱ νέαι ἐπιτυχίαι των καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐνδεχόμενα

Αὐτὴν τὴν φορὰν, δὲν ἐπιτρέπεται ἀμφισβήτησις. Οἱ ἐθνικοὶ προελαύνουν. Προελαύνουν, δηλαδή, εἶνε ἕνας λόγος. Διότι ἅμα ρίψωμεν ἕνα βλέμμα εἰς τὸν ἱσπανικὸν χάρτην, θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ τὶς ἄλλες φορὲς προήλαυνον καὶ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τῶν συμπαθούντων τοὺς κυβερνητικοὺς δὲν κατώρθωναν πολλὰ πράγματα. Διότι, δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι παρὰ τὴν κυβερνητικὴν ἀντίστασιν, οὗτοι δὲν ἐνίκησαν ποτὲ θετικῶς. Ἀφίνομεν τὰ ἀνακοινωθέντα καὶ παίρνομεν τὸν χάρτην: Ἅγιος Σεβαστιανός, Μπιλμπάο, Ὀβιέντο. Τὸ τμῆμα αὐτὸ τῶν Ἀστουριῶν, ποὺ ἔμεινε πιστὸν εἰς τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν, περιῆλθεν εἰς τοὺς ἐθνικιστάς, μετὰ σκληρὸν βέβαια ἀγῶνα, ἀλλὰ ἐχάθη τελικῶς διὰ τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν, παρὰ τὰς πεισμονας μάχας ποὺ συνήφθησαν. Ὁ Ἀτλαντικὸς ἐκλείσθη διὰ τοὺς ἐρυθροὺς ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Συνεχίζεται ὁ πόλεμος. Τὸ Ἰρούν, κυβερνητικὸν προπύργιον, πίπτει καὶ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατοῦ τοῦ Φράνκο. Ἀντίστασις καὶ ἐδῶ, ποὺ καταπλήσσει. Ἀλλὰ ὁ θεὸς τῆς νίκης ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ μέρος τῶν κυβερνητικῶν. Τὴν Νίκην ἄπτερον τὴν κρατεῖ ὁ Φράνκο.

Ἐπακολουθεῖ ἀνάπαυλα. Μικροεπιχειρήσεις, ποὺ δὲν καταλήγουν εἰς σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Μαδρίτη βέβαια δὲν πίπτει εἰς χεῖρας τῶν ἐθνικιστῶν. Ἀλλὰ οὗτοι μένουν ἐκεῖ, πότε ἀπωθούμενοι καὶ πότε ἐπερχόμενοι. Κρατοῦν τὰς θέσεις των σθεναρῶς καὶ ὅλαι αἱ προσπάθειαι νὰ ἐκβληθοῦν ἐκεῖθεν ἀποτυγχάνουν. Ὁ θύλαξ, ποὺ ἤνοιξαν οἱ στρατιῶται τοῦ Φράνκο, μένει πάντοτε ἀνοικτός, ἀπειλῶν τὰ πλευρὰ τῶν κυβερνητικῶν.

Ἐπακολουθεῖ τρίτη ἐπίθεσις καὶ οἱ ἐθνικισταὶ φθάνουν εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἔχουν διχοτομήσει τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν. Ἔχουν ἀπομονώσει τὴν Καταλωνίαν. Σοβαρὸς ὁ ἀντίκτυπος ἐκ τῆς πολεμικῆς ταύτης ἐπιτυχίας τοῦ Φράνκο.

Εἰς τὰ κάτω, ἡ Μαλάγα, κυβερνητικὸν στήριγμα, πίπτει καὶ αὐτὴ εἰς χεῖρας τῶν ἐθνικιστῶν. Οἱ κυβερνητικοὶ συμπτύσσονται. Ἀλλὰ εἶνε λιμὴν χρησιμώτατος διὰ τοὺς κυβερνητικούς.

Θετικὰ ἀποτελέσματα ὅλα αὐτά. Ἐχρειάσθησαν βέβαια πολλαὶ θυσίαι διὰ ν' ἀποκτηθοῦν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Φράνκο. Καὶ εὗρεν ἀντίστασιν ποὺ δὲν τὴν ἀνέμενεν ἴσως. Ἀλλ' ἐπέτυχεν. Ἐπέτυχε νὰ αὐξήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἐθνικιστικῆς Ἱσπανίας, τὰς πόλεις, τὰ χωριά της, τὰ μεταλλεῖα της, τοὺς ἀγρούς της, τὸν πληθυσμόν της. Καὶ τὴν ἀπόδοσίν των βέβαια. Θετικώτερον ὅλων αὐτό. Θετικώτερον διὰ τοὺς πόρους ποὺ εἶχε, διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος.

Τρίτον ἔτος. Ὁ Φράνκο ἐπιχειρεῖ νὰ χωρίσῃ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν Καταλωνίαν. Ἀρχίζουν αἱ μάχαι. Προχωρεῖ... Ἀλλ' ἡ ἀντίστασις εἶνε ἐπίμονος. Ἐν τούτοις δὲν κάμπτεται. Κερδίζει καὶ πάλιν ἔδαφος καὶ τὸ κατέχει.

Τελευταία φάσις: Συνεχίζεται ἡ κατὰ τῆς Καταλωνίας ἐπίθεσις, μετὰ προπαρασκευὴν βεβαίως πλήρη.

Σκοπός: 1) Ἡ ἀποκοπὴ τῆς Βαρκελώνης ἀπὸ τὰς σιδηροδρομικάς της συγκοινωνίας μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Καταλωνίας καὶ ἰδίᾳ μὲ τὴν Γαλλίαν. Καὶ τοῦτο τὸ ἐπέτυχε. 2) Ἡ πολιορκία τῆς Βαρκελώνης, ἡ ὁποία καθίσταται εὔκολος, διότι ἡ βόρειος καὶ ἡ βορειοανατολικὴ πλευρὰ τῆς καταλωνικῆς πρωτευούσης δὲν εἶνε τόσον ὠχυρωμένη, ὅσον ἡ δυτικὴ καὶ νοτιοδυτική.

Καὶ τώρα ὁ πόλεμος θὰ εἶνε βραχύς;

◆ ◆

Εἰς τὸν πόλεμον οὐδεὶς ἠμπορεῖ νὰ προφητεύσῃ. Μία στρατιωτικὴ κίνησις, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν Α, ἠμπορεῖ νὰ τὴν ὑπερβάλῃ καὶ νὰ ἔχῃ ὠφελήματα πολλά.

Καὶ ὁ στρατηγὸς Φράνκο, φαίνεται ὅτι ἐπέτυχε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ὑπελόγιζε τὴν φορὰν αὐτήν. Ἂν ὄχι περισσότερα, τοὐλάχιστον ταχύτερα. Θὰ καρπωθῇ ὅμως τάχιστα καὶ τῆς νίκης τὰ κέρδη; Θὰ συντρίψῃ ὁλοσχερῶς τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν; Θὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ; Θὰ τῆς ἐπιβάλῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα;

Ἰδοὺ τί συζητεῖται σήμερον εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας. Ἰδοὺ τί ἀναστατώνει τὴν Γαλλίαν.

Οἱ ἀριστεροὶ ἐκεῖ, ἐχάλασαν τὸν κόσμον νὰ ἔλθῃ ἡ Κυβέρνησις Νταλαντιὲ βοηθὸς τῶν κυβερνητικῶν. Ἀπειλεῖται, φωνάζουν, ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία.

Ἀλλά... Ἀλλά...

Ὑπάρχουν πολλὰ ἀλλά...

Καὶ τὸ σπουδαιότερον, τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Νταλαντιέ:

—Ἂν βοηθήσωμεν τοὺς κυβερνητικούς, τί θὰ γίνωμεν ἂν νικήσουν οἱ ἐθνικισταί; Ἐνῷ, ἂν μείνωμεν οὐδέτεροι, ὀπαδοὶ τῆς μὴ ἐπεμβάσε-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 18ην σελίδα)

ΣΤΟ ΘΡΥΛΛΙΚΟ ΦΑΡ - ΟΥΕΣΤ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΚΑΟΥ-ΜΠΟΫ

Ἄνθρωποι ποὺ γονατίζουν τοὺς ταύρους καὶ ἀρμέγουν ἄγριες ἀγελάδες

Εἰς τὰ ἀπέραντα λειβάδια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ ἄγριοι βούβαλοι εἶχαν τόσο πληθυνθῆ εἰς τὰ παλαότερα χρόνια, ὥστε ἀριθμοῦντο κατὰ ἑκατομμύρια. Οἱ λευκοὶ ἄποικοι εἰς τὴν ἀπερισκεψίαν των ἐξόντωσαν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν μεγάλον καὶ θαυμάσιον αὐτὸν πλοῦτον. Τὶς τελευταῖες ὅμως δεκαετηρίδες, οἱ κυβερνῶντες τὴν μεγάλην Συμπολιτείαν, ἀνεγνώρισαν τὸ μεγάλο λάθος ποὺ εἶχε γίνει καὶ πλούσιαι ἀγέλαι ζώων βόσκουν καὶ πάλιν εἰς τὰ ἀπέραντα λειβάδια. Δὲν εἶνε μόνον βούβαλοι καὶ ἀγελάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμιάγρια ἄλογα. Οἱ φύλακες τῶν χιλιάδων αὐτῶν ἡμιαγρίων ζώων εἶνε οἱ κόμποϋ τῶν ὁποίων ἡ φήμη μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα ἔχει διαδοθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ κόμποϋς ἀποτελοῦν πράγματι μίαν ἰδιαιτέραν τάξιν ἀνθρώπων μὲ χαρακτηρικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ μὲ τραγούδια καὶ χορούς, ποὺ εἶνε μόνον ἰδικοί των. Ζοῦν στὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῶν ἀμερικανικῶν πεδιάδων, στὴν Ἀριζόνα καὶ στὸν Μισσισιπῆ, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ κάθε μεγάλον κέντρον πολιτισμοῦ, μόνοι μεταξύ των καὶ μὲ τὶς οἰκογένειες των καὶ εἰς συνεχῆ πάλιν μὲ τὰ ἄλογα καὶ τοὺς βουβάλους τῶν μεγάλων ἀγελῶν, τὰ ὁποῖα, ὅπως εἴπαμε, εὑρίσκονται εἰς σχεδὸν ἀγρίαν κατάστασιν. Φυσικὸν εἶνε οἱ κόμποϋς νὰ ἐξελίσσωνται εἰς μοναδικοὺς ἱππεῖς, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλωστε καὶ φημίζονται ἰδιαιτέρως. Ἀπὸ μικρὰ παδιὰ καὶ ἀπὸ πατέρα εἰς γυιὸν διδάσκονται τὴν τέχνην τῆς ἱππασίας εἰς ὅλες τὶς λεπτομέρειές της. Ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ κορίτσια, τὰ ὁποῖα μεγαλώνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ γίνουν μοναδικοὶ ἱππεῖς, ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς μὲ ἄλογα, μὲ τοὺς κοζάκους καὶ μὲ τοὺς κατοίκους τῶν ἀπεράντων οὐγγρικῶν πεδιάδων.

Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέροντες εἶνε οἱ ἀγῶνες τοὺς ὁποίους διεξάγουν μεταξύ των οἱ κόμποϋς καὶ οἱ γκόγκιρλς. Οἱ σπουδαιότεροι καὶ ἐπισημότεροι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ γίνονται κάθε χρόνο εἰς τὸ Μάντζον Σκουὲρ Γάρντεν καὶ διαρκοῦν ὀκτὼ ὁλόκληρες ἡμέρες. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων αὐτῶν νέοι καὶ νέες συναγωνίζονται εἰς τὸ νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἱππευτικήν τους δεινότητα καὶ εἰς τὸ νὰ λάβουν τὴν καλλίτερη βαθμολογίαν εἰς τὰ πιὸ δύσκολα ἀγωνίσματα, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἐκτελέσῃ οἱοσδήποτε ἐρασιτέχνης ἢ ἄλλος ἱππεύς, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἐξάσκησιν εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν πεῖραν τῶν παιδιῶν αὐτῶν τῶν ἀπεράντων λειβαδιῶν, τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ βρίσκονται στὴ σέλλα ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ, χωρὶς ν' ἀφιππεύσουν σχεδὸν καθόλου. Καὶ οἱ κόμποϋς, ὅπως ἄλλοι νομάδες λαοὶ τῆς Ἀσίας, οἱ Τουγκοῦζοι καὶ οἱ Κιργκίζοι π.χ. περνοῦν τὴ ζωή τους ἐπάνω στὴ σέλλα. Ἐκεῖ τρῶνε καὶ ἐκεῖ πολλὲς φορὲς ἀναπαύονται καὶ κοιμοῦνται ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὸν ἀστροντυμένον οὐρανό, στὸ λίκνισμα τοῦ σιγανοῦ βήματος τοῦ ἀλόγου των πάνω ἀπὸ τὸ παχὺ χορτάρι.

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ κριθῆ ἄξιος τοῦ πρώτου βραβείου θὰ λάβῃ μίαν ἀσημοποίκιλτη σέλλα, ἀσημένια σπιρούνια καὶ χρηματικὸ ἔπαθλο ποὺ φθάνει καὶ τὸ μισὸ ἑκατομμύριο.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἀγωνίσματα δὲν εἶνε καθόλου εὔκολα. Στὴν ἀρχὴ γίνονται ἀγῶνες ἁπλοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων, ἐπιδείξεις ἱππευτικῆς ἰσορροπίας καὶ ἐπιδεξιότητος καὶ ἐπιτυχοῦς χρήσεως τοῦ λάσσου (βρόχου). Πιάνουν τὰ ἄλογα, ποὺ καλπάζουν εἴτε ἀπὸ τὸ λαιμό, εἴτε ἀπὸ τὰ ἐμπροστινά, εἴτε ἀπὸ τὰ πισινὰ πόδια. Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς ταύρους. Δυσκολώτερο εἶνε νὰ πιάσουν μέσα στὴ θηλειὰ τρία πόδια ἢ τὰ δύο πόδια τῆς μιᾶς πλευρᾶς.

Μᾶλον θεαματικὸ παρὰ δύσκολο εἶνε γιὰ τοὺς θαυμάσιους αὐτοὺς ἱππεῖς διάφορα γυμνάσματα, ὡς τὸ πήδημα μὲ δύο ἄλογα — ὁ ἱππεὺς ἱππεύει δύο ἄλογα ἢ εὑρίσκεται ὄρθιος μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω σ' ἕνα ἄλογο καὶ τὸ ἄλλο σὲ ἄλλο ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἔπειτα ἔρχονται τὰ δυσκολώτερα.

Ὁ κόμποϋ πρέπει νὰ πηδήσῃ στὴν πλάτη ἑνὸς τελείως ἄγριου ἀλόγου καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ μείνῃ πάνω στὸ ἄλογο χωρὶς σέλλα δέκα δευτερόλεπτα.

Τὰ κορίτσια, οἱ κόγκερς, πρέπει ἐπίσης νὰ κρατηθοῦν στὴν πλάτη τοῦ ἀγριαλόγου δέκα δευτερόλεπτα μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ δικό τους τὸ ἀγριάλογο ἔχει σέλλα. Νέες καὶ νέοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρατηθοῦν στὴ χαίτη μόνο μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

Πολὺ δυσκολώτερη καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη εἶνε ἡ δοκιμασία μὲ τὸν ἄγριο ταῦρο, ποὺ εἶνε μόνον γιὰ ἄνδρες.

Ὁ ταῦρος τρέχει στὸν στίβο καὶ ὁ κόμποϋ πρέπει νὰ βρεθῆ μ' ἕνα πήδημα στὴν πλάτη του, ποὺ δὲν ἔχει σέλλα, καὶ νὰ κρατηθῆ ἐκεῖ ἐπίσης δέκα δευτερόλεπτα.

Τὰ ζῶα, ταῦροι καὶ ἄλογα, τινάζονται, πηδοῦν, κλωτσοῦν καὶ μὲ τὰ τέσσαρα πόδια, σηκώνονται ὄρθια στὰ πισινὰ καὶ στὰ μπροστινά, τρέχουν ὁλοταχῶς, σταματοῦν ἀποτόμως καὶ ξαναρχίζουν νὰ καλπάζουν, χωρὶς ρυθμό, χωρὶς σειρά, σὰν τρελλὰ καὶ ἐννοεῖ ὁ καθένας πόσο εἶνε δύσκολο καὶ στὸν πιὸ ἔμπειρο καβαλλάρη, νὰ μὴν τιναχθῆ ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ἀγριεμένου ζώου, ἔστω καὶ γιὰ δέκα μόνον δευτερόλεπτα.

Ἕνα ἀρκετὰ δύσκολο ἀγώνισμα γιὰ δύο ὅμως, εἶνε τὸ ἄρμεγμα μιᾶς ἀγρίας ἀγελάδας. Οἱ δύο ἄνδρες — ἕνας κρατάει τὴν ἀγελάδα ἀπὸ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν παραπλεύρως στήλην)

ΑΠΟ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΣΠΡΕΑ

ΕΝΟΧΟΣ
ΕΡΩΣ

Γραμμένο ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς δραματικῆς καὶ συγκινητικωτάτης περιπετείας μιᾶς ἀθώας, ὡραιοτάτης καὶ νεαρᾶς ἐπαρχιωτοπούλας, τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς της παντρεύουν παρὰ τὸν κρυφόν, βαθὺν καὶ φλογερόν της ἔρωτα πρὸς ἕνα νεαρὸν ἐπιστήμονα.

ΟΠΩΣ ΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ ΠΑΙΔΕΥΟΥΣΙ ΤΕΚΝΑ, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ ΤΥΡΑΝΝΟΥΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ.

Εἰς τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΑΣΠΡΕΑ, ὁ ἀναγνώστης καὶ ἡ ἀναγνώστρια θὰ παρακολουθήσουν, μέσα σὲ μίαν ζωντανὴν περιπέτειαν γεμάτην ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον, τί εἶνε ἡ ΝΕΟΤΗΣ μὲ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς ΘΕΛΗΣΕΩΣ. Τί εἶνε ὁ ΕΡΩΣ, ὅταν ἀποφασίζῃ νὰ σπάσῃ ἁλυσίδες σκληρῶν προλήψεων. Πῶς ἡ ΚΑΡΔΙΑ κυβερνᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ πῶς αἱ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ πάντοτε ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΚΑΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΣΩΖΟΥΝ.

ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ:

πῶς ΖΩΗ δὲν εἶνε τὸ χρῆμα καὶ ἡ τεμπελιὰ ἀλλὰ ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ—Η ΑΓΑΠΗ—Η ΧΑΡΑ.

Ο
ΕΝΟΧΟΣ ΕΡΩΣ

Δὲν θὰ ἀφήσῃ ἀσυγκίνητη καμμία ψυχή, οὔτε ἀπόνετη καμμία καρδιά, γιατὶ εἶνε βγαλμένος μέσα ἀπὸ τὴν ΟΛΟΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ.

ΑΠΟ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
4ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΑΝΙΕΣ

ΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ ΑΥΤΟΓΡΑΦΩΝ

Πῶς ἀποκτοῦν ἀξία τὰ διάφορα χειρόγραφα διασήμων καὶ μὴ ἀνδρῶν...

Εἶνε γνωστὴ ἡ μανία τῶν συλλεκτῶν διὰ κάθε τι σπάνιον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου θυσιάζουν πολλάκις μεγάλα ποσὰ ἵνα τὸ ἀποκτήσουν καὶ διὰ νὰ ἔχουν μόνοι των τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐπιδεικνύουν εἰς τοὺς γνωρίμους των. Ὑπάρχουν δὲ καὶ τόσον ἰδιότροποι συλλέκται ὥστε νὰ δημιουργοῦν ὄχι μόνον συλλογὰς ἀπὸ γραμματόσημα, φύλα ἀνθέων, φυτά, παλαιὰ χειρόγραφα, πρωτότυπα μεγάλων ἀνδρῶν, ἰδίᾳ ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ράκη ἀκόμη!

Συλλέκται αὐτογράφων ἐξεχουσῶν φυσιογνωμιῶν ὑπάρχουν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου.

Ἡ ἀξία ἑνὸς αὐτογράφου, δὲν ἐξερτᾶται βέβαια, οὔτε ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν τοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε γραμμένον, οὔτε ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν τοῦ γράφαντος ἢ τὸν ὡραῖον γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ γράφαντος! Ἡ ἀξία κάθε αὐτογράφου ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν τιμὴν ,τὴν ὁποίαν προσδιορίζει, εἰδικῶς, δι' αὐτὸ ἕκαστος συλλέκτης, ἀλλὰ συνάμα ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν σπανιότητα τοῦ εἴδους.

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλείτερον κέντρον ὅλων τῶν συστηματοποιημένων ἰδιοτροπιῶν, τὰ αὐτόγραφα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἔχουν κατραταχθῆ εἰς συγκεκριμένας κατηγορίας καὶ ἡ διατίμησις ἑνὸς ἑκάστου εἶνε περισσότερον σαφής, ἂν καί, πάντοτε, καθ' ὑπερβολὴν ἐξυψωμένη καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀνάλογος πρὸς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πλουσίων τοῦ Νέου Κόσμου.

Μὲ τὸ δεδομένον τοῦτο, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Πάπα ἔχει διατιμηθῆ εἰς 75 γαλλικὰ φράγκα, ἤτοι 140 δραχμάς.

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροῦζβελτ εἶνε διατιμημένη πρὸς 190 γαλλικὰ φράγκα, ἤτοι 700 δραχμάς.

Ἀκριβῶς ἐξ ἴσου μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ροῦζβελτ ἔχει διατιμηθῆ καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδῶν Μαχάτμα Γκάντι.

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ρύντιαρ Κίπλιγκ ἔχει τόσην ἀξίαν ὅσην καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Πάπα, ἤτοι 75 φράγκα.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ ὑπογραφὴ αὐτὴ τοῦ Ρύνταιρ Κίπλιγκ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ αὐτόγραφον ἐπιστολήν του, ἀδιαφόρως ἐὰν αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4—5 σελίδας ἢ ἀπὸ 4—5 γραμμάς του, εἶνε διατιμημένη πρὸς 4000 γαλλικὰ φράγκα, ἤτοι 14.500 δραχμάς, καὶ ὑπάρχουν,π άντοτε, ἐνθουσιώδεις ἀγορασταὶ διὰ τοιαῦτα κειμήλια.

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὸ περίεργον αὐτὸ γαλλικὰ φράγκα, ἤτοι 4500 δραχμάς.

Εἰς τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ποσὸν μὲ τὴν ἁπλῆν ὑπογραφὴν τοῦ πρώην Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἀγοράζεται ὁλόκληρος αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ θρυλλικοῦ ἀεροπόρου Λίντμπεργκ.

Ἡ ὑπογραφὴ ὅμως τῆς δουκίσσης τοῦ Οὐΐνδσωρ ἀγοράζεται εἰς τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τοῦ ποσοῦ τῆς ἀξίας τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συζύγου της, ἤτοι 600 γαλλικὰ φράγκα.

Ἡ ἀξία ὁλοκλήρου ἐπιστολῆς γραμμένης ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κ. Ροῦζβελτ ἔχει σταθεροποιηθῆ εἰς τὰ 4.500 γαλλικὰ φράγκα, ἤτοι 21.400 δραχμάς.

Ἐν τούτοις, ἓν ὁλόκληρον ἄρθρον, ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλαμον αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Μουσολίνι δὲν πληρώνεται παρὰ μὲ τὸ ποσὸν τῶν 3000 γαλλικῶν φράγκων, ἤτοι 11.000 δραχμάς.

Ἀπὸ τὰ δέκα μόνον αὐτόγραφα τοῦ Μποῦττον Γκβίνετ — ἐκ τῶν πρώτων ὑπογραψάντων τὴν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας προκήρυξιν τῶν Ἀμερικανῶν — μία μόνον ὑπογραφή του ἐπωλήθη τετράκις εἰς τὸ διάστημα τῆς τελευταίας δεκαετίας καὶ ἡ τιμή της ὡρίσθη εἰς 1.368.000 γαλλικά, φράγκα, ἤτοι ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Ἀντιθέτως τὰ αὐτόγραφα τῶν ἀστέρων τῆς ὀθόνης δὲν ἔχουν διατιμηθῆ ἀκόμη. Καὶ τοῦτο εἶνε πολὺ λογικόν, διότι αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἀστέρων αὐτῶν ἀποκτῶνται εὐκόλως.

ΚΑΟΥ - ΜΠΟ'Υ'

τὰ κέρατα καὶ ὁ ἄλλος προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀρμέξῃ, ἐνῷ τὸ μεγάλο καὶ δυνατὸ ζῶο ἀμύνεται μὲ κάθε τρόπο — ποὺ κατορθώσουν νὰ φέρουν στὴν ἐπιτροπὴ σ' ἕνα μπουκάλι ἔστω καὶ λίγες σταγόνες ἀρμεγμένο γάλα, θ' αὐξήσουν κατὰ πολὺ τὴν βαθμολογία τους καὶ θὰ πάρουν ἕνα βραβεῖο.

Τέλος ἔρχεται τὸ δυσκολώτερο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀγώνισμα. Ἕνας ἔφιππος κόμποϋ κυνηγᾷ ἕνα ἄγριον ταῦρο. Ὅταν κρίνῃ κατάλληλη τὴ στιγμὴ πρέπει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο, ν' ἁρπάξῃ τὸν ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸ κεφάλι κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ταῦρο νὰ γονατίσῃ.

Οἱ νικηταὶ τῶν περιέργων αὐτῶν ἀγώνων, τῶν μοναδικῶν εἰς τὸν κόσμον, ἐπιστρέφουν στὴν Ἀριζόνα καὶ στὶς ἀπέραντες πεδιάδες τους μὲ δόξα, μὲ πλούσια ἔπαθλα καὶ μὲ χρήματα καὶ γίνονται ἀξιοζήλευτοι γαμπροὶ γιὰ τὶς ὡραῖες κόγκερλς ποὺ τοὺς περιμένουν.

ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ
κάλτσες

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΜΠΥΛΗΣ...

Ἕνα ζευγάρι φινες, μεταξωτὲς κάλτσες ἐξασφαλίζει, κατὰ ὀγδόντα τοῖς ἑκατό, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐμφανίσεως μιᾶς γυναῖκας. Διότι ἡ κάλτσα εἶνε ἡ τουαλέττα τῆς γάμπας.

Καὶ ξέρει πολὺ καλὰ ἡ γυναῖκα ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἀνέκαθεν αὐτό, ποὺ ὁ φιλόσοφος πολὺ καθυστερημένα τὸ διετύπωσεν: Τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνδρας ἐρωτεύεται μὲ τὰ μάτια.

Ἔχετε λοιπόν, κυρίες καὶ δεσποινίδες, ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην, νὰ φροντίσετε πρωτίστως γιὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ποδιῶν σας, ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε τὸν κυριώτερον καὶ συνήθως μοναδικὸν σκοπὸν σας στὴ ζωή, δηλαδὴ τὸ ν' ἀρέσετε. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, δεσποινίς, ὅτι ἂν σᾶς ὡδηγοῦσαν εἰς ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν καὶ σᾶς ἔλεγαν νὰ διαλέξετε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἕνα μονάχα εἶδος τῆς ἀρεσκείας σας, δὲν θὰ προτιμούσατε οὔτε ἕνα καπέλλο, οὔτε φόρεμα, ἀλλὰ ἕνα θαυμάσιο ἀραχνοΰφαντο ζευγάρι κάλτσες τῶν 400 δραχμῶν.

Ἂν δὲν ἐκάνατε αὐτὸ θᾶς μᾶς ἐδίδατε ὅλο τὸ δικαίωμα, νὰ σκεφθοῦμε γιὰ σᾶς, ὅτι δὲν εἶσθε καθόλου ἔξυπνη...

◆◆

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποδείξουμε ἐμεῖς στὶς γυναῖκες ποία πρέπει νὰ εἶνε τὰ γοῦστα των. Αὐτὰ τὰ ἀντιλαμβάνονται μόνες των μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ὀρθαισθησία , τὴν ὁποίαν ἀκονίζει τὸ ἔνστικτόν τους.

Ξέρει κάθε γυναῖκα τὸν μεγάλον ρόλον τῆς κάλτσας. Καὶ τὰ μαξούμικα ἀκόμη τὰ κοριτσάκια, μὲ τὶς ψιλόλιγνες γαμπίτσες, τὸ ἀσχημάτιστο σῶμα καὶ τοὺς ἐντελῶς ἄωρους καρπούς, πρὸς ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες κατευθύνουν τὸ πρώϊμα κοσμικὰ ὄνειρά των καὶ τὶς ἐπιθυμίες τῆς πρώτης των κοκετταρίας.

Ἕνας Παρισινὸς ποινικολόγος κατήρτισε στατιστικήν, ποὺ ὁδηγοῦν τὶς μικρὲς ἔνοχες στὶς γυναικεῖες φυλακὲς καὶ διεπίστωσεν, ὅτι τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ πειρασμὸς τῆς μεταξωτῆς κάλτσας. Τὰ περισσότερα κοριτσόπουλα, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ παρισινὰ δικαστήρια, κατηγοροῦνται, ὅτι ἔκλεψαν ἢ ἀπεπειράθησαν νὰ κλέψουν ἕνα ἢ περισσότερα ζευγάρια ἐκλεκτὲς κάλτσες.

Καὶ ἡ δικαιολογία τῶν μικρῶν αὐτῶν κλεπτριῶν εἶνε στερεότυπη.

—Τὶς ἔβλεπα, κύριε πρόεδρε, αὐτὲς τὶς κάλτσες, λένε ἀπολογούμενες, ἐπὶ ἕνα μῆνα στὴν βιτρίνα καὶ ἀπὸ μέσα μου ἔλεγα: «Τί ὡραῖο πόδι ποὺ θὰ μοῦ κάνουν!» Καὶ στὸ τέλος δὲν ἄντεξα. Ἐδοκίμασα νὰ τὶς κλέψω, διότι δὲν εἶχα χρήματα νὰ τὶς ἀγοράσω.

Ἄλλες πάλι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ἐπικίνδυνη εὐθεία τῆς ἀποπείρας τῆς κλοπῆς.

◆◆

Ἀρκοῦνται ἁπλῶς νὰ τὶς κοιτάζουν στ'ς βιτρίνες, ὅπου καλύπτουν τὰ ψεύτικα πόδια κάποιας κούκλας ποὺ τὸ χαμόγελο της ἐμψυχώνει θαρρεῖς μιὰ ζωντανή, μιὰ ἀληθινὴ ὑπερηφάνεια διὰ τὸ πολύτιμον στολίδι τῶν ποδιῶν της...

◆◆

Ἡ κάλτσα ἡ μεταξωτὴ ἐφευρέθη ἀπὸ ἕνα ποιητήν. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν εἶχε ἐφεύρει ἕνας πεζὸς βιομήχανος; Ἡ κάλτσα ἐπρόκειτο τότε νὰ θέλγῃ τὸ βλέμμα μόνον τῶν συζύγων, διότι οἱ φοῦστες ἦσαν μακρὲς καὶ ἀποτελοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ γυναικεῖα πόδια ἕνα αὐστηρὸν κυκλικὸν παραπέτασμα.

Ἔμεινε παροιμιώδης ἡ συγκίνησις τῶν προγόνων μας, ὅταν ἀντίκρυζαν ἕνα ἀστράγαλον εἰς τὴν βαθμίδα τοῦ μονίππου. Σήμερον ὁ ἀνδρικὸς πληθυσμὸς ἐσυνήθισε. Καὶ δὲν συγκινεῖται πιά, μὲ τὸν τρόπον τοὐλάχιστον ποὺ συνεκινοῦντο οἱ παλαιοί, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀντικρύζῃ τὸ γυναικεῖον πόδι πολλὰς δεκάδας ἑκατοστῶν ὑπεράνω τοῦ ἀστραγάλου. Διότι —καὶ αὐτὸ ἂς μὴ φανῆ παραλογισμός— ἡ μεταξωτὴ κάλτσα, μαζὺ βέβαια μὲ τὴν συνήθειαν, ἀπεμάκρυνε τὸν πειρασμόν. Τὸ πονηρὸν ἐσβέσθη μέσα εἰς τὴν ὀνειρώδη στιλβηδόνα της ποὺ ἐξιδανίκευσε τὸ γυναικεῖον πόδι καὶ τὸ κατέστησε ἕνα καλλιτέχνημα. Καλλιτέχναι εἶνε καὶ οἱ θεαταὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν πεζοδρομίων, ποὺ εἰς τὸ πέρασμα μιᾶς κομψῆς κυρίας, λαμβάνουν τὸ ἔκθαμβον ὕφος ἀνθρώπων ποὺ καταλαβαίνουν ἀπὸ τέχνην καὶ στέκονται ἐκστατικοὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀριστούργημα μιᾶς ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς ἐκθέσεως.

Ἡ μεταξωτὴ κάλτσα εἶνε ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως μία προστάτις τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δημοσίας καλαισθησίας, ἀφοῦ ἐξιδανεικεύει ἀκόμα καὶ δυὸ ἄσχημα πόδια, καὶ διδάσκει τὸ γοῦστο καὶ τὴν κλίσιν πρὸς τοὺς ἀνυστεροβούλους ἁγνοὺς θαυμασμούς...

Ποιὸς εἶνε ὁ ποιητὴς ποὺ ἀνεφέραμεν καὶ ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τὶς γυναικεῖς κάλτσες; Ἡ ἱστορία δὲν τὸν ἀναφέρει ὡς εὐεργέτην τῆς ἀνθρωπότητος, ἴσως διατί, κατὰ βάθος τὸν ἐχθρεύονται ἀδλεφοὶ καὶ σύζυγοι, ποὺ πληρώνουν σήμερα τὰ ἐπίχειρα τῆς θαυμασίας του ἐφευρέσεως. Θὰ πρέπει ὅμως ἡμεῖς νὰ τὸν ἀναφέρωμεν. Εἶνε ὁ κόμης Λεγιαλουά, τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ὁ ντιλεττάντες αὐτὸς ἀριστοκράτης, πρῶτος ἐπενόησε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ βάμβακος ἀπὸ τὰ γυναικεῖα πόδια. Δὲν ἔγραψε ποτέ του καλοὺς στίχους, δι' ὃ καὶ οἱ μεταγενέστεροι τὸν ἐλησμόνησαν. Ἂν ὅμως τὰ μελαγχολικά του «μαδριγάλια» παρέμειναν ἄγνωστα, ἔμεινεν ἀθάνατη μία ἐπινόησίς του, ἡ μεταξωτὴ κάλτσα, ποὺ τὴν υἱοθέτησαν αἱ ἐρχόμεναι γενεαὶ τῶν θηλέων καὶ τὴν ἐτελειοποίησαν τὰ νεώτερα θαυμαστὰ μηχανήματα τῆς ηλεκτικῆς τέχνης. Ἡ μεταξωτὴ κάλτσα, σύμβολον τῆς γυναικείας κοκεταρίας, παρέμεινε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, τὰ θελκτικώτερα στολίδια τοῦ θήλεος, ποὺ προσέδωσε ποίησιν στὴν ἁρμονικώτερη καμπύλην...

◆◆

Ἡ μεταξωτὴ κάλτσα ἔχει ἐπὶ πλέον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ εἴδους πολυτελείας. Λίγα πράγματα ἔχουν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ ὑψηλοῦ τιμολογου, ποὺ ἔχει ἡ κάλτσα.

Ἀρχίζουν οἱ μεταξωτὲς ἀπὸ τὶς 250 δραχμὲς τὸ ζευγάρι καὶ φθάνουν στὶς 400 καὶ 450. Ἕνα σοβαρὸν δηλαδὴ ποσὸν στοιχίζουν δυὸ τόσα δὰ κομματάκια ἀέρινου μεταξωτοῦ πανιοῦ, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι μπορεῖ νὰ σχισθῆ καὶ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου ἀκόμη.

Καὶ πράγματι, ἡ μεταξωτὴ κάλτσα δὲν εἶνε μονάχα ἕνα εἶδος ἀκριβό, ἀλλὰ καὶ πολὺ ντελικάτο. Ἕνας πόντος νὰ φύγῃ, μιὰ τόση δὰ κλωστούλα νὰ λυθῆ ἀπὸ τὴν θέσι της, πάει: ὅλος αὐτὸς ὁ ὀνειρώδης μεταξωτὸς πύργος καταρρέει. Ἡ κάλτσα βαίνει πρὸς ἀποσύνθεσιν.

Ἀλλὰ γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, γιὰ τὸ ὅτι οἱ κάλτσες εἶνε πανάκριβες, πολὺ ντελικάτες καὶ πολὺ φθαρτές, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὶς ἀγαπᾷ πιὸ πολὺ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ πάθος τῆς πολυτελείας. Εἶνε πιὸ πολὺ ἐκλεκτικὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἡ γυναῖκα. Καὶ γι' αὐτὸ θυσιάζει τὸ πᾶν γιὰ κάτι τὸ πολὺ φίνο καὶ τὸ πολὺ ἐκλεκτό. Δείχνει σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο μιὰ πολὺ καλλιεργημένη καὶ σχεδὸν καλλιτεχνικὴ νοοτροπία.

Ἡ φτώχεια προσεπάθησε νὰ καταπολεμήσῃ μὲ τὰ δικά της ὅπλα τὴν μεταξωτὴ κάλτσα. Καὶ ἔρριξε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ σύνθημα: «Κάτω ἡ κάλτσα». Τὰ γυναικεῖα πόδια ἐπρόβαλαν γυμνὰ στὸν ἥλιο καὶ στὸ φῶς.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ἐδημιουργήθη ἡ μοιραία ἀνισότης πλούτου καὶ φτώχειας.

Πολλῶν γυναικῶν τὸ δέρμα εἶνε ἕνα ἀτίμητο, ζωϊκὸ μετάξι. Αὐτὲς εἶνε οἱ κάτοχοι ἑνὸς πλουσίου φυσικοῦ θελγήτρου. Εἶνε οἱ ἐκ φύσεως πλούσιες. Ἄλλες ὅμως γυναῖκες δὲν ἐπῆραν αὐτὴν τὴν ἡγεμονικὴν κληρονομίαν τοῦ θαυμασίου δέρματος καὶ τῆς ὑπέροχης γάμπας ἀπὸ τὴν φύσιν. Αὐτὲς εἶνε ἐκ φύσεως φτωχές, αἱ ὁποῖες ἔπρεπε πάλιν νὰ ἀμυνθοῦν κατὰ τοῦ φυσικοῦ πλούτου τῶν ἄλλων. Καὶ δὲν τοὺς ἔμενε τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν, παρὰ νὰ καταφύγουν στὴν ἐπίκτητη γοητεία τῆς κάλτσας.

Καὶ ἔτσι ἡ μεταξωτὴ κάλτσα ἀπέκτησε τελευταίως καὶ πάλιν τὴν αἴγλην της. Καὶ οἱ γυναῖκες ἔχουν πάλι τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ περιβάλλουν τὰ πόδια των μὲ μίαν ἀριστοκρατικὴν πολυτέλειαν μὲ τὴν ντελικάτη καὶ φίνα μεταξωτὴ κάλτσι, ποὺ ἔχει γίνη ἡ ποίησις καὶ ἡ γοητεία τῶν ἀθηναϊκῶν πεζοδρομίων.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

(Εἰκονογράφησις Μιχ. Γάλλια)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΥΣΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ...

Ἡ κυρία (ἐξετάζοντας τὰ πιστοποιητικὰ τῆς νέας ὑπηρετρίας). — Μὰ ἐδῶ βλέπω ὅτι ἀλλάζεις τακτικὰ σπίτια.

Ἡ ὑπηρέτρια.—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἐργάζεται σ' ἕνα περιοδεῦον τσίρκο.

ΦΙΛΗΣΥΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Ἕνας ἐπαρχιώτης ἡλικιωμένος, μπῆκε σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν τῆς πρωτεύουσας γιὰ ν' ἀγοράση διάφορα πράγματα. Ἀφοῦ ἀγόρασε μερικὰ ἐσώρρουχα καὶ κάλτσες ὁ ὑπάλληλος τὸν ρώτησε:

—Μήπως θέλετε καὶ πυτζάμες;

—Τί νὰ τὶς κάμω, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπαρχιώτης. Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε κοσμικός, οὔτε κοινωνικὸς ἄνθρωπος. Μόλις νυχτώσει πέφτω στὸ κρεββάτι καὶ κοιμᾶμαι.

ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΝΟΜΑ

Ἡ κυρία Ε. ἔχει κάτι μικροοικονομίες στὴ Τράπεζα, ἀλλ' ὅπως εἶνε ἀγράμματη, ὅταν πηγαίνη νὰ ἀποσύρη ἕνα ποσό, βάζει γιὰ ὑπογραφὴ ἕνα σταυρό.

Μιὰ μιὰ ὅμως ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης ἐξεπλάγη ποὺ ἔλαβε ἕνα τσὲκ της ὑπογεγραμμένο μ' ἕναν κύκλο, καὶ τῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

—"Ωστε δὲν μάθατε τὴν αἰτία; τοῦ ἀπάντησε; Παντρεύτηκα τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ ἄλλαξα ὄνομα!

ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁ μικρὸς Σὰμ ἔπαιρνε τὸ τσάϊ του στὸ σπίτι μιᾶς γειτόνισσάς του, ἡ ὁποία τοῦδωσε μιὰ φέτα ψωμὶ μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα.

—Εὐχαριστῶ πολύ, τῆς εἶπε εὐγενέστατα.

—Μπράβο, Σάμ, τοῦπε ἡ κυρία. Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ λένε «Εὐχαριστῶ πολύ».

—Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Σάμ. "Αν θέλετε νὰ τὸ ξανακούσετε δῶστε μου καὶ λίγο ζαμπόνι.

ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑ...

Ὁ νεαρὸς Τζών.—Σήμερα τὸ τὸ πρωῒ ἔπιασα ἕνα φίδι μήκους σαρανταοκτὼ ἰντσῶν.

Ὁ φίλος του Μίκεϋ.—Καὶ δὲν μοῦ λὲς γιατὶ πάντα μετρᾶς τὰ φίδια μὲ ἴντσες καὶ ὄχι μὲ πόδας;

Ὁ νεαρὸς Τζών.—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχουν....πόδια;

ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕ

—Μάλιστα, κύριοι, ἔλεγε αὐτοκολακευόμενος στὶς ἐπιβάτες του ὁ πιλότος ἑνὸς μικροῦ ποταμόπλοιου. Γνωρίζω τόσο πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ ποτάμι, ὥστε ξέρω κάθε ρηχὸ μέρος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ ποταμόπλοιο τραντάχτηκε καὶ κάθησε σὲ μιὰ ξηρά. Καὶ ὁ πιλότος, ἔσπευσε ἀτάραχος νὰ πληροφορήση:

—Ἐδῶ, κύριοι, συνέχισε, τὸ μέρος εἶνε ρηχό.

ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΗ Η ΔΙΔΑΧΗ

Σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη τῆς Οὐαλλίας, ποὺ οἱ κάτοικοί της δὲν φημιζότανε γιὰ εὐσεβεῖς καὶ φιλόθρησκοι, καταφθάνει ἕνας νεαρὸς πάστωρ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ διορθώση τὴν κατάστασι καὶ νὰ κάνη τοὺς ἐνορίτας του θρήσκους καὶ φιλακόλουθους. "Αρχισε, λοιπόν, ἀμέσως τὰ κηρύγματά του καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα λέει στὸ ἐκκλησίασμά του:

— Τὸ θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα, εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ 17ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου. Αἱ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο καὶ πλέον ἐνδιαφέρον μέρος ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτό. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε ὅλοι!

— Θὰ τὸ διαβάσουμε φωνάζει μὲ μιὰ φωνὴ τὸ ἐκκλησίασμα.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ μετὰ τὸ ἐκκλησίασμά του:

—Διαβάσατε τὸ κεφάλαιο 17 τοῦ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγελίου;

— Τὸ διαβάσαμε ἀπαντᾶ μὲ μιὰ βοὴ τὸ ἐκκλησίασμα.

— Λυποῦμαι πολὺ κάνει ἀπογοητευμένος ὁ πάστωρ, ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ ἔχει μόνον δέκα πέντε κεφάλαια...

Τό ξένον χιούμορ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Βενετία—Παρίσι. Τὸ ἐξπρὲς διασχίζει τὴν εἰρηνικὴ Ἐλβετία. Πράσινοι κάμποι, γραφικὰ χωριά, κάταστπρες "Αλπεις. Στὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως ἡ κυρία Μερλέν, ὤμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Κυττάζεται κάθε τόσο στὸν καθρέπτη τῆς τσάντας της, πουντράρει τὸ πρόσωπό της, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ προσπαθεῖ κάθε τόσο νὰ συνεχίση τὸ διάβασμα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος

Ὁ κύριος, ποὺ κάθεται ἀπέναντί της, καπνίζει ἕνα μυρωδᾶτο τσιγάρο, ψάχνει νὰ βρῆ τίποτε καινούργιο στὴν διαβασμένη ἐφημερίδα, κυττάζει τὸ ρολόϊ του κι' ἔπειτα ξανακυτάζει πάλι τὴν κυρία Μερλέν.

—Σᾶς ἐνοχλῶ;

—Μὰ τί λέτε!

—Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω...

—Εὐχαριστῶ πολύ.

Ἡ κυρία Μερλὲν φιλάρεσκη, ὅλο χαμόγελο, παίρνει ἀπὸ τὴν σιγαροθήκη του ἕνα τσιγάρο. Κλασσικὴ ἐρώτησις, κλασσικὴ ἀπάντησις καὶ κλασσικὴ προσφορά. Ὁ πάγος εἶχε σπάσει... Ὁ κύριος διορθώνει λίγο τὴν γραβάτα του, βάζει τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο, κυττάζει τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του, παίρνει τὴν πόζα τοῦ ταξιδιώτη ποὺ ξέρει τὸν κόσμο, τις γυναῖκες τὴ ζωή. Εἶνε νέος, συμπαθητικός, εὐγενέστατος. Τὸ κοστοῦμι του ἔχει βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς ράφτη τοῦ Λονδίνου. Ἡ κυρία Μερλὲν εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη. Κι' ἀφήνει νὰ τὴν λικνίζη τὸ τραῖνο, ἡ ὤμορφη φλυαρία τοῦ ξένου. Τὸ ταξίδι ἔτσι φαίνεται πιὸ μικρό, πιὸ λίγο μονότονο. Κι' ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε πειὰ εἴκοσι χρονῶν, τὰ φιλοφρονήματα ἑνὸς νέου εἶνε πάντοτε εὐχάριστα...

— Στὸ Παρίσι πηγαίνετε κι' ἐσεῖς;

— "Οχι, στὴ Λωζάνη...

— Κρίμα!....

Διπλὸ χαμόγελο. "Εξω ἀρχίζει νὰ νυχτώνη. Τὰ χιόνια παίρνουν ἕνα σωρὸ μαγευτικὰ χρώματα. Ἀπὸ τὸ γλυκὸ τριανταφυλλὶ ὡς τὸ βαθὺ μενεξεδένιο. "Ηρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Στὸ βαγκὸν - ρεστωράν, ἡ κυρία Μερλὲν βρέθηκε στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὸν ὑποχρεωτικὸ κύριο. Τὶ ὤμορφα ποὺ εἶνε ἔτσι, ὁ ἕνας ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἄλλο! Ἡ κυρία Μερλὲν ἔχει βάψει τὰ μάτια της — ὤ, λίγο ρίμμελ μόνο! — κ' εἶνε τώρα πιὸ θελκτική... πιὸ μυστηριώδης, πιὸ μοιραία... Ἀργά, μὲ ἁρμονικὲς κινήσεις, βγάζει τὰ γάντια της. Τὶ κομψὰ χέρια ποὺ ἔχει! Εἶνε κάτασπρα, λεπτά, νευρικά, στολισμένα μ' ἕνα μόνο δαχτυλίδι: ἕνα ὠχρὸ σάπφειρο στολισμένον μὲ μπριλλάντια. Τὶ ἀριστοκρατικὸ γοῦστο! Τὶ «ντιστενξιόν»...

— "Εχετε ἕνα παράξενο χέρι... κάνει ὁ κύριος.

— Ξέρετε μήπως νὰ διαβάζετε τὶς γραμμές.

— Λιγάκι...

— Ποιὸ θέλετε;

— Τὸ ἀριστερό.

Τὸ ὤμορφο χέρι τῆς κυρίας Μερλὲν βρίσκεται τώρα μέσα στὸ νευρῶδες χέρι τοῦ κυρίου. Ἐκείνη νοιώθει μιὰ γλυκειὰ εὐχαρίστησι. Ἐκεῖνο τὸ ἄγγιγμα εἶνε σὰν ἕνα ἐρωτικὸ χάδι. Ἐκεῖνος εἶνε σοβαρός, ὅπως σοβαρεύονται οἱ ἄντρες ὅταν ἀρχίζουν νὰ ἐρωτεύωνται. Ἡ παλάμη τῆς κυρίας Μερλὲν ἀνοίγει σὰν ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο στὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη αὔρα. Ἐκεῖνος ἐξετάζει τὸ δίχτυ τῶν γραμμῶν, ποὺ μοιάζει μὲ τὸν τοπογραφικὸ χάρτη μιᾶς μυστηριώδους πόλεως. Κυττάζει τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ, τὰ λεπτὰ δάχτυλα, τὰ βαμμένα νύχια, χαϊδεύει ἁπαλὰ τὴν τρυφερὴ ἐπιδερμίδα, προσηλώνει τὸ βλέμμα του στὶς γαλάζιες φλέβες τοῦ καρποῦ. "Επειτα, ἀργά, μὲ ἀλλόκοτη φωνή, τῆς λέει:

— Μεγάλη φαντασία... Χαρακτῆρας εἰλικρινής, ἀδαμάντινος... Ὑπερευαίσθητη ἰδιοσυγκρασία... Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς εἶνε ἔντονη: σημαίνει πάθος, σταθερὲς ἀποφάσεις... Ἐδῶ, πιὸ πέρα, χωρίζεται σὲ τρεῖς πιὸ μικρὲς γραμμές. Καλαισθησία... Ἀνάγκη στοργῆς, τρυφερότητος... Ἀνήσυχο πνεῦμα... Ἀγάπη γιὰ περιπέτειες.

— Ξέρετε ὅτι εἴσαστε θαυμάσιος! τοῦ λέει ἔκθαμβη ἡ κυρία Μερλέν.

— "Εχω πεῖρα.

— Αὐτὸ εἶνε ὁλοφάνερο!

— Ὁ δείκτης εἶνε πιὸ κοντὸς ἀπὸ τὸν μέσο... Αὐτὸ δείχνει ἕναν γλυκὸ χαρακτῆρα, ἤρεμον, εὔκολο νὰ δαμασθῆ...

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται...

— Φυσικὰ ἐξαρτᾶται...

— Εἴσαστε εὐαίσθητη. Γι' αὐτὸ δοκιμάζετε πολλὲς χαρές, μὰ καὶ πολλὲς στενοχώριες... Φτάνει ἕνα τίποτε νὰ σᾶς κάνη νὰ χαρῆτε ἢ νὰ πονέσετε, ἕνα λουλοῦδι, ἕνας λόγος, ἕνα ἄρωμα...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια!

— Στὸν ἄντρα γυρεύετε περισσότερο πνεῦμα καὶ χαρακτῆρα, παρὰ ὠμορφιά.

— Χαρακτῆρα προπάντων...

— Κλεῖστε κι' ἀνοῖξτε πάλι τὸ χέρι σας... "Ετσι... Ὁρίστε: αὐτὸ δείχνει εὐθὺ κι' ἀξιοθαύμαστο χαρακτῆρα!

— Μοῦ εἴπατε ὅλα τὰ εὐχάριστα πράγματα. Πῆτε μου τώρα καὶ τὰ δυσάρεστα.

— Ἀκοῦστε λοιπόν: εἴσαστε ζηλότυπη, τρομερὰ ζηλότυπη.

— Μπορεῖ. Μὰ μήπως ἡ ζήλεια εἶνε ἐλάττωμα;

— Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

— Τὶ ἄλλο;

— "Ε, πῶς νὰ σᾶς πῶ;... Εἴσαστε σπάταλη...

— Καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια! Τὸ ξέρετε ὅτι εἴσαστε σωστὸς μάγος;

— Λιγάκι...

Μαζὺ μὲ τὴν ἐξέτασι τοῦ χεριοῦ τελείωσε καὶ τὸ δεῖπνο. Τὸ βαγκὸν - ρεστωρὰν εἶνε σχεδὸν ἄδειο. Σὲ λίγο ἡ κυρία Μερλὲν θὰ φτάση στὸ σπίτι της.

Γύρισαν λοιπὸν πάλι στὶς θέσεις τους. Ἡ κυρία Μερλέν, φορῶντας τὰ γάντια της, ρώτησε περίεργη:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Εἴσαστε δικηγόρος;

— Δικηγόρος; Γιατί;

— Δὲν ξέρω... "Ολοι σχεδὸν οἱ ἄντρες εἶνε δικηγόροι.

Διπλὸ χαμόγελο.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κάνατε λάθος... Εἶμαι γιατρός...

Κι' ὁ κύριος τῆς δίνει τὴν κάρτα του.

— "Ω!... Εἴσαστε ψυχίατρος!

— Μάλιστα, κυρία μου, γιατρεύω τοὺς τρελλούς...

— Γι' αὐτὸ ξέρετε τόσο καλὰ τὶς γυναῖκες...

Τὸ ἐξπρὲς μπῆκε στὸ σταθμὸ τῆς Λωζάννης. Ἡ κυρία Μερλὲν κατέβηκε.

— Καλὸ ταξίδι!

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. Εἶμαι ἀπαρηγόρητος ποὺ ἔμεινα μόνος...

Ἡ κυρία Μερλὲν μ' ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο τοῦ εὔχεται πάλι καλὸ ταξίδι. Μὰ οἱ δικοί της τὴν εἶδαν κι' ἔτρεξαν τριγύρω της. Φιλιά, γέλια, χαρούμενες φωνές. "Επειτα, με τὸ αὐτοκίνητο γύρισαν στὸ σπίτι.

— "Εκανες καλὸ ταξίδι, τὴν ρώτησε ὁ ἄντρας της.

— Θαυμάσιο! Βρῆκα κι' ἕναν χαριτωμένο θαυμαστή...

»"Ηταν τριάντα χρονῶν περίπου, εἶπε. Πολὺ εὐγενής... "Εξυπνος. "Ενας ἐπιστήμων! Στὸ τραπέζι τοῦ βαγκὸν - ρεστωρὰν ζήτησε τὸ χέρι μου...

— Τὶ λές! Τὸ χέρι σου;

— Γιὰ νὰ τὸ διαβάση, ἀνόητε!

— "Ελεγα κι' ἐγώ!...

— Ναί... "Ηταν ψυχίατρος, μὰ ἤξερε ἀπ' ἔξω τὴν χειρομαντεία!...

— Λοιπόν;

— Περίμενε...

Ἡ κυρία Μερλὲν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἔβγαλε τὰ γάντια της, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ κι' ἄρχισε νὰ θαυμάζη τὸ λευκὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε ἐκεῖνος ὁ συμπαθητικὸς νέος μέσα στὸ δικό του. "Εξαφνα ὅμως χλώμιασε.

— Τὸ δαχτυλίδι μου! ἔκανε μὲ σβυσμένη φωνή. "Εχασα τὸ δαχτυλίδι μου!...

Καὶ τότε μόνο κατάλαβε ὅτι ὁ κύριος τοῦ ἐξπρὲς ἦταν ἕνας λωποδύτης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΕΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

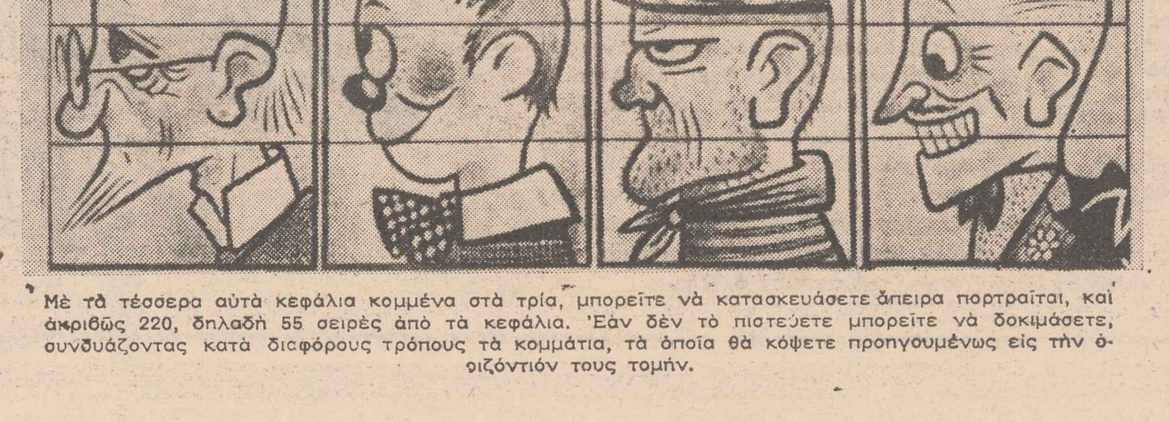

Μὲ τὰ τέσσερα αὐτὰ κεφάλια κομμένα στὰ τρία, μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε ἄπειρα πορτραῖται, καὶ ἀκριβῶς 220, δηλαδὴ 55 σειρὲς ἀπὸ τὰ κεφάλια. Ἐὰν δὲν τὸ πιστεύετε μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε, συνδυάζοντας κατὰ διαφόρους τρόπους τὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα θὰ κόψετε προηγουμένως εἰς τὴν ὁριζόντιόν τους τομήν.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ

—Μπορῶ νὰ ρωτήσω τί εἶνε αὐτὸ τὸ παράξενο ἀντικείμενο ποὺ κρατᾶτε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη σας; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου τὸν νεοφερμένο πελάτη.

—Εἶνε μιὰ ἀνεμόσκαλα, τοῦ ἐξήγησε ὁ πελάτης. Τὴν φέρνω πάντα μαζί μου, ὥστε σὲ περίπτωση πυρκαϊᾶς, νὰ μπορῶ νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου.

—Πολὺ λαμπρὴ ἰδέα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος. Ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ ξενοδοχείου μας, οἱ πελάτες μας ποὺ φέρνουν μαζί τους ἀνεμόσκαλες γιὰ τὸν φόβο τῆς πυρκαϊᾶς, πρέπει νὰ προπληρώνουν τὸ δωμάτιό τους!

ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΣ

Στὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ὁ ἕνας μάρτυς πρὸς τὸν ἕνα ἐκ τῶν ἀντιπάλων:

—Ὁ ἀντίπαλός σας προτείνει νὰ μονομαχήσετε μὲ πιστόλι καὶ ἀπὸ ἀπόσταση ἐννηὰ μέτρων.

Καὶ ὁ ἄλλος;

—Δὲν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρηση γιὰ τὰ ἐννηὰ μέτρα, ὅσον ἀφορᾶ τὸ ὅπλο, προτιμῶ τὸ σπαθί.

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ

Ὁ παληὸς ὑπάλληλος ἐπισκέπτεται στὸ γραφεῖο του, τὸν τέως προϊστάμενό του.

—"Ωστε δὲν μὲ θυμόσαστε, κύριε; Πῶς; Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ἐργαζόμουνα παιδὶ ἀκόμα, καὶ μὲ ἐστείλατε ἔξω νὰ πάω ἕνα γράμμα καί...

Καὶ ὁ ἀφηρημένος προϊστάμενος:

—"Α, ναί! Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἀπάντησις;

ΤΙ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ;

—Τί θὰ μοῦ στοιχίση αὐτὸς ὁ σκύλος; ρώτησε ὁ Ντὶκ τὸν ἔμπορο σκυλιῶν καὶ γατιῶν.

—Μιὰ λίρα.

—Κι' αὐτὸς ὁ μικρός;

—Δυὸ λίρες.

—Κι' ἐκεῖνο τὸ σκυλάκι;

—Τέσσερης λίρες.

—Καὶ τί θὰ μοῦ στοιχίση ἂν δὲν ἀγοράσω κανέναν σκύλο;

ΓΙΑ ΓΕΛΟΙΑ

—Τί θὰ πῆς ἂν σὲ ζητήσω νὰ μὲ παντρευτῆς, Μύριελ;

—Τίποτε. Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ καὶ νὰ γελῶ...συγχρόνως!

Η ΕΥΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΛΟ

Ὁ δάσκαλος: Πότε ἐξεβλήθησαν τοῦ Παραδείσου ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα;

Ὁ μαθητής: Τὸ φθινόπωρο.

Ὁ δάσκαλος: Γιατὶ τὸ φθινόπωρο;

Ὁ μαθητής: Γιατὶ τότε ὡριμάζουν τὰ μῆλα.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Ὁ μικρὸς Νικάκης πηγαίνει στὸ σπίτι του καταφουρκισμένος.

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτᾶ ἡ μαμᾶ του.

—Τί νάχω! Ὁ δάσκαλος μ' ἔβαλε νὰ ἀντιγράψω τρεῖς φορὲς τὸ μάθημά μου τῆς φυσικῆς, γιατὶ δὲν ἤξερα τί ἔγινε τὸ μπαλόνι τοῦ Μουγκολφιέρου!

Καὶ ἡ μαμᾶ κατηγανακτισμένη:

— Περίεργος δάσκαλος κι' αὐτός! Καὶ ποῦ νὰ ξέρης ἐσὺ τί κάνουν τὰ μπαλόνια τους τὰ ἄλλα τὰ παιδιά!...

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Σὲ μιὰ παγωμένη λίμνη, διάφοροι νέοι καὶ νέες παγοδρομοῦν. Ξαφνικά, σπάζει κάπου ὁ πάγος καὶ ἕνας μικρὸς πέφτει στὸ ἄνοιγμα καὶ κινδυνεύει νὰ πνιγῆ.

Τὰ κορίτσια βάζουν τὶς φωνές. Εὐτυχῶς ὅμως, μεταξὺ τῶν νεαρῶν βρίσκεται καὶ ἕνας ἥρως: εἶνε ὁ Τάκης ποὺ τρέχει καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του σώζει τὸν μικρό.

"Ολοι τὸν θαυμάζουν καὶ τὸν συγχαίρουν.

—Αὐτὸ λέγεται αὐτοθυσία ! εἶπε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, γιατὶ ἀλλοίμονο ἂν ἔσπαζε ὁ πάγος κάτω ἀπὸ τὸ βάρος σας ;

—Καὶ τί ἡρωϊσμός, λέγει μιὰ ἄλλη, νὰ διακινδυνεύσετε τὴ ζωή σας γιὰ ἕνα ξένο παιδί!...

—Μπορεῖ νὰ μοῦ ἦταν ξένο, ἀπαντᾶ ὁ «ἥρως», ἀλλὰ... φοροῦσε τὰ πατίνια μου !

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΗ ΓΟΥΑΡΝΤ

Ο ΤΑΝ, στὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ γαμηλίου ταξειδίου, ἐμπῆκα στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου, ἔνοιωσα τὸ αἷμα νὰ παγώνη στὶς φλέβες μου!... Γιὰ πρώτη φορὰ βρέθηκα μπροστὰ στὸν ἄνδρα, ποὺ μοῦ ἐπέβαλαν οἱ γονεῖς μου νὰ πάρω, τὸν λόρδο Λῆρυ.

"Οταν οἱ ὑπηρέτες ἔφυγαν καὶ μᾶς ἄφησαν μόνους, ὁ ἄντρας τὸν ὁποῖον εἶχα παντρευτῆ, μ' ἐπλησίασε μὲ μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια, καὶ ἡ φωνή του ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάη δυνατά, ὅταν μοῦ εἶπε:

—Ἐπὶ τέλους, εἴμεθα μόνοι, ὡραία μου μικρούλα!...

"Εσκυψε ἐπάνω μου καὶ μὲ φίλησε, πρὶν προφθάσω ν' ἀπομακρυνθῶ ἢ νὰ τὸν ἐμποδίσω.

Μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ κατέφυγα στὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ τεντώνοντας μπροστὰ τὰ χέρια μου γιὰ νὰ προφυλαχθῶ, ἐφώναξα ἀπελπισμένα:

—Μὴ μ' ἀγγίζετε! Δὲν θέλω! Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ γίνω γυναῖκα σας! Μὲ ὑποχρέωσαν νὰ σᾶς παντρευτῶ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχρεώση τὴν καρδιά μου νὰ σᾶς ἀγαπήση!...

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε βλοσυρά, ὅπως κυττάη κανεὶς μιὰν ἐχθρά, ποὺ θέλει νὰ τὴν συντρίψη.... Μετὰ μοῦ εἶπε:

—Ἐκατάλαβα, κορίτσι μου! Τὸ συνηθισμένο δρᾶμα, αἴ; Ἐπαντρεύτηκες ἐμένα, ἀλλὰ ἀγαπᾶς ἕναν ἄλλον. Πολὺ καλά! Προτιμότερο νὰ ἐξηγηθοῦμε ἀμέσως. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ κάποιαν ἄλλη γυναῖκα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκανα αὐτὸν τὸν γάμον, γιατὶ εἶχα μεγάλην ἀνάγκη τῆς προίκας σου, καλὸ θὰ εἶνε νὰ συμφωνήσουμε ἀπὸ τώρα. Ὁ καθένας θὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ ζῆ ὅπως θέλει καὶ ὅπως τοῦ ἀρέσει...

Καὶ ἀφοῦ ὑποκλίθηκε ἐλαφρὰ μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό του.

Ἐστάθηκα σὰν ἀποσβολωμένη στὴ μέση τοῦ δωματίου, καὶ κατὰ βάθος εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἐπῆραν τὰ πράγματα. Μονάχα μὲ στενοχωροῦσε ἡ σκέψις ὅτι ὁ Τζῶρτζ Ρώντ, ὁ νέος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα δὲν ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά μου.

Ἐσυνεχίσαμε τὸ μεγάλο ταξεῖδι μας ἔτσι γιὰ τὸν τύπο. Ὁ λόρδος Λῆρυ φαινόνταν εὐχαριστημένος, ἀλλὰ ἐγὼ ἤμουν στενοχωρημένη, ἀπηλπισμένη, γιατὶ ἔνοιωθα ν' ἀνοίγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου μιὰ ἄβυσσος, μέσα στὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κατρακυλίσω ὁπωσδήποτε.

"Οταν γυρίσαμε στὸ Λονδῖνο, ἐνοικιάσαμε ἕνα πολυτελέστατο μέγαρο, καὶ ὁ ἄντρας μου ἄρχισε νὰ κατασπαταλάῃ τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου μὲ καταπληκτικὴν ἀσωτεία.

Ἐζούσαμε ἐντελῶς χωριστὰ καὶ πολὺ συχνὰ δὲν ἐβλεπόμαστε οὔτε στὸ τραπέζι, γιατὶ ἐγώ, πότε μὲ μιὰ δικαιολογία, καὶ πότε μὲ ἄλλην, ἔτρωγα τὶς περισσότερες φορὲς στὸ σπίτι κάποιας φίλης μου.

Μιὰ μέρα συναντήθηκα μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ εἶπα πὼς θέλω νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἔπαυλί μας, στὴν ἐξοχή, γιατὶ ἡ ζωὴ στὴν πρωτεύουσα μὲ στενοχωροῦσε πολύ, καὶ ἐξ ἄλλου ἡ ὑγεία μου εἶχε λιγάκι κλονισθῆ. Μὲ μεγάλην μου ἔκπληξιν ἔδωσε ἀμέσως τὴν συγκατάθεσίν του, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα ἐκατάλαβα τὴν αἰτία τῆς ὑποχωρητικότητος αὐτῆς.

Σιμὰ στὰ κτήματά μας ἔμενε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, θεία μιᾶς ὤμορφης νέας τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας στὸ Λονδῖνον, βρισκόνταν σχεδὸν πάντα μαζὺ μὲ τὸν ἄντρα μου. Καὶ λίγες μέρες, ἀφοῦ ἐπήγαμε στὴν ἐξοχή, ἡ Φρίντα ἦρθε καὶ μᾶς βρῆκε στὴν ἔπαυλί μας σὰν νὰ τὴν εἴχαμε καλέσει.

Αὐτὸ ἦταν πολύ. Ἀλλὰ ἔγινε καὶ κάτι χειρότερο. Ἡ θεία τῆς Φρίντας ἔφυγε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι, καὶ ὁ ἄνδρας μου εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ καλέση τὴν νέαν νὰ ἔρθη νὰ μείνη μαζύ μας.

Διαμαρτυρήθηκα καὶ προσπάθησα ν' ἀντιδράσω. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου ἀπάντησε ξερὰ πὼς ἦταν ἐλεύθερος νὰ καλῆ τοὺς φίλους του στὸ σπίτι, καὶ ὅτι ἂν εἶχα καμμίαν ἀντίρρησιν μποροῦσα νὰ φύγω.

Καὶ ἔφυγα, πράγματι, γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου ἄρχισα νὰ κάνω τὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες γιὰ νὰ πάρω διαζύγιο. Δὲν ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα μου, ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ περηφάνειά μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ συμπεριφέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Μιὰ μέρα περνοῦσα ἀπὸ τὸ Πικαντίλυ, ὅταν ἄκουσα πίσω μιὰ γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη φωνὴ ποὺ μ' ἔκαμε νὰ σκιρτήσω: "Ηταν ὁ Τζῶρτζ Ρώντ. "Ηρθε κοντά μου μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά.

—Γιατί δὲν μ' ἐπερίμενες; μοῦ εἶπε. Πῶς μπόρεσες νὰ παντρευτῆς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπα, ὅτι μόνη μου, χωρὶς νὰ ἔχω εἰδήσεις του, δὲν μπόρεσα νὰ ἀντιστῶ στὴν τυραννικὴ θέλησι τῶν γονέων μου. Καὶ πρόσθεσα:

—Τώρα ὅμως ἦρθα στὸ Λονδῖνον ἀκριβῶς γιὰ νὰ πάρω διαζύγιο.. καὶ ἂν ἐσύ...

Αὐτὸς μὲ διέκοψε καὶ μοῦ εἶπε σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χέρι μου.

—Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ εἶμαι εὐτυχισμένος νὰ σὲ πάρω κι' ἔτσι. Ἀνατριχιάζω ὅμως στὴ σκέψι ὅτι ἀνῆκες ἕως τώρα σ' ἕναν ἄντρα, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦσες!

Μὲ κόπο κατώρθωσα νὰ μουρμουρίσω:

—Τζῶρτζ, ἀγάπη μου, εἶμαι ὅπως μὲ γνώρισες... Δὲν εἶχα ποτέ, τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὸν ἄντρα μου!

Αὐτὸς ἐκόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν χαρά του.

—Μὰ εἶνε ἀλήθεια λοιπόν; Μήπως δὲν ἐκατάλαβα καλά;

Καὶ ὅταν τὸν ἐβεβαίωσα, ἐπρόσθεσε;

—"Ακουσε τώρα, ἀγάπη μου, Ἐγὼ πρόκειται νὰ πάω στὴν Ἀλάσκα, μὲ μιὰ ἀποστολή. Θὰ λείψω κάπου τρεῖς μῆνες. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσὺ θὰ φροντίσης γιὰ τὸ διαζύγιο καὶ ὅταν ἐπιστρέψω θὰ παντρευτοῦμε.

Ἐμείναμε μαζὺ ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε διαθέσιμο ὁ Τζῶρτζ καὶ μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχία ἐσυμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε τὴν ἐπομένην, προτοῦ φύγη.

Ἐπέρασα τὶς ὧρες ποὺ μ' ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ μὲ ἕνα εἶδος νευρικῆς ὑπερέξεως. Ἡ καρδιά μου καὶ ἡ ψυχή μου ἦταν ἀναστατωμένες καὶ χωρὶς νὰ ξέρω πῶς, ὅταν τὸν εἶδα τὴν ἐπομένην, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φώναξα:

—Τζῶρτζ, ἀγάπη μου, εἶμαι δική σου...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε γιὰ μᾶς ἕνα ὄνειρο ἀπερίγραπτο: ἡ ἀγάπη μας, ἡ ἀναχώρησις τοῦ Τζῶρτζ, οἱ προσπάθειές μου γιὰ τὸ διαζύγιο, ὁ καυγᾶς μὲ τὸν ἄντρα μου, οἱ εἰδήσεις, ποὺ ἐδιάβαζα στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐκείνην ἀποστολή.

Ἐπέρασε ἕνας μῆνας, πέρασαν δύο. Γιὰ νὰ ζήσω ἀναγκάστηκα νὰ πουλήσω καὶ τὴν καλλίτερη τουαλέττα μου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου, ἀγανακτησμένος γιὰ τὴ διαγωγή μου, δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ βοηθήση ἀναγκάστηκα νὰ ἐργασθῶ. Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ κάμη μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔμαθε νὰ κάνη τίποτε;

Ἡ ἀνέχεια καὶ ἡ πεῖνα ἦρθαν καὶ ἐχτύπησαν τὴν πόρτα μου. Δὲν μποροῦσα νὰ ζητήσω λεπτὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, οὔτε ἀπὸ τὸν λόρδο Λῆρυ, τοῦ ὁποίου ἔφερα ἀκόμη τὸ ὄνομα. Τότε ἀπεφάσισα να γίνω ὑπηρέτρια καὶ ἐπῆγα στὸ σπίτι ἑνὸς μηχανικοῦ. Τίποτε δὲν μοῦ φαινόνταν δύσκολο καὶ κουραστικὸ προσμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Τζῶρτζ.

Ἡ μοῖρα ὅμως ἤθελε νὰ μὲ χτυπήση κατάκαρδα. Μιὰ μέρα, πηγαίνοντας στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια, ἄκουσα τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ φωνάζουν ὅτι τὸ πλοῖο ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀλάσκα, τὸ πλοῖο, ὅπου βρισκόνταν ὁ Τζῶρτζ, συνεκρούσθη μ' ἕνα παγόβουνο καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Σὰν τρελλὴ ἐγύριζα ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους ξεχνῶντας τὰ πάντα, καὶ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὸ σπίτι, ποὺ ἐργαζόμουν.

Δὲν ξέρω πόσος καιρὸς ἐπέρασε ἀπ' ἡ στιγμὴ ποὺ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ συνῆλθα στὸ κρεββάτι ἑνὸς νοσοκομείου. Ξέρω μονάχα ὅτι μετὰ δύο ἑβδομάδες, συντετριμμένη καὶ ἀπελπισμένη, μποροῦσα πάλι νὰ ἐργασθῶ.

Τυχαίως ἔμαθα ὅτι στὸ νοσοκομεῖο ἐκεῖνο ζητοῦσαν γυναῖκες γιὰ τὶς βαρειὲς δουλειές. Καί, ἀπὸ τὸν φόβο μήπως βρεθῶ πάλι στὸ δρόμο, παρεκάλεσα τὴ Διεύθυνσι καὶ μὲ προσέλαβε.

"Εζησα ἀτέλειωτες ἡμέρες σὰν νευρόσπαστο, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους. Τί μ' ἐνδιέφερε γιὰ τὸν κόσμο καὶ γιὰ τὴ ζωή, ἀφοῦ ὁ Τζῶρτζ ἦτανε νεκρός;

Μιὰ νύχτα, ἐνῷ ἐσφουγγάριζα τὴ μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα τοῦ νοσοκομείου, ἄκουσα ὁμιλίες καὶ θόρυβο στὸ κῆπο καὶ ἀμέσως ἔμαθα πὼς εἶχαν ἔρθει κάτι τραυματίαι ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι.

"Εσκυψα ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ σὰν μέσα ἀπὸ φωτοστέφανο εἶδα ἕνα πρόσωπο γνωστό, σκελετωμένο καὶ χλωμό, ἕνα πρόσωπο, ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ξεχάσω. Ἐφώναξα ταραγμένη, ἐκατέβηκα τὴ σκάλα μὲ τὰ τέσσερα καὶ ὅαν ἔφτασα μπροστὰ στὸ φορεῖο ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ Τζῶρτζ Ρώντ, ἀνάγκασα τοὺς νοσοκόμους ποὺ τὸν μετέφεραν νὰ σταματήσουν.

"Ηταν αὐτός, μὲ τὰ πόδια νεκρωμένα ἀπὸ τὴν ψύξι, ἀλλὰ ζωντανὸς ἀκόμη.

Τώρα ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ποὺ ἐπαντρευθήκαμε μὲ τὸν Τζῶρτζ. "Εχουμε τρία παι τὸν Τζῶρτζ. "Εχουμε τρία παιδάκια. "Εστω καὶ ἂν ἡ μοῖρα θέλησε νὰ μοῦ δώση τὸν Τζῶρτζ ἀκρωτηριασμένον, γιατὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν τοῦ ἔκοψαν τὸ ἕνα πόδι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ εὐτυχία μου εἶνε ἀπόλυτη, ἀπερίγραπτη.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Εἰς τὴν Σομαλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὑπάρχουν κάτι ψάρια μὲ περιέργους ἠλεκτρικὰς ἰδιότητας, ποὺ χρησιμεύουν εἰς τὴν θεραπείαν πολλῶν περιπτώσεων πυρετοῦ. Οἱ «ἰατροὶ» τοῦ τόπου τὰ ξεύρουν αὐτὰ καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν καταλλήλως. Βάζουν δηλαδὴ τὸν ἄρρωστον νὰ ξαπλωθῆ εἰς ἕνα τραπέζι, τελείως ἀκίνητος. "Επειτα περνοῦν ἐπάνω ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα του μερικὰ ἠλεκτρικὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα διατηροῦν ἐπίτηδες μέσα σὲ μικρὲς στέρνες. Ὁ ἀσθενὴς τινάζεται ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις, τρέμει, κοκκινίζει...ἀλλὰ ὑπομένει στωϊκὰ τὸ μαρτύριον. Ἐπὶ τέλους, ἱδρώνει καὶ χάνει τὰς αἰσθήσεις του. "Οταν συνέρχεται, εἶνε πιὰ τελείως καλά.

◆

Ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, ὁ πιὸ ἀκριβοπληρωμένος ἦτο, ἀσφαλῶς ὁ Σάχης τῆς Περσίας Μουζαφὰρ - ἐντ-Ντίν, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ 1896 ἕως τὸ 1907, ἔπαιρνε κάθε ἔτος μίαν ἐπιχορήγησιν 3 περίπου δισεκατομμυρίων δραχμῶν.

◆

Τὸ μῆκος τῶν κεραυνῶν φθάνει τὰ 2 ἢ 3 χιλιόμετρα.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ξεύρετε ὅτι τὸ μαύρισμα τοῦ δέρματος δὲν ὀφείλεται καθόλου εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ εἰς ὡρισμένας ἀκτῖνας του; Γι' αὐτὸ αἱ σοβαρώτεραι περιπτώσεις ἐγκαυμάτων ἀπὸ τὸν ἥλιον περετηρήθησαν εἰς τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τῶν παγωμένων πολικῶν περιοχῶν ὅπου αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ ἔχουν ἐξαιρετικὴν ἔντασιν.

◆

Ἀφ' ὅτου διωργανώθη ὁ εἰδικὸς διεθνὴς στολίσκος ἀπὸ 14 πλοῖα ποὺ ἀναζητοῦν καὶ καταστρέφουν τὰ παγόβουνα εἰς τὸν Βόρειον Ἀτλαντικὸν—δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1914—δὲν ἐσημειώθη πιὰ οὔτε ἕνα θῦμα ἀπὸ σύγκρουσιν πλοίου μὲ πλωτὸν ὀγκόπαγον. Ἀπεναντίας, προηγουμένως, τὰ θαλάσσια αὐτὰ δράματα ἦσαν συχνότατα.

◆

Γιὰ νὰ διακρίνωμε τὸ γυαλὶ ἀπὸ τὸ κρύσταλλον, ἀρκεῖ νὰ τὸ πλησιάσωμε εἰς τὰ χείλη μας. Τὸ κρύσταλλον εἶνε πάντοτε ψυχρότερον ἀπὸ τὸ γυαλί.

◆

"Αν εἰπῆτε εἰς διαφόρους ἀνθρώπους νὰ διαλέξουν ἕνα ὁποιονδήποτε ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 10, ἡ ἐκλογὴ τῶν περισσοτέρων θὰ πέση εἰς τὸ 7.

Πονεμένη ψυχή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνας γιατρὸς νευρολόγος τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν δέχεται μιὰ ἀρκετὰ παράδοξη ἐπίσκεψη γνωστῆς Ἀθηναίας κυρίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία τοῦ ἐκθέτει ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸ ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι καταδιώκεται ἀπὸ τὸ φάντασμα ἑνὸς κρανίου. Τὸ κρανίο αὐτὸ φέρει μιὰ τρύπα ἀπὸ σφαῖρα στὸν δεξιὸ κρόταφο καὶ παρουσιάζεται πάντα μπροστά της ὅταν βρίσκεται σὲ σκιερὸ μέρος. Τοῦ ἐξομολογεῖται ἀκόμα ὅτι προτοῦ παντρευτῆ τὴν ἀγάπησε ἕνας νέος, ποὺ ὅταν ὁ πατέρας της δὲν ἐδέχθη νὰ παντρευτοῦν πὐτοκτόνησε. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ὁ γατρὸς ἀφήνει τὴ Θάλεια νὰ φύγῃ καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρίσκει τὸ σύζυγό της στὸν ὁποῖον ἐκθέτει τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴν ἀρρώστεια της. Τὸ ἴδιο βράδυ μένει μόνος μὲ τὴ Θάλεια στὸ σπίτι τῆς Κηφισιᾶς, ὅπου τὴν ὑποβάλλει σὲ μιὰ πρωτότυπη θεραπεία. Ἀνάβει ὅλα τὰ φῶτα τοῦ δωματίου της καὶ ὅταν ἡ Θάλεια βλέπει τὴ νεκροκεφαλὴ τὴν διατάσσει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ φθάνουν στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της ποὺ σπουδάζει γιατρός. Ἐκεῖ ἡ Θάλεια λιποθυμεῖ καὶ ὁ γιατρὸς ἀνακαλύπτει σ' ἕνα κιβώτιο ἕνα σκελετὸ ἀνθρώπου ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσε ὁ νεαρὸς σπουδαστής.

8ον

Ἡ σφαῖρα εἶχε τρυπήσει τὸν κρόταφόν της καὶ εἶχε μείνει νεκρὰ ἐπάνω στὸ κιβώτιο τοῦ σκελετοῦ.

Ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἀναρίθμη δράματα τῶν μυστηρίων τοῦ ἄϋλου κόσμου τῶν ψυχῶν ἐγκρεμίστηκε στὸ χάος τοῦ αγνώστου μαζὶ μὲ τὴν πονεμένη ψυχὴ τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικός.

Πέρασαν κόμποσες μῆνες ἀπὸ τὴν δραματικὴ περιπέτειαν, ποὺ συνεκίνησε καὶ συνετάραξε τὰς κοσμικὰς Ἀθήνας. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας τῆς Θάλειας ἡ βίλλα τῆς Κηφισιᾶς ἔκλεισε καὶ κανένα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν εἶχε τὴν περιέργειαν τοὐλάχιστον ἂν ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἐξετάσῃ πῶς συνέβη ἡ ἀτυχὴς Θάλεια Ρ νὰ αὐτοκτονήσῃ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀγαπημένου γυιοῦ καὶ νὰ βρεθῇ σκοτωμένη ἀπάνω σ' ἕνα εὐτελὲς κιβώτιο, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου κανένας δὲν ἤξερε.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὁ ἀγαπημένος της γυιός, ὁ Νίκος, ποὺ ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς μητέρας του, πῆρε τιν ἄδεια ἀπὸ τὸν πατέρα του ν' ἀνοίξῃ τὴν βίλλα.

Καὶ ὁ κύριος Ρ. καθὼς καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι τῆς Θάλειας ἀπέδωσαν τὴν αὐτοκ ονίαν σὲ ὀξυτάτην νευρασθένειαν. **Αὐτὴ** ἦταν ἡ διάγνωσις τῶν ἰατρῶν ποὺ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τί εἶχε προηγηθῆ μὲ τὴ θεραπείαν ποὺ τὴν εἶχε ὑποβάλει ὁ τόσον προώρως ἀπολεσθεὶς ἐκλεκτὸς νευρολόγος καὶ ψυχίατρος.

Ἡ διάγνωσις ἦτανε μία ἀπὸ τὶς συνηθέστατες ποὺ κάνουν οἱ γιατροὶ ὅταν βρεθοῦν πρὸ ἐκδηλώσεων νοσημάτων ποὺ πρέπει νὰ μαντεύσουν τὴν πηγὴν καὶ τὰ αἴτια.

Ἡ νευρασθένεια ἦτανε, καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα, τῆς μόδας καὶ ἡ ἐπιστήμη ἔλυε τὰ ζητήματα τῶν ἀγνώστων ψυχικῶν νόσων μὲ μιὰ μονοκοντυλιὰ «νευρασθένεια».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξήγησαν καὶ τὸ μυστήριον τῆς αὐτοκτονίας τῆς δυστυχισμένης Θάλειας καὶ ἔμειναν ἱκανοποιημένοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ δεινοπαθοῦσα πάντοτε ἐπιστήμη.

Ὅταν ὁ Νίκος ἄνοιξε τὴν βίλλα ἄρχισε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ποὺ πῆρε τὸ θάρρος τῶν κλεισμένων δωματίων νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια τῆς σκοτωμένης μητέρας του, εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν εἶχε βάλει χέρι μέχρι τῆς στιγμῆς.

Ὁ πατέρας του, καθὼς καὶ ὁ ἄλλος ἀδελφός του εἴχανε διαφορετικὴν μὲ αὐτὸν ψυχοσύνθεσιν. Ὁ πατέρας του τὶς πρῶτες μέρες ὑπέφερε πολύ. Εἶχε πιστέψει πὼς ἦτανε καὶ αὐτὸς παραίτιος τῆς νευρασθενείας τῆς Θάλειας ἐξ αἰτίας τῆς ζωῆς ποὺ ζοῦσε. Λίγο-λίγο ὅμως εὕρισκε ὅτι δὲν τὸν ἐβάρυνε καμμιὰ εὐθύνη καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες ἑβδομάδες οἱ πολυάσχολες ἐργασίες τὸν ἀπέσπασαν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὶς πένθιμες σκέψεις.

Μονάχα στὸν νοῦ τοῦ Νίκου εἶχε παραμείνει σὰν ἐφιάλτης ἕνα ἐπίμονο ἐρωτηματικό:

Ποῦ ὠφείλετο ἡ νευρασθένεια τῆς μητέρας του, ποὺ τὴν ἐξώθησε στὴν αὐτοκτονία;

Πῶς μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν μητέρα του, ποὺ τὴν θυμότανε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εὐτυχισμένη, πῶς μιὰ μητέρα, ποὺ δὲν τῆς ἔλειπε τίποτα καὶ ποτέ του δὲν θυμότανε νὰ τὴν τυραννήσῃ καμμιὰ στενοχώρια ἔπαθε ἀπὸ τόσο ὀξεία νευρασθένεια. Αὐτὸ γιὰ τὸν Νίκο ἦτανε αἴνιγμα καὶ σ' αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, ποὺ τὸν τυραννοῦσε ὠφείλετο ἡ ἄδεια ποὺ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ ἀνοίξῃ τὴν βίλλα, ποὺ ἔμενε κλεισμένη καὶ κλειδωμένη σὰν τάφος, καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐρευνήσῃ τὰ συρτάρια τῆς σκοτωμένης ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑποψία πὼς κάτι θὰ εὕρισκε κάτι, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε γι' αὐτὸν κάποιο φῶς στὸ ἀνεξήγητον μυστήριον.

Μὲ τὸ πάθος στὴν ψυχὴ καὶ μὲ μιὰ δικαιολογημένη βαθειὰ συγκίνησι τὸ φιλόστοργο παδί, ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ μὲ τὴν συνείδησι ὅτι αὐτὸ ἀποτελοῦσε καθῆκον στὴν σκοτωμένη μητέρα του.

Τίποτε δὲν εὕρισκε ὅμως ποὺ νὰ τοῦ ἐμφανίσῃ καὶ τὴν παραμικρὴ ἀκτῖδα στὸ σκότος τῆς παραδόξου ἀρρώστειας.

Τελευταῖα ἄνοιξε μιὰ παλὴὰ κάρινη κασσέλα, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ὑπάρχουν πλέον στὰ σημερινὰ σπίτια. Μιὰ κασσέλα ἀπὸσ κιστὴ καρυδιὰ ἐπιμήκη καὶ βαρειὰ ποὺ συνηθιζόντουσαν πρὸ δύο γενεῶν στὰ ἀρχοντόσπιτα καὶ ἐχρησίμευαν γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν πολυτίμων ἐνδυμάτων τοῦ νοικοκυριοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν ἦσαν τότε οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε αὐτοκίνητα, οὔτε ἀκόμα δρόμοι κατάλληλοι γιὰ ἀμάξια καὶ ἀπὸ τὶς μακρυνὲς ἰδίως ἐπαρχίες, τὶς ὀρεινές, ταξειδεύανε μὲ ἄλογα καὶ μὲ μουλάρια, ποὺ φορτώνανε τὶς κασσέλες αὐτὲς μὲ τὰ νοικοκυριά.

Μέσα σὲ ἐκείνη τὴν παλὴὰ κασσέλα ὁ Νίκος βρῆκε μερικὰ ἀπὸ τὰ μακρυὰ καὶ τὰ πολύπτυχα μεταξωτὰ ροῦχα μὲ τὶς μακρυὲς φοῦστες καὶ τὰ κοντὰ κορσὰζ ποὺ φοροῦσαν οἱ παλῃὲς ἀρχοντοποῦλες. Ἦσαν ροῦχα τῆς μητέρας του, ἴσως ἀπὸ κορίτσι, καὶ ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια 'μεναν κλεισμένα ἐκεῖ μέσα χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς πτυχὲς τῶν ρούχων εἴχανε τσακίσει ἀπὸ τὴν πολυκαιρία κα' σὲ κάτι ἄκρες τὸ μεταξωτὸ εἶχε φθαρῆ.

Ἀνάμεσα στὰ ροῦχα βρῆκε παλὴὰ φύλλα ἀπὸ λουλούδια καὶ πέταλλα ἀπὸ τριαντάφυλλα, ποὺ ἦσαν τόσο ξερὰ ποὺ μόλις τὰ ἔθιγε τριβόντουσαν σὰν σκόνη.

Ἡ ἰδιαίτερη συγκίνησις ποὺ δὲν ἀφίνει ἀνεπηρέαστη τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀνθρώπου στὸ ἄνοιγμα ἑνὸς τάφου κυρίευσε τὴν ψυχὴ τοῦ Νίκου, γιατὶ καὶ σὰν τάφος ἦτανε τὸ παλὴὸ σεντοῦκι μὲ τὰ νεανικὰ ροῦχα τῆς σκοτωμένηςμ ητέρας του.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ λιγοστὰ φουστάνια ποὺ ἦταν τελευταῖο στὸ βάθος τῆς κασσέλας, ἀντελήφθη πὼς μέσα στὸ κορσὰζ ὑπῆρχε κάποιο ἀντικείμενο σκληρό. Ἔβαλε τὸ χέρι του καὶ τὸ τράβηξε μὲ πολὺ συγκίνησι. Ἀπέσυρε μιὰ φωτογραφία. Μιὰ παλὴὰ φωτογραφία μισοξεθωριασένη, ποὺ τὸ καρτόνι της εἶχε κιτρινίσει ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ χρόνου, ποὺ ἦτανε θαμμένη ἐκεῖ μέσα, ὅσο ἀπὸ τὰ ἄφθονα πέταλλα τῶν λουλουδιῶν ποὺ εἴχανε τριφθῆ σὰν σκόνη ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου καὶ εἴχανε ἀφήσει μιὰ πένθιμη καὶ μακάβρια μυρωδιὰ στὸ παλὴὸ μεταξωτό.

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ εἶδε πὼς ἡ φωτογραφία ἦτανε ἑνὸς νέου, ἑνὸς σχεδὸν ἀμούστακου παιδιοῦ, ἐντελῶς ἀγνώστου γι' αὐτόν.

Παρ' ὅλο τὸ ξεθώριασμα ἔδειχνε ζωηρὰ μαῦρα μάτια καὶ πυκνὰ σκοῦρα μαλλιά, ὅπως τῶν ποιητῶν τῆς ρομαντικῆς ἐποχῆς.

Στὴν ἀρχὴ ὑπώπτευε μήπως ἦτανε τοῦ πατέα του ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦτανε ἀρραβωνιασμένος καὶ παντρεύτηκε τὴ Θάλεια.

Τὴν πρόσεξε πολύ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ κανένα συμπέρασμα.

Ἡ φωτογραφία εἶχε τὴ μάρκα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παλαιοτέρου καλλιτέχνου φωτογράφου τῶν Ἀθηνῶν Μωραΐτη, καὶ ὅταν τὴν ἔστρεψε ἀπὸ πίσω διέκρινε κάποια χρονολογία καὶ ἕνα ὄνομα.

Ἐκοπίασε πολὺ νὰ τὰ ξεχωρίσῃ καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ. Τὸ μελάνι, ποὺ ἦσαν γραμμένα εἶχε κι' αὐτὸ ξεθωριάσει.

Τὸ ὄνομα ἦτανε «Ἀχιλλεὺς» καὶ ἡ χρονολογία 17 Ἀπριλίου 1881.

Ἔμεινε πολὺ ὥρα σκυφτὸς στὰ ἀνοικτὸ σεντοῦκι καὶ εἰς μάτην τυραννοῦσε τὴν σκέψι του νὰ θυμηθῆ κανένα πρόσωπο στὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα του ἢ τῆς μητέρα του μὲ τὸ ὄνομα Ἀχιλλεύς.

Ἡ φωτογραφία ἀπεκλείετο νὰ ἦτανε τοῦ πατέρα του σὲ νεαρὰ ἡλικία. Ποιανοῦ ὅμως ἦτανε αὐτὸ τὸ ἐρωτηματικὸ ἄρχισε νὰ τὸν τυραννῇ.

Πῆρε μὲ εὐλάβεια τὴν μυστηριώδη φωτογραφία, τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὴν ἐτοποθέτησε μὲ προσοχὴ στὸ πορτοφόλι του.

Τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν εἶχε βρῆ στὰ σεντούκια καὶ στὰ συρτάρια τῆς σκοτωμένης μητέρας του.

Σὲ κανέναν δὲν εἶπε λέξι, ἐρώτησε μόνον τὸν πατέρα του τὴν ἄλλη μέρα ἂν στὴν οἰκογένεια τὴ δική του ἢ τῆς μητέρας του ὑπῆρχε κανένας μὲ τὸ ὄνομα Ἀχιλλεύς.

Ἡ ἀπάντησις ἦτανε ἀρνητική.

Ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς μητέρας του δὲν ζοῦσε κανένας παρὰ μόνον μιὰ βαθύγερος ἐξαδέλφη τοῦ παπποῦ του ποὺ ἔμενε σ' ἕνα μακρυνὸ μέρος κάποιας ἐπαρχίας τοῦ Μωρηᾶ σ' ἕνα κτῆμα της.

Σκέφτηκε πὼς μόνον αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὸν φωτίσῃ. Βρῆκε κάποια ἀφορμὴ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ κτήματα τοῦ παπποῦ του ποὺ εἴχανε καὶ κάποια ἱστορικὴ ἀξία ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἔτσι μιὰ μέρα ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες βρέθηκε εἰς τὴν ὀρεινὴ ἐπαρχία, ἀπὸ τὴν ὁποία κατήγετο ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐκ μητρὸς παπποῦ του.

Ἐκεῖ τὸν δεχτήκανε μὲ μεγάλη περιποίησι καὶ ἡ βαθύγερος ἐξαδέλφη τοῦ παπποῦ του τὸν ἐφιλοξένησε στὸ σπίτι της.

Ἦτανε μιὰ ξερακιανὴ ψηλὴ γρηὰ ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα δικό της κόσμο, πεθαμένα πιὰ γιὰ πάντα καὶ σ' ἕνα σχεδὸν μισογκρεμισμένο παλὴὸ πύργο, ποὺ δὲν ἐπέτρεπε νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ ἐπισκευὴ ἀπὸ κάποια φανταστικὴ εὐλάβεια ποὺ εἶχε πρὸς τοὺς πεθαμένους προγόνους της καὶ στὴν πολεμικὴ ἱστορία τοῦ παλῃοῦ πύργου.

Ἅμα τῆς εἶπε πὼς ἦτανε παιδὶ τῆς Θάλειας, ἡ γρηὰ συγκινήθηκε, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὰ κουρασμένα μάτια της, ποὺ στὴν ἔκφρασί τους συγκεντρώνανε τὰ στερνὰ ἴχνη τῆς ζωῆς καὶ ἀφοῦ δείξανε κάποια λάμψι, ἔπειτα γεμίσανε δάκρυα:

—Παιδὶ τῆς Θάλειας, ψιθύρισε. Τὸ παιδί τῆς Θάλειας...

Καὶ ὁ ψιθυρισμός της καὶ ὁ τόνος κάποιας βαθειᾶς θλίψεως καὶ βαθυτέρου πόνου ἐχαρακτήριζε τὴν ὑπότρεμο φωνή της.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ εἰς τὸ ἑπόμενον

ΣΟΦΑ Λ ΓΙΑ

Γιὰ νὰ μπορῆ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ καλά, δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὸν ἔρωτα, οὔτε νὰ τὸν ἀναζητῆ, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ αἰσθάνεται κάποιο μίσος γι' αὐτόν... Ἂν θέλωμε νὰ διατηρῆ ὁ ἔρως ὅλη τὴν γλύκα τῆς γοητείας του, πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται σὰν ἕνας ἐχθρὸς ἐπίφοβος καὶ ὄχι σὰν ἕνας κόλαξ τὸν ὁποῖον καλοῦμεν.

Κάρολος Μωρρὰς

Μόνον μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν Ἀρετὴ μεγαλουργεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Ρενάν.

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ἄνθος ποὺ εὐωδιάζει μόνον τὴν νύκτα.

Δαμενναί.

Ὁ φιλάργυρος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑστερεῖται τῶν πάντων γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τίποτε.

Σίλλερ

Ὁ θάνατος εἶνε ἡ πληρωμὴ τοῦ τελευταίου γραμματίου.

Νεύτων

Πουθενὰ κανεὶς δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἄνετα ἔξω ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ντωντέ

Οἱ μεγάλες ἐλπίδες ἔχουν συνήθως θλιβερὰ ξυπνήματα.

Μπουρζέ

Ἕνα σύνολον, μιὰ κοινωνία ὁμονοούντων ἀνθρώπων ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα τείχη.

Πλούταρχος

Μόνον δυὸ ἄνθρωποι ἴσης διανοητικότητος μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τὸν πραγματικό, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα.

Μωρὶς Ντονναί

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ πεῖρα εἶνε τρόπαιο ἀποτελούμενο ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ μᾶς πλήγωσαν στὴ ζωή μας.

∴ Ὁ θάνατος εἶνε τὸ τελευταῖο ἄσυλο τῶν δυστυχισμένων.

∴ Ὀμορφιὰ χωρὶς χάρη εἶνε ἀγκύστρι χωρὶς δόλωμα.

∴ Μόνον σὲ κείνους ποὺ εἶνε ἱκανοὶ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ὀμορφιὰ ἑνὸς ἔργου ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσουν καὶ γιὰ τὰ ἐλαττώματά του.

∴ Οἱ ἀναμνήσεις τῆς περασμένης εὐτυχίας εἶνε οἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς

∴ Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο πολλοὶ δὲν ἀρέσουν στοὺς ἄλλους εἶνε ὅτι ἀρέσουν πολὺ στὸν ἑαυτό τους.

∴ Τὰ ἀνδρόγυνα δὲν μαλώνουν μονάχα ὅταν πεθάνουν.

∴ Στὸν ἔρωτα μὴ ζητᾶτε τὸ ναὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μάτια των. Οἱ γυναῖκες θέλουν νὰ τὶς μαντεύεται, χωρὶς νὰ ἐνοχοποιοῦνται.

∴ Ὁ ἔρως δὲν γερνᾷ. Πεθαίνει πάντα πρόωρα.

∴ Ὁ ἔρως μόλις γεννηθῆ σκοτώνει τὴν φιλία.

∴ Ἡ μόνη πραγματικὴ εὐτυχία εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

∴ Ἡ κολακεία εἶνε ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων.

∴ Ὅποιος μετανοεῖ εἶνε σχεδὸν ἀθῶος.

∴ Πάντοτε νὰ συμβουλεύεσαι τὴν γυναῖκα σου, ἀλλὰ πάντα νὰ κάνῃς ὅ,τι φαίνεται σὲ σένα ὀρθό.

∴ Εὐκολώτερα τὰ καταφέρνει κανεὶς μὲ χίλιους διαβόλους, παρὰ μὲ τὴ γυναῖκα του.

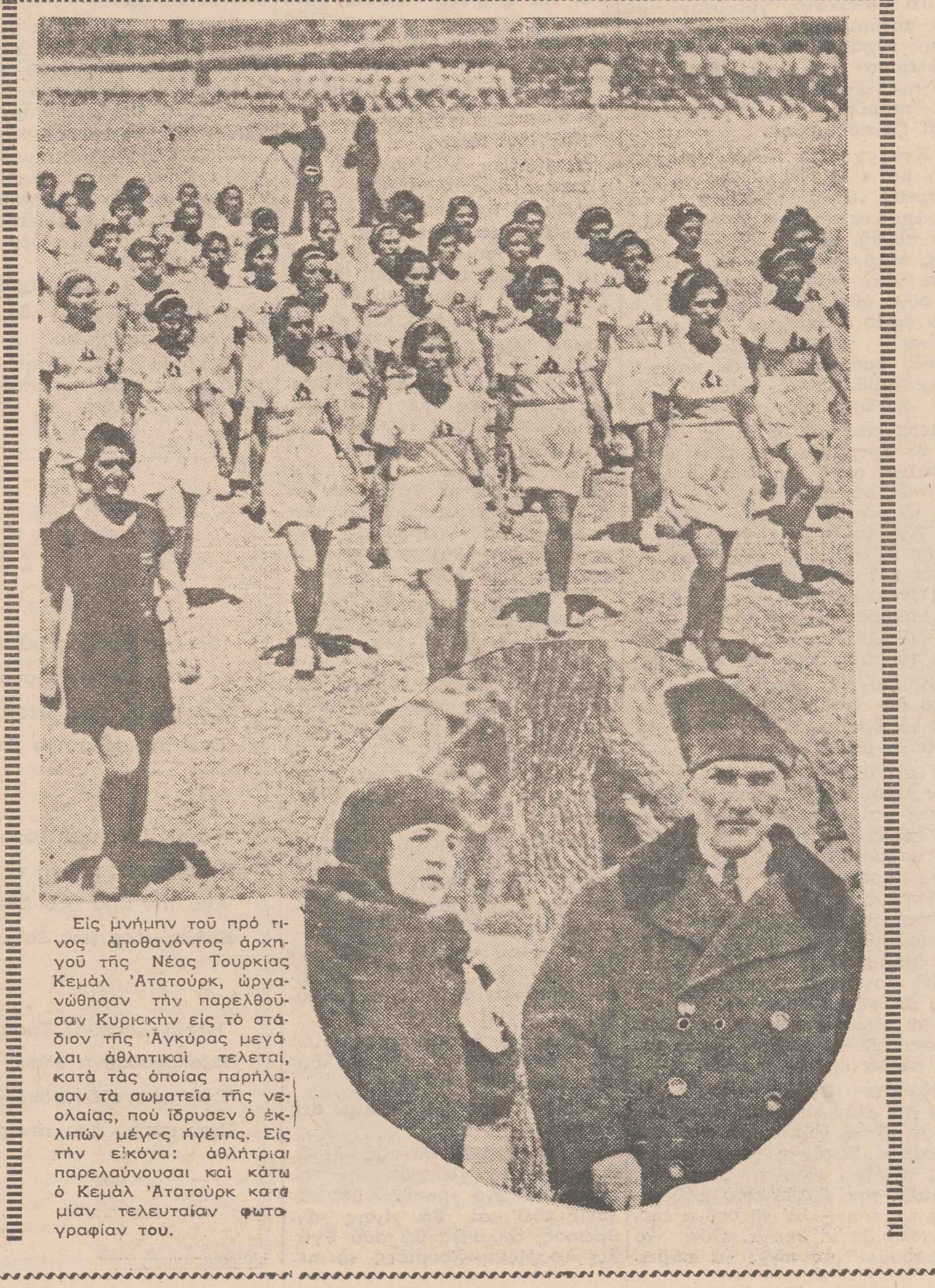

Εἰς μνήμην τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος ἀρχηγοῦ τῆς Νέας Τουρκίας Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ, ὠργανώθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἀγκύρας μεγάλαι ἀθλητικαὶ τελεταί, κατὰ τὰς ὁποίας παρήλασαν τὰ σωματεῖα τῆς νεολαίας, ποὺ ἵδρυσεν ὁ ἐκλιπὼν μέγας ἡγέτης. Εἰς τὴν εἰκόνα: ἀθλήτριαι παρελαύνουσαι καὶ κάτω ὁ Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ κατὰ μίαν τελευταίαν φωτογραφίαν του.

ΕΥΘΥΜΑ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΘΗΚΕ

Ἐκεῖνος, ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους νὰ γράψῃ στὸν πατέρα Ἐκείνης, καὶ νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο. Ἐκείνη τὸν συγχαίρει γιὰ τὴν ἀπόφασί του, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκφράζει ζωηροτάτους φόβους.

—Ξέρεις, τοῦ λέγει, ὅτι δὲν σὲ χωνεύει καὶ μόλις πάρῃ τὸ γράμμα σου θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν !

—Τὸ ξέρω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἡσύχασε. Φρόντισα νὰ μὴ βάλω ὑπογραφὴ στὸ γράμμα !

ΠΙΟ ΦΥΣΙΚΟ

Τὸ ζεῦγος ἑορτάζει τοὺς ἀργυροῦς γάμους του καὶ πηγαίνει νὰ ἀποθανατισθῆ στὸν κοσμοϊστορικο αὐτὸ σταθμὸ τοῦ βίου του, φωτογραφούμενο.

Ὁ φωτογράφος, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ φυσική, ὅπως λέγει, πόζα, παίρνει τὸ χέρι τῆς συζύγου καὶ τὸ βάζει στὸν ὦμο τοῦ συζύγου. Καὶ αὐτός, μ' ἕνα χαμόγελο:

—Γιατί στὸν ὦμο μου, θἆταν πιὸ φυσικὸ ἂν τῆς βάζατε τὸ χέρι στὴν τσέπη μου !

Ὑγρασία καὶ κρῦο: Τότε NIVEA!

Ἐκ τούτων προέρχονται τὰ ἐρυθήματα καὶ ἡ ξηρότης τοῦ δέρματος καὶ ὁ σχηματισμὸς ρυτίδων. Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλλίτερον μέσον ἀπὸ τὴν κρέμα NIVEA.

Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσίαν συγγενῆ πρὸς τὸ λῖπος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς τὸ φυσικὸν μέσον διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγῳ τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς τὸ δέρμα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ προστατεύει ἀπὸ τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν τῆς κακοκαιρίας καὶ τὸ διατηρεῖ λεῖον καὶ μαλακόν.

ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΤΙΝΑ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ Κ. ΠΙΠΙΝΑΣ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

Κάτου τὴν κάμαρα τῆς θείας Νικολάκαινας τὴν εἶχε νοικιάσει ὁ Ἀντώνης ὁ γλυκατζῆς μὲ τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του. Ἡ κάμαρα ἦταν μεγάλη, πελώρια μὲ λιγδωμένα καὶ σαπισμένα πατώματα, μὲ βρώμικους τοίχους καὶ κάπου ψηλὰ κοντὰ στὸ νταβάνι ἕνα στρογγυλὸ μικρὸ παράθυρο ποὺ στὸ ξύλινο τελάρο του ἦταν σφηνωμένα χοντρὰ στρογγυλὰ σίδερα. Ἂν ἀπὸ τὴ κάμαρα ἀνέβαινες μὲ μιὰ σκαλίτσα ὡς τὸ παράθυρο καὶ κύτταγες ἔξω, θἄβλεπες τὰ κεραμύδια μιᾶς χαμηλῆς ἀποθήκης ποὺ κατηφόριζε ὡς τὸ δρόμο ἕνα στενὸ καὶ ἔρημο δρόμο, ποὺ σ' ἔπιανε κάτι σὰν πλήξη σὰ μελαγχολία, σὰν ἕνα βάρος στὴ καρδιά, ὅταν τὸν ἔβλεπες.

Τὰ χώματα κ' οἱ λάσπες αὐτοῦ τοῦ δρόμου, τὰ χνῶτα καὶ τἄπλυτα στρώματα μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς κάμαρας, ἡ καθημερινὴ κ' ἀδιάκοπη δουλειά, νά ἡ ζωή τους!

Τὸ λυχνάρι ποὺ κρεμώταν στὸν καπνισμένο τοῖχο τοῦ τζακιοῦ φώτιζε τὸ βράδυ τρεμουλιαστὰ κάμποσο γύρω του καὶ στὸ φωτεινὸ ἐκεῖνο κύκλο βρισκόταν ἕνας σοφρὰς μὲ μιὰ γαβάθα στὴ μέση δυὸ—τρία πηρούνια κ' ενα ρωγί. Στὸ τζάκι τὸ τσουκάλι μὲ τὰ λάχανα ἔβραζε καὶ τὸ νερὸ ποὺ φούσκωνε κάπου-κάπου καὶ χυνόταν στὴ φωτιὰ ἔκανε τὴν Ἀντωνοῦ νὰ παίρνει τὸ ξύλινο κουτάλι ποὖχε ἀπιθώσει δίπλα σ' ἕνα μισοαγαμένο ξῦλο καὶ νὰ πατικώνει τὰ λάχανα καλά—καλά.

Δίπλα, κοντὰ στὸ λυχνάρι σ' ἕνα τραπέζι χιλιοχαραγμένο τόσα χρόνια ἀπ' τὸ μαχαῖρι, ὁ Ἀντώνης ἔφτιανε τὰ γλυκά. Ζαχαρωτὰ καὶ καραμέλες, κ' ἦταν θαῦμα πῶς ἀπὸ τέτοια βρῶμα ξεπετιῶνταν κάτι ὡραῖα κόκκινα ἀστραφτερὰ κοκκοράκια, καραμέλλες διάφανες χρωματιστὲς ποὺ γυάλιζαν στὸν ἥλιο σὰν πολύτιμες πέτρες ἔτσι ὅπως ἦταν ἀραδιασμένες στὸν ταβλᾶ. Τὸ ἄλλο δωμάτιο τἄφινε τὸ λυχνάρι στὸ σκοτάδι. Μονάχα σὲ κάποιες μεριὲς αὐτὸ γινόταν λίγο πειὸ μαῦρο, πειὸ σκοτεινό, ἐκεῖ στὴ γωνιὰ μὲ τὸ μπαοῦλο, στὸν τοῖχο ποὺ κρεμώταν τὸ παλτό—ἕνα ράκος—τοῦ Ἀντώνη καὶ χάμου στὰ στρώματα. Ἐκεῖ εἶχε χωθεῖ ἀπὸ νωρίτερα, χωρὶς νὰ περιμένει τὰ λάχανα ἡ Ματίνα. Εἶχε παίξει ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ σοκακόπαιδα, εἶχε κάμει σπιτάκια μὲ λάσπη καὶ μὲ σπασμένα γυαλιά, εἶχε στὸ τέλος πετροβοληθῆ.

Νυσταγμένη λοιπὸν πῆρε τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ μάνα της, μὲ λίγο λάδι ἀπάνου, στὸ στρῶμα, κ' οὔτε πρόφτασε νὰ τὸ φάει ὅλο γιατὶ ἀποκοιμήθηκε. Ἔτσι ὅπως μαζεύτη ἀπὸ τοὺς δρόμους, οὔτε πλύθηκε, οὔτε γδύθηκε. Τὸ πρωῒ θὰ σηκωνόταν ἕτοιμη, μὲ τὶς τσίμπλες στὰ μάτια καὶ τὰ κατάξανθά της μαλλιὰ ὀρθὰ ἴδια ἄχυρα, μ' ἕνα κομμάτι πάλι ψωμὶ στὸ χέρι φρέσκο ἀπὸ τὸ φοῦρνο νὰ ξαναπάει στὸ σοκάκι.

Ἡ βρῶμα τὴν ἔτρεφε καὶ τὴν ὠμόρφαινε. Τὰ μαλλιά της ἤτανε χρυσᾶ, τὰ μάτια της γαλανὰ μὲ μιὰ φωτίτσα μέσα τους ποὺ ποτὲ δὲν ἔσβυνε, τὰ μάλουλά της σὰν τὸ ροδάκινο, τὰ χείλια της σὰν τὸ μερτζάνη.

Τὸ καλοκαῖρι γδυνόταν μὲ τὰ παιδιὰ καὶ κολυμποῦσε ὅπου τύχαινε, ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ντυνόταν. Ἂν ἔφτανε ἄλλη παρέα γιὰ κολύμπι πετοῦσε πάλι τὰ ροῦχα της καὶ ξαναβουτοῦσε.

Στὸ σχολεῖο ἤτανε γραμμένη, μὰ κ' οἱ δασκάλες εἶχαν βαρεθῆ νὰ τῆς μαθαίνουν τὰ γράμματα καὶ νὰ τὴ φωνάζουν νὰ πλυθῆ, κ' ἡ μάνα της νὰ τῆς παίρνει πλάκες καὶ κοντύλια γιατὶ τἄσπαζε ἢ τἄχανε, κ' οὔτε αὐτὴ ἤθελε νὰ κλείνεται ὧρες ὁλόκληρες στὴν τάξη. Ἔτσι γύριζε ἀνενόχλητα στοὺς δρόμους. Μὰ ἂν καμμιὰ νοικοκυρὰ ἀπ' τὸν ἀπάνου δρόμο τὴν ὥρα ποὺ μαγείρευε ἔβλεπε πὼς τῆς σώθη τ' ἀλάτι ἢ τὸ κρεμμύδι καὶ φώναζε τὴ Ματίνα, αὐτὴ κρυβόταν ἢ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε ἢ δὲν ἤξαιρε τὸ μαγαζί, κ' ἔτσι γλύτωνε, μ' ὅλο ποὺ ἡ νοικοκυρὰ τῆς ἔταζε σῦκα καὶ σταφῖδες. Κ' οὔτε καὶ στὰ κορίτσια τῆς θειᾶς Νικολάκαινας τῆς σποιτονοικοκυρᾶς ἔκανε ποτὲ θέλημα ἂν κ' ἤξαιρε πὼς ἕνα φράγκο θὰ τὸ πάρει γιὰ τὸν κόπο της.

Κ' ἔτσι ὄχι μονάχα τὸ φράγκο δὲν ἔπαιρνε, μὰ τὶς ἔτρωγε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ μάνα της ποὺ τὸ μάθαινε.

Γιατὶ ὅπως τὰ μαλλιά της δὲν εἶχαν σταθεῖ ποτὲ στὸ σαποῦνι καὶ στὴ τσατσάρα, ὅπως τὰ πόδιά της εἶχαν κλωτσήσει τὰ παπούτσια ποὺ κάποτε τῆς εἶχε πάρει ἡ μάνα της στὸ πανηγῦρι, ἔτσι ὅλο τὸ εἶνε της ἀνυπόταχτο κ' ἐλεύθερο ζοῦσε. Ὅπου ἤθελε κ' ὅταν ἤθελε αὐτή, μάλιστα. Ν' ἀκούσει ὄχι!

Κ' ἀργότερα ποὺ μεγάλωσε δὲν ἄλλαξε. Μπορεῖ νὰ μὴ γδυνόταν πειὰ νὰ βουτάει στὴ θάλασσα μὲ τὰ παιδιά, ὅμως κατὰ τἄλλα ἔμεινε ἡ ἴδια.

Κάποτε βγῆκε στὶς ἐληὲς καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας μάλωσε μὲ τὴ νοικοκυρὰ ποὺ παράστεκε. Χωρὶς ἡ γυναῖκα νὰ τῆς πεῖ καὶ τίποτα σπουδαῖο, πέταξε τὴν κλάδα ποὺ μάζευε, καὶ τὶς ἐληές ἀπ' τὴ ποδιά της, τὴν ἔβριζε κ' ἔφυγε. Οὔτε τὸ μεροδοῦλι της πῆγε νὰ πάρει.

Τὰ ἴδια καὶ στὸν τρύγο, τὴν πείραζε ὁ ἥλιος καὶ δὲν ξαναπῆγε. Μόνο τὸ βαρέλι τὴ γλυφάδα ἔφερνε τῆς μάνας της καὶ κεῖνο μὲ τὴ γρίνια. Κ' ἡ κάμαρα ἔτσι βρώμικη ἔμενε κ' ἡ Ματίνα βρισκόταν πάντα στὶς ροῦγες.

— Μὴ σῶστε κ' ἀλλάξτε, φώναζε στάδερφιά της ποὺ τῆς ζήταγαν πλυμμένα. Παντρευτεῖτε νὰ σᾶς πλένουν οἱ γυναῖκές σας. Ἐγὼ τί ἀνάγκη σᾶς ἔχω;

Ὡς ποὺ ἕνα βράδυ τὴν εἶδε κάπου ὁ Κῶτσος ὁ βαρκάρης.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφερε μιὰ βόλτα στὴ γειτονιὰ της καὶ τὴ πέτυνε στὸ φοῦρνο. Κ' ἀπὸ τότε τὸ σοκάκι τους τὤκαμε πέρασμα γιὰ τὸ σπῆτι του. Κ' ἕνα μεσημέρι ξεμονάχιασε στὴν ἀποθήκη ποὺ δούλευε τὴν Ἀντωνοῦ— ἤξερε πὼς αὐτὴ κουμαντάρει, ὁ Ἀντώνης ἦταν γέρος πολύ.

— Ἔ, θειαντωνοῦ, μοῦ τὴ δίνεις τὴ Ματίνα σου;

— Καὶ δὲν τὴν παίρνεις παιδάκι του, μονάχα ἂν σὲ θέλει κ' αὐτή.

— Ἂν μὲ θέλει, λέω, θειαντωνοῦ.

— Τότε ἡ ὥρα ἡ καλή παιδί μου.

Παράξενο δὲν ἦταν γιὰ τὴν Ἀντωνοῦ. Τὸν Κῶτσο καὶ τὶς βάρκες του τὴν προκοπή του τὴν ἤξερε. Τὸ παράξενο ἤτανε γιὰ τὴ Ματίνα. Δὲ μίλησε, δὲ σήκωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές. Δὲν εἶπε ὄχι!.

— Νὰ ξαίρεις Κῶτσο μήτε προικιὰ ἔχει, μήτε τίποτα. Πῶς τῆς ἐπῆρα νῆμα καὶ τὸ βιάστηκα, ἐκεῖ μένει, στὸν ἀργαλειό!

— Μὴ σὲ μέλλει θειαντωνοῦ, τὴν παίρνω κ' ἔτσι!

Καὶ τὴν πῆρε.

Ὁ Κῶτσος καθόταν στὸ λαγκαδάκι, σ' ἕνα σπητάκι σκαρφαλωμένο στὸ βουνὸ μὲ δυὸ καμαροῦλες καὶ τὸ φοῦρνο ἀπ' ἔξω κ' ὅλ' αὐτὰ κλεισμένα μὲ μιὰ μάντρα ἀνηφορικὴ ποὖχε γιὰ φραγὴ φραγκοσυκιές.

Ἀγγάντευες ἀπὸ κεῖ τὴ θάλασσα πέρα ὡς τὸν Καβομαλιᾶ καὶ τὸ Τσιρίγο, τὰ βαπόρια, καί τὰ καΐκια καὶ τὶς ψαράδικες βαρκοῦλες μὲ τὰ κουπιά. Τὰ κύματα σὰν τἄσπρωχνε ὁ πουνέντες κ' ἐβιαζόνταν νὰ μποῦνε στὸ λιμάνι, σὰν ἔτρεχαν μὲ τὸ βορηᾶ, βαθειὰ στ' ἀνοιχτά. Τὴ θάλασσα ποὺ πότε γαλάζια, ἴδιος οὐρανός, πότε καταπράσινη, καὶ πότε σκοῦρα σταχτιά, ἴδιο λυωμένο μολῦβι.

Ροῦγες κ' ἐκεῖ τίποτ' ἄλλο Ὅσο νὰ γνωριστεῖ μὲ τὶς γειτόνισσες, νὰ ποῦνε τὰ δικά τους ἡ ὥρα περνοῦσε. Μὰ τὸ πρῶτο μεσημέρι ποὖρθε ὁ Κῶτσος καὶ δὲ βρῆκε οὔτε μαγέρεμα, οὔτε νερὸ νὰ πιεῖ, ἔβγαλε τὴ λουρίδα του καὶ τὴν ἔδειρε.

— Γιὰ νὰ μάθεις ἄλλη φορὰ νἄχεις τὸ νοῦ σου στὸ σπῆτι τῆς εἶπε.

Καὶ σὲ καθένα ἀπ' τὰ σπητάκια γύρω τριγύρω στὸ βουνὸ μὲ τὴ μάντρα ποὺ ἀνηφόριζε καὶ τὶς φραγκοσυκιές, γελούσανε οἱ γειτόνοι.

Ποιὸς τοῦ φταίει; Τὴ Ματίνα ποὺ πῆγε καὶ πῆρε, δὲν τάξαιρε; Χαθῆκαν βλέπεις τὰ νοικοκυροκόριτσα!

Ξῦλο καὶ βλαστήμιες ὁ Κῶτσος ταχτικά. Κ' αὐτὴ τὰ ἴδια της. Μιὰ μέρα τοὖπε:

— Δὲ σὲ βαστῶ! Θὰ πάω στὴ μάνα μου!

— Πουθενὰ δὲ θὰ πᾶς τῆς ἀπάντησε καὶ χτύπησε τὴν παλάμη του στὸ τραπέζι, θὰ κάτσεις ἐδῶ καὶ θὰ γίνεις ἄνθρωπος, ἀλλοιῶς θὰ σοῦ βγάλω λουρίδες—λουρίδες τὸ πετσί σου ἀπ' τὸ ξύλο. Φοβέρες σὲ μένα δὲν περνοῦνε.

Ἴδια θάλασσα ἦταν κ' αὐτός. Ἄλλοτε σκοτεινὸς κ' ἀμίλητος, ἄλλοτε ξέσπαγε σὲ καθοῦρι. Πότε γελαστὸς καὶ παιχνιδιάρης σὰν τὰ μικρὰ γαλανὰ κυματάκια της.

Μὰ ἕνα πρωΐ, Κυριακή, ποὺ δὲ βρῆκε πλυμένο πουκάμισο ν' ἀλλάξει, τῆς εἶπε ἁπλᾶ, χωρὶς θυμό.

— Ἄντε, μικρή, δὲ διορθώνεσαι! Τράβα στὴ Μάνα σου καὶ μὴ ξανάρθεις. Θὰ βρῶ ἄλλη! Τάκους; Νὰ μὴ σὲ βρῶ ἐδῶ τὸ μεσημέρι;

Κ' ἔφυγε, γιατὶ ἐρχόταν βαπόρι.

Θὰ βρεῖ ἄλλη; Ἄναψε φωτιά, ἔβαλε τὸ κρέας, νὰ τὸ κάμει μὲ ρίζι. Μετὰ ἔτρεξε στὴ γειτονιὰ καὶ ζήτησε ἀσβέστη. Κυριακάτικα! Ἔβγαλε τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ ἔξω στὴν μάντρα καὶ γρήγορη καθὼς ἤτανε ὅταν ἤθελε, ἄσπρισε τὸν τοῖχο σφουγγάρισε, ἑτοίμασε τὶς καμαροῦλες. Ἤξαιρε πὼς ὅσο νὰ φύγουν τὰ βαπόρια— δυὸ ἦταν σήμερα— θ' ἀρχόταν μιάμιση κ' ἀκόμα. Καθάρισε τὴν αὐτή, ἄδειασε τὸ φοῦρνο ἀπὸ τὰ σκουπίδια. Στὸ τέλος, ἐλούστηκε, χτενίστηκε κ' ἔβαλε τὸ τσίτινο μὲ τὶς παπαροῦνες.

Μόλις ἀγνάντεψε τὸ Κῶτσο ἀπὸ μακρυά, κένωσε τὸ φαΐ, ἔφερε τὸ ψωμί. Κ' ἐκεῖνος μπῆκε, κ' ἄφησε τὸ πεπόνι στὸ τραπέζι, πέταξε τὸ καπέλλο του κ' ἔκατσε νὰ φάνε.

Δὲν τῆς εἶπε τίποτα γιὰ τὰ πρωϊνά. Τἄχε ξεχάσει τάχα μὲ τὶς δουλειές βαρυόταν κουρασμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ κουπί, ἢ στὶς καλές του ἦταν σήμερα ποὺ κέρδισε ἀρκετά;

— Ὁ Τάσος ἐμένα μοῦ δίνει πάντα ὡραῖο κρέας εἶπε, μασῶντας τὶς μεγάλες μπουκιές. Καὶ τὸ πεπόνι μετὰ τὤβρε ζάχαρη. Μόνο τὸ σπῆτι δὲν ἐφάνη νὰ τὸ πρόσεξε.

—Πάω τώρα νὰ ξαπλώσω τῆς εἶπε, καὶ τὸ βράδυ θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο.

Ἡ καρδιά της τόσην ὥρα πήγαινε νὰ σπάσει. Ἔπλυνε τὰ πηρούνια, ἔκρυψε τὴ γαβάθα μὲ τὸ φαΐ, συμμάζεψε, κ' ἔπεσε δίπλα του στὸ κρεββάτι. Μόλις τὸν κατάλαβε πὼς ξυπνοῦσε, πετάχτηκε ἔβαλε τὸ μπρίκι στὴ φωτιὰ καὶ τοῦ πῆγε τὸν καφὲ ἔξω στὴν αὐλή, κ' ἔκατσε κ' αὐτὴ δίπλα στὸ πεζοῦλι.

Παντοῦ ἦταν ἐρημιά, τὰ βαπόρια εἶχαν φύγει, οἱ βάρκες δεθεῖ, οἱ ἐργάτες γυρίσει στὰ σπήτια τους. Ἀπ' τὴ θάλασσα δὲν ἐρχόταν πειὰ παρὰ ὁ μπάτης ποὺ φούσκωνε τὸ ἀνοιχτό του πουκάμισο, κ' ἐκεινῆς ἔπαιζε μὲ τὰ μαλλιά της.

— Λέω νὰ βάλω ἕνα κλῆμα, κειδὰ στὴ πόρτα, ὅπως ἔχει κ' ἡ Ἀγγέλω.

—Νὰ βάλεις τῆς εἶπε, μονάχα ποὺ θέλει νερό, ὅσο νὰ πιάσει.

— Ἔνοιασου, φέρνω!

Ἀποκείνη τὴ Κυριακὴ ἡ Ματίνα ἄλλαξε. Συμαζεύτηκε, χτενίστηκε, νοικοκυρεύτηκε. Ὄχι πιὰ στὶς ροῦγες τὴν καθημερινή. Ὄχι πειὰ ἄσπρο ψωμὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο νὰ μὴ προφταίνωνται, ὄχι τρεχάματα γιὰ ἕν' αὐγὸ στὴ γειτονειά!

Ὄχ πειὰ βλαστήμιες καὶ φωνές, μόνο χάδια καὶ γλυκόλογα.

Ἔκανε τὸ σταυρό της ἡ γειτονειά. Τὸ ξῦλο μαθές, ἡ λουρίδα τοῦ Κώτσου τἄκαμε τὰ θαύματα.

Σταυροκοπιώταν κ' ἡ μάνα της. Ἄδικα δὲν πῆγε ξυπόλυτη στὴ Γιάτρισσα, δὲν ἄναβε κεράκια στὸν Ἁγιώργη νὰ βάλει μυαλὸ ἡ κόρη της.

Κ' ὁ Κῶτσος κρυφογέλαγε μὲ καμάρι. Στὸν ἄντρα εἶνε νὰ πλάσει τὴ γυναῖκα, ὅπως τὴ θέλει αὐτός.

Μὰ πῶς στὴν καρδοῦλα τῆς Ματίνας εἶχε μπεῖ δειλὰ κάποτε ἡ ἀγάπη, κ' ὅπως τὤβρε τὸ περιβολάκι ἀπάτητο καὶ τοὺς καρποὺς στὰ δένδρα ἀπείραχτους, καὶ τὰ λουλουδάκια νὰ μοσχοβολοῦν ἀνέγκιχτα, κ' ἔκατσε μέσα καὶ θρονιάστηκε,— δὲν τὸ σκέφτηκε κανένας τους ποτέ.

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

ΗΣΟΥΝ ΜΑΚΡΥΑ

Ὅλος ὁ δρόμος μύριζε πορτοκαλλιᾶς ἀνθὸ
Κι' ἀπὸ τὸν κῆπο σου βαθειὰ ἐρχότανε τὸ μῦρο,
Ποὺ μόνος μου, μεσάνυχτα, εἶχα ἔρθει νὰ σταθῶ
Ἐνῷ τῆς πόλης τὸ βουητὸ ἀκόμη ἠχοῦσε γύρω.

Ἤσουν μακρυά! Τόσο μακρυά! Σὰν ἄδειο ἦταν τὸ σπῆτι!
Κι' ἄμετρες μέρες νόμιζα ὅτι δὲν σ' εἶχα δῆ,
Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγες στὸ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη
Καθὼς μέσα μου ἐστέναζε τῆς θλίψης ἡ χορδή.

Ἤσουν μακρυά! Τόσο μακρυά! Καὶ μέσα στὴν ψυχή μου
Ἠχολογοῦσε ἡ θλίψις μου, ἀκοίμητη λαλιά,
Ἐνῷ, τραγοῦδι, ἐσκόρπαγε γιὰ σένα ἡ προσευχή μου
Στοῦ κήπου σου τὴν πρόσχαρη βαθειὰ μοσχοβολιά.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

Γράμματα-τέχνη-θέατρον

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ «ΠΡΩΤΕΣ»

Η „ΜΠΛΕ ΑΛΕΠΟΥ''

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Κρίσεις ἀπὸ μίαν πρεμιέραν

Ἡ «Μπλὲ Ἀλεποῦ», ἡ κομεντὶ ποὺ παίζει ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὁ θίασος Κοτοπούλη, εἶνε ἕνα παρεξηγημένον ἔργον, γραμμένον μὲ τὸ παρισινὸν στύλ, ἀλλὰ μέσα εἰς ξένην ἀτμοσφαῖραν.

Ἡ παρισινὴ κομεντί, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ μιμηθῆ ὁ Οὖγγρος συγγραφεὺς κ. Χέρτζεκ, χάνει πολύ, ὅταν ἐκφύγη τοῦ φυσικοῦ της πλαισίου, ἡ δὲ χάρις, ἡ δροσιὰ καὶ ἡ ἐλαφρότης ἐξατμίζονται, ὅταν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν φυσικότητα καὶ τὴν ἀληθοφάνειαν τοῦ κομψοῦ περιβάλλοντός της.

Γι' αὐτούς, ἀκριβῶς, τοὺς λόγους, ἡ «Μπλὲ Ἀλεποῦ» στενοχωρεῖ πολὺ τὸν θεατήν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ παρακολουθήση ἕνα ἔργον σχοινοτενές, ἄψυχον καὶ φλύαρον, ποὺ ἀφίνει καταφανῆ τὴν προσπάθειαν τοῦ δημιουργοῦ του νὰ τοῦ προσδώση ἀνύπαρκτον ἐσωτερικότητα, μὲ μίαν ἐπιπολαίαν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἡρώων του.

Ἴσως, ὅμως, τώρα, ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ τοῦ θεατοῦ νὰ ὀφείλεται ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν ἀτυχῆ διανομὴν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου. Ἡ κ. Κοτοπούλη, ὡς νέα καὶ φιλάρεσκος γυναῖκα, ἦτο ἔξω ἀπὸ τὸν ρόλον της καὶ ὁ κ. Παπᾶς, κάθε ἄλλο, παρὰ τὸν ἐρωτευμένον τύπον τοῦ ἔργου ἐνεσάρκωνε. Ἀφίνομεν, ὅτι ὁ κ. Καροῦσος ἦτο κάκιστος καὶ μετριωτάτη ἡ κ. Ρίτα Μυράτ. Εἶνε περίεργον, πράγματι, πῶς παρενοήθη τόσον τὸ ἔργον, ὥστε οἱ πρωταγωνισταί του νὰ ἐμφανισθοῦν ἄψυχοι, ἡ κ. Κοτοπούλη ἄκαμπτος καὶ ἐντελῶς παρεξηγημένη Ἰλόνα καὶ ὁ κ. Παπᾶς μὲ μίαν ἐμφάνισιν καὶ μίαν ὑπόκρισιν κάτω τοῦ μετρίου.

Μόνον τὰ σκηνικὰ τοῦ κ. Κλώνη ἦσαν καλά. Ἀλλὰ βέβαια αὐτὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν διὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου. Μ. Σ.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΜΕ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Τὸ ρεσιτὰλ τῆς Ρένας Κυριακοῦ

Μία συναυλία μὲ ἔργα Μπετόβεν δὲν εἶνε κοινὸ πρᾶγμα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ὅταν μάλιστα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας μας εὑρίσκεται ὁ Γερμανὸς ἀρχιμουσικὸς κ. Κνάπερτσμπους. Εἰς τὸ πρῶτον μου σημείωμα ἐτόνισα τὰ προτερήματα τοῦ ξένου αὐτοῦ μαέστρου καὶ διεπίστωσα τὰ ἐλαττώματά του. Διότι ἔχει καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Ἕνα ὅμως ἀπὸ τὰ ξεχωριστά του χαρίσματα εἶνε ὅτι κατανοεῖ καὶ διευθύνει ἐξαίρετα τὸν Μπετόβεν. Τὸ γνωρίζει καλὰ καὶ ὁ ἴδιος γι' αὐτὸ καὶ μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσωμε ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του τρεῖς ὁλόκληρες συμφωνίες. Τὴν 1η καὶ 2α καὶ τὴν 4ην. Τὶς πειὸ ἀπίθανες καὶ τὶς ὀλιγώτερον παιζόμενες. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε περισσότερον ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ κ. Κνάπερτσμπους. Γιατὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ περισσότεροι μαέστροι μεγαλοπρεπέστεροι καὶ οἱ μᾶλλον προσφιλεῖς. Παρὰ ταῦτα ὁ μαέστρος μᾶς ἔδωσε ἁδρὰν ἑρμηνεῖαν τῶν δύο τελευταίων, ἀποφυγὼν κάθε περιττὴν ἐπίδειξιν καὶ κάθε φόρτον ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλάψη τὴν ἀρχιτεκτονικήν. Φυσικὰ θὰ διαφωνήσωμε πάλιν μαζί του εἰς τὴν ρυθμικὴν ἀγωγὴν ὡρισμένων μερῶν ἀλλὰ γενικῶς θὰ τοῦ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι μᾶς ἔδωσε γνήσιον καὶ ὀρθόδοξον Μπετόβεν. Τὸ Ἀντάζτιο καὶ τὸ φινάλε τῆς 4ης καθὼς καὶ τὸ λαργκέττο καὶ τὸ φινάλε ἐπίσης τῆς 2ας δὲν πρόκειται εὐκόλως νὰ τὰ λησμονήσωμεν. Ὁ κ. Κνάπερτσμπους εἰς τὰ σημεῖα αὐτὰ κατώρθωσε, σπάνιον γι' αὐτὸν πρᾶγμα, νὰ δώση εἰς τὴν ὀρχήστραν κάτι ἀπὸ τὴν ψυχήν του καὶ νὰ συγκινήση ἔτσι καὶ τὸ κοινόν. Ἐκάμφθη ἐπὶ τέλους καὶ ἦλθε πλησιέστερος πνευματικῶς κα' ψυχικῶς πάντοτε, πρὸς τὴν ὀρχηστρικὴν φάλαγγα. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὴν χάρην καὶ τὴν δροσερότητα τῆς 4ης καὶ νὰ ὁλοκληρώση τὸν ὡραῖον της ρωμαντισμόν. Ἄλλωστε δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτο ἐγράφη τὴν ἐποχὴ τῶν Ἀρραβώνων τοῦ Μπετόβεν μὲ τὴν Τερέζαν Μπροῦνσβικ καὶ εἶνε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν τρικυμίαν τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐκρήξεων. Τὸ ἴδιο ἠμπορεῖ νὰ λεχθῆ καὶ διὰ τὴν 2αν ἡ ὁποία ἐγράφη ὅταν ἡ Γκουϊτσάρδι ἔδωσεν εἰς τὸν μεγάλον συνθέτην τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἀπογοήτευσιν. Ἐν τούτοις ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ γαλήνιον φῶς καὶ δικαίως ὁ Ρομαὶν - Ρολλὰν τὴν χαρακτηρίζει ὡς τὸν θρίαμβον τῆς θελήσεως κατὰ τῆς δυστυχίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἀντάτζιο, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μαέστρος πραγματικῶς ὑπερέβαλε ἑαυτόν, πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι εἶνε μία σελὶς γεμάτη ἀπὸ αἴσθημα καὶ δύναμιν σκέψεως, ποὺ προδικάζουν τὰ μετέπειτα καλοσσιαίας δημιουργίας τοῦ Μπετόβεν.

Ἡ θαυμασία εἰσαγωγὴ τοῦ Κορπλάνου δὲν εἶχε τίποτε τὸ νευρῶδες καὶ ἡρωϊκόν. Τὸν σφορτσάντα πολὺ ἀπαλὸν διὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὴν σκληρὰν καὶ ἀπειλητικὴν γλῶσσαν τοῦ Κορπλάνου. Ὁ Κνάπερτσμπους εἶνε πολὺ τρυφερὸς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτήν. Καὶ τώρα μερικὰ διὰ τὸ κοινόν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ «Πάλλας» ἦτο διὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ἀσφυκτικῶς γεμάτη. Ὁ Μπετόβεν ἐθαυματούργησε καὶ ὁ κ. Κνάπερτσμπους ἔδρεψε ἀθρόως τὰς δάφνας τῆς συναυλίας αὐτῆς. Τὸ κοινὸν ὅμως δὲν ἐνεθουσιάσθη. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ἀπονείμη ἕνα ζωηρὸν χειροκρότημα εἰς τὸν συμπαθῆ μαέστρον. Θὰ ἐρωτήσετε γιατί. Ἁπλούστατα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψα εἰς τὸ πρῶτον μου σημείωμα. Ὅτι ὁ κ. Κνάπερτσμπους διευθύνει ἀπὸ περιωπῆς καὶ πολὺ ὀλίγον συμπάσχει ἢ συγκινεῖται μὲ τὴν ὀρχήστραν. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκινήση ἕνα κοινὸν σὰν τὸ Ἀθηναϊκό. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ χειροκρότημα ὑπῆρξε πάντοτε χλιαρὸν καὶ αἱ ἐκδηλώσεις συγκρατούμεναι. Ἴσως νὰ διαφωνήσουν πολλοὶ πρὸς τὴν γνώμην μου αὐτήν, πάντως ἐπιμένω ὅτι ἔτσι εἶνε τὰ πράγματα.

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Παρακολουθῶ πάντοτε μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, τὰς σπανίας δυστυχῶς ἐμφανίσεις, τῆς Ρένας Κυριακοῦ. Εἶνε ἕνα ταλέντο ἄξιον προσοχῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέλιξις δὲν εἶνε τυχαία. Εἶνε ἀπόρροια μελέτης, ἐπιμονῆς καὶ θελήσεως. Εἰς τὸ ἐφετεινόν της ρεσιτὰλ περιέλαβε εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ Καρναβάλλι τοῦ Σοῦμαν. Νομίζω ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀποφύγη τὸν σκόπελον αὐτόν. Τὸ ἔργον αὐτό, δυσχερές, ποικίλον εἰς αἰσθήματα, χρωματισμοὺς καὶ ἀντιθέσεις, δὲν ταιριάζει νὰ παίζεται ἀπὸ γυναικεία χέρια, ὅταν μάλιστα αὐτὰ εἶνε τόσον τρυφερὰ σὰν τῆς Κυριακοῦ. Εὐτυχῶς ἡ φιλολογία τοῦ πιάνου εἶνε ἀνεξάντλητος. Διὰ τὰς ἄλλας ἐκτελέσεις μόνον ἔπαινοι ταιριάζουν εἰς τὴν ἐκλεκτὴ καλλιτέχνιδα, τὴν ὁποίαν τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον θερμὰ ἐχειροκρότησε.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Τὰ φὶλμ ποὺ προεβλήθησαν εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ κινηματοθέατρα

Μωρὰ παρθένος

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κ. Βικτὼρ Φρανσέν, (ποὺ διατηρεῖ πάντοτε τὸ μοῦσι του) εἶνε, περιέργως, ὑποφερτός. Σαρανταπεντάρης γόης ποὺ ἐρωτεύεται μίαν νέα κοπέλλα, μεταμελεῖται διὰ τὸν συζυγικὸν βίον του, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου «ἀνέμενε ματαίως τὸν ἔρωτα» (;) καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ φύγη μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένην του. Ἡ Ἀνὺ Ντυκώ, ἡ ὁποία εἶνε κακίστη ὡς σύζυγός του, πληροφορεῖται κατάπληκτος τὴν φυγὴν καὶ σπεύδει νὰ τὸν προλάβη καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήση, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας ἔχει τεθῆ ἐπὶ τὰ ἴχνη του διὰ νὰ τὸν φονεύση. Ὁ ἀδελφὸς πράγματι καταφθάνει μὲ τὸ περίστροφον, ὁ κ. Βικτὼρ Φρανσὲν παλαίει μαζύ του καὶ τὸ τραγικὸν ἀποτέλεσμα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς Ἀνρὺ Μπατάϊγ ἐπισφραγίζει τὸ μελοδραματικὸν ἔργον του, εἶνε νὰ φονευθῆ ἡ νέα, διὰ νὰ δοθῆ κάποια λύσις εἰς τὸ δρᾶμα.

Ρηχὸν καὶ ψεύτικον ἔργον βουλεβάρτου ἡ «Μωρὰ Παρθένος», ἔχει ὡς φίλμ ἀξιόλογα προσόντα. Οἱ διάλογοί του ὀφειλόμενοι εἰς τὸν γνωστόν μας ἀπὸ τὴν «Φρενίτιδα» Σὰρλ ντὲ Πεϋρὲ Σαππουΐ, εἶνε γοργοὶ καὶ συνεκτικοί, ἀπηλλαγμένοι ὅσο τὸ δυνατὸν ἀπὸ τὴν κακὴν καὶ συμβατικὴν φιλολογίαν τῶν δραμάτων αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἡ δὲ σκηνοθεσία τοῦ Ἀνρὺ Ντιαμὰν-Μπερζὲ χάρις εἰς ἕνα γρήγορον καὶ ἐπιτήδειον ντεκουπάζ, χάρις στὴν περίφημη φωτογραφία, δημιουργεῖ ἀτμόσφαιραν καὶ παραστατικότητα εἰς τὸ ἔργον.

Τὸ φίλμ ἀποκτᾷ ἐξ ἄλλου ἐνδιαφέρον καὶ λόγῳ τῆς ἐμφανίσεως τῆς νεαρᾶς ἠθοποιοῦ Ζυλιὲτ Φαμπέρ, ἡ ὁποία στὸν ρόλον τῆς νέας ἐρωτευμένης, μᾶς ἀποκαλύπτει ἕνα τάλαντο γεμᾶτο νεότητα, εὐαισθησία καὶ εὐλυγισία. Ἡ Φαμπὲρ εἶνε, ἀναμφισβητήτως, μαζὺ μὲ τὴν Κορὶν Λυσαίρ, τὴν Μισὲλ Μοργκὰν καὶ τὴν Μιρεΐγ Μπαλέν, μιὰ ἀπὸ τὶς μελλοντικὲς δόξες τῆς γαλλικῆς ὀθόνης.

Ἔγκλημα στὸ «Καφὲ ντὲ Παρὶ»

Ὁ Ὕβ Μιράντ, ποὺ γράφει καὶ σκηνοθετεῖ συνήθως ἰδιότυπα ἔργα, λεπτῆς παρισινῆς σατύρας (ὅπως ἦτο ὁ «Μπακαρᾶς» καὶ τὸ φαιδρότατον «Ἕνα παράξενο Κορίτσι») ἠθέλησε αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ πρωτοτυπήση, δημιουργῶντας ἕνα ἀστυνομικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ γκρὰν-γκινιὸλ περιέχει εὐθυμίαν καὶ χιοῦμορ. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν χιουμοριστικῶν ἀστυνομικῶν φίλμ, ποὺ ἀκμάζει τελευταίως στὴν Ἀμερική, μᾶς ἐδόθη ἤδη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσωμεν πέρυσι, μὲ τὴν «Ἀσύλληπτη Σκιά», τὸ περίεργον ἐκεῖνο φίλμ, μὲ τοὺς διαδοχικοὺς φόνους καὶ τὸ μακάβριον καὶ ἐξωφρενικὸν χιοῦμορ του.

Ὁ Ὕβ Μιρὰντ προφανῶς εἶχεν αὐτὸ τὸ ἔργον ὡς ὑπόδειγμα, ὅταν ἐγύριζε τὸ νέον του φίλμ, τοῦ ὁποίου τὸ γοῦστο καὶ ἡ σκοπιμότης εἶνε πολὺ ἀμφισβητήσιμοι. Διότι δὲν ἐχρειάζοντο ὑποθέτομεν ὁ φόνος καὶ τὰ αἵματα μέσα σ' ἕνα κέντρον πολυτελείας, ὁποῦ ἑορτάζεται τὸ ρεβεγιόν, διὰ νὰ δοθῆ ἡ εὐκαιρία στὸν συγγραφέα νὰ σατυρίση τοὺς τύπους του. Ἠμποροῦσε ὡραιότατα νὰ εὑρεθῆ μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη πρόφασις, καὶ τὰ σατυριζόμενα πρόσωπα νὰ εἶνε πάλιν ἐξ ἴσου κωμικὰ καὶ ἀλλαγμένα, εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰς ὑπονοίας ποὺ τὰ βαρύνουν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποὺ ἀναζητεῖται ὁ πραγματικὸς ἔνοχος.

Τότε οἱ θεαταὶ θὰ ἠμποροῦσαν χωρὶς ἀντιρρήσεις νὰ παρακολουθήσουν τὴν ταινίαν, ποὺ θὰ ἦτο συμπαθεστέρα, φαιδροτέρα καὶ ἰδίως καλαίσθητος.

Μετὰ τὴν καταιγίδα

Ὅταν οἱ ἀμερικανοὶ κατασκευάζουν «κοινωνικὰ» ἔργα, εἶνε ἀνυπόφοροι. Ἀπόδειξις τὸ «Μετὰ τὴν Καταιγίδα», φίλμ φλύαρον καὶ ἀκαταλόγιστον, εἰς τὸ ὁποῖον τρεῖς ἀδελφὲς ἐπιμένουν νὰ μᾶς πληροφορήσουν διατί εὐτύχησαν ἢ ἀτύχησαν στὸν γάμον τους.

Τὸ πρᾶγμα τραβᾶ εἰς ἀτελείωτον μάκρος, μόλις δὲ περὶ τὸ τέλος τῆς ταινίας, ἐμφανίζεται μιὰ ἀκτὶς ἐλπίδος ὑπὸ τὴν μορφὴν τρομεροῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε εἶνε καὶ θαυμασίως σκηνοθετημένος. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνδιαφέρουσαν παρένθεσιν, οἱ ἥρωες ποὺ ἐσώθησαν μέχρις ἑνός, ἐξακολουθοῦν νὰ φλυαροῦν, νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ κλαίουν μὲ ἐπιμονὴν ἀξίαν καλλιτέρας τύχης.

Ροζαλὶ

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ φίλμ, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἐλαχίστην ἐκτίμησιν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχη ὁ θεατής, ἔγινε ἀρκετὰ ἀκατανόητος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν πολλῶν σκηνῶν ποὺ ἐξυπηρέτησαν τὴν συντομίαν τοῦ ἔργου, ὄχι ὅμως καὶ τὸ κωμικόν του στοιχεῖον, ποὺ ἀφθονοῦσε εἰς τοὺς φαιδροτάτους του διαλόγους.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ταινία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε εὐχάριστος, χάρις εἰς τὴν ἀσυνήθη φαντασμαγορίαν ποὺ δημιουργεῖ μία φανταστικῶς πολυτελὴς σκηνοθεσία, μία πλουσιωτάτη φιγκυρασιὸν μὲ λαμπρὰ μπαλλέτα, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων εὑρίσκεται ἡ Ἔλνορ Πάουελ, ποὺ μᾶς καταπλήσσει καὶ μᾶς θέλγει μὲ τὴν γνωστὴν χορευτικὴν δεξιοτεχνίαν της.

Ὁ συμπαθὴς βαρύτονος Νέλσων Ἔντυ, τραγουδᾶ μὲ τὴν ἐξαίρετον φωνήν του μερικὲς νέες μετριώτατες συνθέσεις, ποὺ δὲν προσθέτουν καὶ μεγάλα πράγματα εἰς τὴν ἐλάχιστα πρωτότυπον μουσικὴν τοῦ Ἴρβιγκ Ρόϋ.

Ὁ πόλεμος τοῦ χρυσοῦ

Φίλμ ἔγχρωμον μεγάλης σκηνοθεσίας, ποὺ μᾶς παρουσιάζει ὑποβλητικὰς σκηνὰς πλημμυρῶν, τὴν ἐποχὴν ποὺ οἱ χρυσοθῆραι κατέστρεφαν εἰς τὴν Καλλιφορνίαν τὰ χωράφια τῶν πτωχῶν καλλιεργητῶν, γιὰ νὰ βροῦν τὸ κίτρινον μέταλλον. Φυσικά, δὲν λείπουν αἱ συγκρούσεις, τὰ δράματα, αἱ δίκαι κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων οἱ ἥρωες φλυαροῦν πολλὰ περὶ χρήματος καὶ γῆς, ὅπως δὲν λείπει ἐπίσης καὶ τὸ ἀνούσιον εἰδύλλιον μεταξὺ τοῦ Τζὼρτζ Μπρέντ καὶ τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβηλαντ, ποὺ ὅπως εἶνε ἑπόμενον, ἀνήκουν εἰς τὰς δύο ἀντιπάλους παρατάξεις.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Μικαὲλ Κούρτιζ, ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκαιρίας νὰ φωτογραφήση ποιητικὰ τοπεῖα καὶ νὰ ζωντανέψη μὲ τὴν τέχνην του τὴν πυρετώδη ἀτμόσφαιραν τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ νεοπλούτου Σὰν Φραντσίσκο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι

Τὸ βαθὺ καὶ ἀνθρώπινον αὐτὸ ἔργο τοῦ Ρεμάρκε, ποὺ μᾶς μεταφέρει στὰ τραγικὰ χρόνια ποὺ ἐπηκολούθησαν τῆς ἀνακωχῆς ὅπου μιὰ γενεὰ ποὺ ἐμαρτύρησε καὶ ἐθυσιάσθη, ἀναζητεῖ μέσα στὰ ἐρείπια τὸν δρόμον της, ἀποτελεῖ ἕνα συγκλονιστικὸν καὶ διδακτικὸν ντοκουμέντο, ποὺ ὁ συγγραφεὺς θέτει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φανατικοῦ ἰδεαλιστικοῦ φιλειρηνισμοῦ του. Τὸ ἔργον μολαταῦτα ἀποφεύγει ἐπιμελῶς τὸ κήρυγμα καὶ περιορίζεται εἰς τὴν ἠθογραφίαν, ποὺ διαγράφεται ὅμως μὲ τέτοιαν ἀπογοήτευσιν καὶ τόσον πόνον, ὥστε νὰ παρασύρῃ συγκινημένον τὸν θεατὴν σὲ πικρὲς σκέψεις γιὰ τὸ ἀνθρώπινον δρᾶμα ποὺ τὸ δημιουργοῦν οἱ τυφλὲς θελήσεις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ ἔργον, τόσο ἀληθινό, τόσο εἰλικρινές, τόσον ἐστερημένο ἀπὸ κάθε συμβατικότητα, παρηγορεῖται κανεὶς μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ κινηματογράφος, ποῦ καὶ ποῦ ἀνευρίσκει τὸν ἀληθινὸν προορισμόν, καὶ μέσα στὸν ἀποκαρδιωτικὸ σωρὸ τῶν φλμαρισμένων ἀνοησιῶν ποὺ μᾶς σερβίρει, μᾶς παρέχει συχνὰ καὶ ἔργα μεγάλα, ἀληθινά, ποὺ τολμοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν θαρραλέα τὴν πραγματικότητα καὶ ὄχι νὰ τὴν ἀποκρύψουν ἢ νὰ τὴν πλαστογραφήσουν.

Γιὰ τὴν σκηνοθεσία καὶ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἔργου θὰ εἶχε κανεὶς σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις. Πολὺ στούντιο εἶνε αὐτοὶ οἱ δρόμοι τοῦ Βερολίνου, πολὺ λίγη κίνησις ὑπάρχει στὶς σκηνὲς τῶν συγκρούσεων καὶ πολὺ ψεύτικος καὶ ἀνεπαρκὴς εἶνε ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, στὸν ὁποῖον ἀναξίως ἀνετέθη ἕνας ρόλος τόσον δραματικὸς καὶ μεγάλος. Ἀντιθέτως ἡ πρωταγωνίστρια Μάργκαρετ Σούλαβαν εἶνε κυριολεκτικῶς ἀπαράμιλλη καὶ ἐνσαρκώνει μὲ μοναδικὴ εὐαισθησία τὴν πονεμένη καὶ συγκινητικὴ ἡρωΐδα τοῦ ἔργου.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

Ἡ Νόρμα Σῆρερ σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὲς ταινίες ποὺ θὰ δοῦμε ἐφέτος τὴν «Μαρία Ἀντουανέττα».

Ἄς ξαναγίνουμε
καὶ πάλι παιδιά...

ΟΙ ΧΑΡΤΙΝΟΙ ΑΕΤΟΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ...

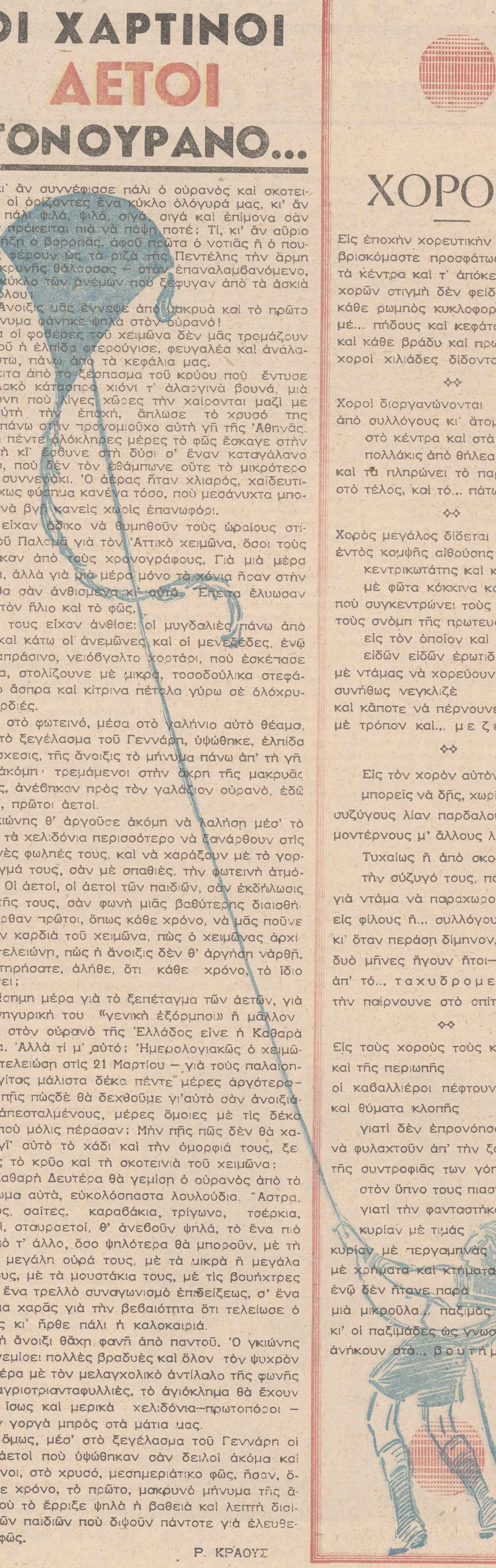

Τί, κι' ἂν συννέφιασε πάλι ὁ οὐρανὸς καὶ σκοτείνιασαν οἱ ὁρίζοντες ἕνα κύκλο ὁλόγυρά μας, κι' ἂν βρέξη πάλι ψιλά, ψιλά, σιγά, σιγά καὶ ἐπίμονα σὰν νὰ μὴν πρόκειται πιὰ νὰ πάψη ποτέ; Τί, κι' ἂν αὔριο θὰ φυσήξη ὁ βορρηᾶς, ἀφοῦ πρῶτα ὁ νοτιᾶς ἢ ὁ πουνέντες φέρουν ὡς τὰ ριζὰ τῆς Πεντέλης τὴν ἅρμη τῆς μακρυνῆς θάλασσας — στὸν ἐπαναλαμβανόμενο, αἰώνιο κύκλο τῶν ἀνέμων ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ ἀσκιὰ τοῦ Αἰόλου;

Ἡ Ἄνοιξις μᾶς ἔγνεψε ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὸ πρῶτο της μήνυμα φάνηκε ψηλὰ στὸν οὐρανό!

Τώρα οἱ φοβέρες τοῦ χειμῶνα δὲν μᾶς τρομάζουν πιὰ ἀφοῦ ἡ ἐλπίδα φτερούγισε, φευγαλέα καὶ ἀνάλαφρα ἔστω, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τοῦ κρύου ποὺ ἔντυσε μὲ μαλακὸ κάτασπρο χιόνι τ' ἀλαργινὰ βουνά, μιὰ καλωσύνη ποὺ λίγες χῶρες τὴν χαίρονται μαζὶ με μᾶς αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἅπλωσε τὸ χρυσό της πέπλο πάνω στὴν προνομιοῦχο αὐτὴ γῆ τῆς Ἀθηνᾶς.

Δέκα πέντε ὁλόκληρες μέρες τὸ φῶς ἔσκαγε στὴν ἀνατολὴ κι' ἔσβυνε στὴ δύσι σ' ἕναν καταγάλανο οὐρανό, ποὺ δὲν τὸν ἐθάμπωνε οὔτε τὸ μικρότερο ἄσπρο συννεφάκι. Ὁ ἀέρας ἦταν χλιαρός, χαϊδευτικός, δίχως φύσημα κανένα τόσο, ποὺ μεσάνυχτα μποροῦσε νὰ βγῆ κανεὶς χωρὶς ἐπανωφόρι.

Δὲν εἶχαν ἄδικο νὰ θυμηθοῦν τοὺς ὡραίους στίχους τοῦ Παλαμᾶ γιὰ τὸν Ἀττικὸ χειμῶνα, ὅσοι τοὺς θυμήθηκαν ἀπὸ τοὺς χρονογράφους. Γιὰ μιὰ μέρα ἀληθινά, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μέρα μόνο τὰ χιόνια ἦσαν στὴν Πάρνηθα σὰν ἀνθισμένα κι' αὐτά. Ἔπειτα ἔλυωσαν μέσα στὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς.

Μαζύ τους εἶχαν ἀνθίσει: οἱ μυγδαλιὲς πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ κάτω οἱ ἀνεμῶνες καὶ οἱ μενεξέδες, ἐνῷ τὸ καταπράσινο, νειόβγαλτο χορτάρι, ποὺ ἐσκέπασε τὸ χῶμα, στολίζουνε μὲ μικρά, τοσοδούλικα στεφάνια ἀπὸ ἄσπρα καὶ κίτρινα πέταλα γύρω σὲ ὁλόχρυσες καρδιές.

Μέσα στὸ φωτεινό, μέσα στὸ γαλήνιο αὐτὸ θέαμα, μέσα στὸ ξεγέλασμα τοῦ Γεννάρη, ὑψώθηκε, ἐλπίδα κι' ὑπόσχεσις, τῆς ἄνοιξις τὸ μήνυμα πάνω ἀπ' τὴ γῆ. Δειλοὶ ἀκόμη τρεμάμενοι στὴν ἄκρη τῆς μακρυᾶς κλωστῆς, ἀνέβηκαν πρὸς τὸν γαλάζιον οὐρανό, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πρῶτοι ἀετοί.

Ὁ γκιώνης θ' ἀργοῦσε ἀκόμη νὰ λαλήση μέσ' τὸ βράδυα τὰ χελιδόνια περισσότερο νὰ ξανάρθουν στὶς περυσινὲς φωλιές τους, καὶ νὰ χαράξουν μὲ τὸ γοργοπέταγμά τους, σὰν μὲ σπαθιές, τὴν φωτεινὴ ἀτμόσφαιρα. Οἱ ἀετοί, οἱ ἀετοὶ τῶν παιδιῶν, σὰν ἐκδήλωσις τῆς ψυχῆς τους, σὰν φωνὴ μιᾶς βαθύτερης διαισθήσεως, ἦρθαν πρῶτοι, ὅπως κάθε χρόνο, νὰ μᾶς ποῦνε μέσ' τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, πὼς ὁ χειμῶνας ἀρχίζει νὰ τελειώνη, πὼς ἡ ἄνοιξις δὲν θ' ἀργήση νἄρθη.

Παρατηρήσατε, ἀλήθε, ὅτι κάθε χρόνο, τὸ ἴδιο συμβαίνει;

Ἡ ἐπίσημη μέρα γιὰ τὸ ξεπέταγμα τῶν ἀετῶν, γιὰ τὴν πανηγυρική του «γενικὴ ἐξόρμησι» ἢ μᾶλλον ἀνύψωσι στὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἡ Καθαρὰ Δευτέρα. Ἀλλὰ τί μ' αὐτό; Ἡμερολογιακῶς ὁ χειμῶνας θὰ τελειώση στὶς 21 Μαρτίου — γιὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας μάλιστα δέκα πέντε μέρες ἀργότερα — ἀλλὰ μὴ πῆς πῶς δὲ θὰ δεχθοῦμε γι' αὐτὸ σὰν ἀνοιξιάτικους ἀπεσταλμένους, μέρες ὅμοιες μὲ τὶς δέκα πέντε, ποὺ μόλις πέρασαν; Μὴν πῆς πῶς δὲν θὰ χαροῦμε γι' αὐτὸ τὸ χάδι καὶ τὴν ὀμορφιά τους, ξεχνῶντας τὸ κρύο καὶ τὴ σκοτεινιὰ τοῦ χειμῶνα;

Τὴν Καθαρὴ Δευτέρα θὰ γεμίση ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὸ πολύχρωμα αὐτά, εὐκολόσπαστα λουλούδια. Ἄστρα, σταυρούς, σαΐτες, καραβάκια, τρίγωνα, τσέρκια, σμυρνιοί, σταυραετοί, θ' ἀνεβοῦν ψηλά, τὸ ἕνα πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τ' ἄλλο, ὅσο ψηλότερα θὰ μποροῦν, μὲ τὴ μικρὴ ἢ μεγάλη οὐρά τους, μὲ τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα αὐτιά τους, μὲ τὰ μουστάκια τους, μὲ τὶς βουήχτρες τους, σ' ἕνα τρελλὸ συναγωνισμὸ ἐπιδείξεως, σ' ἕνα ξέσπασμα χαρᾶς γιὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι τελείωσε ὁ χειμῶνας κι' ἦρθε πάλι ἡ καλοκαιριά.

Τότε ἡ ἄνοιξι θἄχη φανῆ ἀπὸ παντοῦ. Ὁ γκιώνης θὰ ἔχη γεμίσει πολλὲς βραδυὲς καὶ ὅλον τὸν ψυχρὸν ἀκόμη ἀέρα μὲ τὸν μελαγχολικὸ ἀντίλαλο τῆς φωνῆς του, οἱ ἀγριοτριανταφυλλιές, τὸ ἀγιόκλημα θὰ ἔχουν ἀνθίσει, ἴσως καὶ μερικὰ χελιδόνια—πρωτοπόροι — περνοῦν γοργὰ μπρὸς στὰ μάτια μας.

Τώρα ὅμως, μέσ' στὸ ξεγέλασμα τοῦ Γεννάρη οἱ πρῶτοι ἀετοὶ ποὺ ὑψώθηκαν σὰν δειλοὶ ἀκόμα καὶ τρεμάμενοι, στὸ χρυσό, μεσημεριάτικο φῶς, ἦσαν, ὅπως κάθε χρόνο, τὸ πρῶτο, μακρυνὸ μήνυμα τῆς ἄνοιξις ποὺ τὸ ἔρριξε ψηλὰ ἡ βαθειὰ καὶ λεπτὴ διαίσθησις τῶν παιδιῶν ποὺ διψοῦν πάντοτε γιὰ ἐλευθερία καὶ φῶς.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΧΟΡΟΙ...

Εἰς ἐποχὴν χορευτικὴν
βρισκόμαστε προσφάτως,
τὰ κέντρα καὶ τ' ἀπόκεντρα,
χορῶν στιγμὴ δὲν φείδονται
κάθε ρωμηὸς κυκλοφορεῖ
μέ... πήδους καὶ κεφάτος
καὶ κάθε βράδυ καὶ πρωῒ
χοροὶ χιλιάδες δίδονται

⁂

Χοροὶ διοργανώνονται
ἀπὸ συλλόγους κι' ἄτομα
στὸ κέντρα καὶ στὰ σπήλαια
πολλάκις ἀπὸ θήλεα
καὶ τὰ πληρώνει τὸ παρκέ,
στὸ τέλος, καὶ τό... πάτωμα

⁂

Χορὸς μεγάλος δίδεται
ἐντὸς κομψῆς αἰθούσης
κεντρικωτάτης καὶ κομπλὲ
μὲ φῶτα κόκκινα καὶ μπλὲ
ποὺ συγκεντρώνει τοὺς γνωστοὺς
τοὺς σνόμπ τῆς πρωτευούσης,
εἰς τὸν ὁποῖον καὶ θὰ δῆς
εἰδῶν εἰδῶν ἐρωτιδεῖς
μὲ ντάμας νὰ χορεύουνε
συνήθως νεγκλιζὲ
καὶ κάποτε νὰ πέρνουνε
μὲ τρόπον καὶ... μεζέ!

⁂

Εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἐδῶ
μπορεῖς νὰ δῆς, χωρὶς αἰδῶ
συζύγους λίαν παρδαλούς,
μοντέρνους μ' ἄλλους λόγους
Τυχαίως ἢ ἀπὸ σκοποῦ
τὴν σύζυγό τους, ποῦ καὶ ποῦ
γιὰ ντάμα νὰ παραχωροῦν
εἰς φίλους ἢ... συλλόγους
κι' ὅταν περάση δίμηνον,
δυὸ μῆνες ἤγουν ἤτοι—
ἀπ' τό... ταχυδρομεῖον τους
τὴν παίρνουνε στὸ σπίτι.

⁂

Εἰς τοὺς χοροὺς τοὺς κοσμικοὺς
καὶ τῆς περιωπῆς
οἱ καβαλλιέροι πέφτουνε
καὶ θύματα κλοπῆς
γιατὶ δὲν ἐπρονόησαν
νὰ φυλαχτοῦν ἀπ' τὴν ξανθὴν
τῆς συντροφιᾶς των γόησσαν
στὸν ὕπνο τους πιαστήκανε
γιατὶ τὴν φανταστήκανε
κυρίαν μὲ τιμὰς
κυρίαν μὲ περγαμηνὰς
μὲ χρήματα καὶ κτήματα
ἐνῷ δὲν ἦτανε παρὰ
μιὰ μικρούλα... παξιμὰς
κι' οἱ παξιμάδες ὡς γνωστὸν
ἀνήκουν στά... βουτήματα!

ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Τουαλέττες χοροῦ

Μποροῦν δυὸ κοσμικὲς νέες, νὰ συνομιλήσουν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ φέρουν τὴ συζήτησι στὴ μόδα! Ἀμφίβολον! Πολὺ ἀμφίβολον.

Νά, τώρα μόλις, συναντήθηκαν ἡ Καίτη καὶ ἡ Λιλὴ καὶ βιάστηκαν, ν' ἀνταλλάξουν τὶς πρῶτες φράσεις τῆς τυπικῆς διαχύσεως—τί κάνεις, χρυσή μου; Πῶς περνᾶς;— γιὰ νὰ φθάσουν στὸ μέγα ζήτημα.

— Τί ἤθελα νὰ σοῦ πῶ; Ἄ, ναί: Πῶς τὸ κάνεις τὸ φόρεμά σου, Καίτη;

—Πολὺ ἁπλὸ στοὺς ὤμους καὶ στὸ στῆθος, μὲ δυὸ πιετοῦλες στὴ μέση, μέ....

Μὴ ζητᾶτε ὅμως, κύριοι, λεπτομερῆ πρακτικὰ τῆς συνδιαλέξεως. Διότι πρόκειται περὶ γυναικείας μόδας καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος οἱ ἄνδρες ἕνα μόνο πρᾶγμα γνωρίζουν: Νὰ πληρώνουν.

Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σπουδάσουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε τὶς λεπτομέρειες τῆς γυναικείας τουαλέττας, δηλαδὴ τοῦ γοητευτικοῦ ὁπλισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον μᾶς μάχεται τὸ θῆλυ. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικόν: Διότι δὲν κάθεται κανεὶς νὰ ἐπεξεργασθῆ τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ κανονιοῦ, ὅταν τοῦ παίρνει ἡ ὀβίδα τὸ κεφάλι....

⁂

Τὸ μόνο λοιπόν, ποὺ μποροῦμε, νὰ διαπιστώσουμε εἶνε, ὅτι ἡ θηλυκὴ κοινωνία ἔχει συγκεντρωθῆ ἤδη στὴν Αὐλίδα, ὅπως ἄλλοτε ποτὲ οἱ Ἀχαιοί. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε ἕτοιμη, νὰ ἐκστρατεύση κατὰ τῶν Τρώων.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Τὰ πρόσωπα μόνον ἀλλάζουν. Τρῶες σήμερα εἶνε οἱ ἄνδρες. Κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς σωφροσύνης των θὰ τεντωθοῦν τὰ τόξα τῶν γυναικείων πειρασμῶν καὶ τῆς θηλυκῆς προκλητικότητος.

Ἡ σύρραξις θὰ διεξαχθῆ στὴν πίστα τοῦ ἀποκριάτικου χοροῦ. Πόσες, ἀλήθεια, ὁμοιότητες ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ ὁμηρικοῦ πολέμου καὶ τοῦ συγχρόνου καρναβαλιοῦ! Ἀπὸ μιὰ γυναῖκα προεκλήθη τὸ παλαιὸ ἐκεῖνο μακελειό. Ἀπὸ τὴν αἰωνία γυναῖκα προέρχεται καὶ ἡ σιγηλή, ἀναίμακτη σύρραξις στὴν αἴθουσα τοῦ ἀποκριάτικου χοροῦ.

Ἡ κάθε μία μὲ τὰ ὅπλα τῆς γοητείας της προσπαθεῖ, νὰ διακριθῆ, νὰ ἐπιβληθῆ, νὰ θριαμβεύση: Νὰ σχηματίση γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό της, ἐπάνω στὸ σκληρὰ στήθη της, ἕνα περιδέραιον θριάμβου μὲ τὶς καρδιὲς τῶν θυμάτων της. Τί φοβερὴ σύρραξις, παρ' ὅ,τι γίνεται, ὄχι μὲ τοὺς κρότους πλεβόλων, ἀλλὰ μὲ τοὺς μουσικοὺς τόνους τῆς τζάζ!...

Τὸ προβάρισμα τῆς πρώτης τουαλέττας τοῦ χοροῦ ἀποτελεῖ γιὰ τὶς νέες κοκέττες ἕνα συγκινητικὸ γεγονὸς ποὺ τὸ θυμοῦνται σ' ὅλη των τὴ ζωή. Τί μεγάλη στιγμὴ αὐτὴ ποὺ μεταβάλλη μαγικὰ τὴν σιλουέττα τους, καὶ τοὺς ὑπόσχεται τὴν γνωριμία μὲ τὸν κόσμο τῶν νεανικῶν τους ὀνείρων!

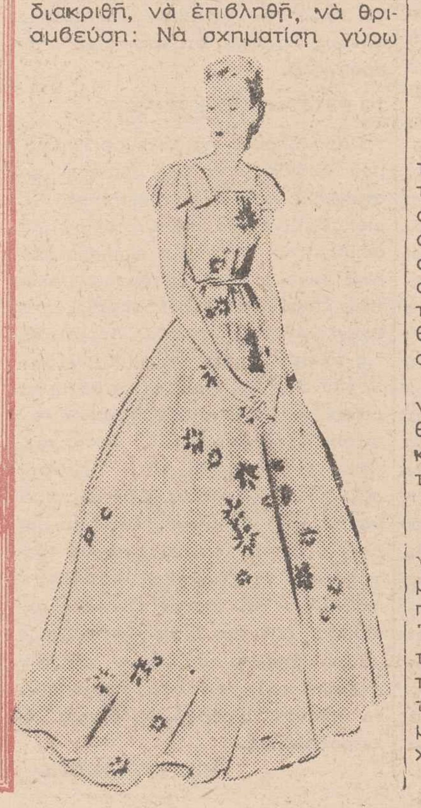

Ἡ μάχη τοῦ μεγάλου γλεντιοῦ ἐγγίζει. Ἡ γυναικεία στρατιά, συνεκεντρώθη, ὅπως εἶπα, στὴν Αὐλίδα, δηλαδὴ στὰ μοδιστράδικα καὶ στὰ μεγάλα καταστήματα. Συμπληρώνει τὸν ὁπλισμόν της. Καὶ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸν ἀπόπλουν στὴν τρικυμιώδη θάλασσαν τῆς ἀποκριάτικης διασκεδάσεως.

Οἱ χρησμοὶ λένε, ὅτι γιὰ νὰ γίνη ὁ ἀπόπλους χρειάζεται ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας. Τὸ ἀνδρικὸ πορτοφόλι ἀναλαμβάνει τὸν τραγικὸν αὐτὸν ρόλον...

⁂

Ἀποκριὰ σημαίνει γιὰ τὴ γυναῖκα συστολὴ τοῦ παντὸς σὲ μιὰ τουαλέττα, ὅπως θὰ ἔλεγε περίπου ὁ ἀείμνηστος Οὐγκώ. Ὅλες οἱ σκέψεις της συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο μοντελλάκι. Τὰ ὄνειρά της ἔχουν συνυφανθῆ μὲ ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα θαυμασίου χρωματισμοῦ.

—Γυναῖκα, ἐφέτος τὰ οἰκονομικά μας δὲν πᾶνε καθόλου καλά, λέγει ὁ σύζυγος. Κύτταξε, λοιπόν, ὄχι πολλὰ ἔξοδα, γιὰ ἀποκριάτικες τουαλέττες...

Μὰ τί λέει ὁ ἀφελὴς ἄνθρωπος; Ἡ γυναῖκα του τὸν κυττάζει μ' ἕνα ὕφος πλήρους ἀγνοίας, σὰν νὰ τῆς μιλᾶ σαρκαστικά. Καὶ ὑπάρχει στὸ ὕφος της ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Πράγματι, δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λέγει, διότι τὴν ἀκοήν της τὴν γεμίζει ὁ θροῦς μεταξωτῶν ὑφασμάτων. Δὲν μένει ἐλευθέρα δίοδος γιὰ νὰ μποῦν στ' αὐτιά της τὰ λόγια τῶν συζυγικῶν θεωριῶν.

Ἀλλ' οἱ σύζυγοι ἔχουν ἀθεράπευτη ἀφέλεια καὶ πλήρη ἄγνοια τῆς γυναικείας ψυχολογίας. Καὶ ἐπαναλαμβάνουν σὲ κλειστὰ αὐτιὰ τὸ τροπάρι των:

— Γυναῖκα, ἐφέτος τὰ οἰκονομικά μας δὲν πᾶνε καθόλου καλά. Τὰ πράγματα εἶνε σκοῦρα. Δὲν κυττᾶς, τί γίνεται; Μπορεῖ νὰ ἔχουμε καὶ κανέναν πόλεμο...

Ἀγνοοῦν οἱ ἀφελεῖς ἄρρενες, ποὺ μιλᾶν ἔτσι, ὅτι τὴν ἐπαύριον τοῦ σεισμοῦ τῆς Κορίνθου ἐθεάθησαν κοριτσόπουλα, ἀνάμεσα στὰ αἱματόβρεκτα ἐρείπια, νὰ παζαρεύουν καινούργιες κάλτσες. Ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, ποὺ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ συγκεντρωθῆ περίτρομον στὴν φρικαλέα κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, οἱ γυναῖκες, ἂν βροῦν μέσα στὸ πλῆθος κανέναν πλανώδιο ἐμποράκο, θὰ πέσουν μὲ λαχτάρα ἐπάνω του, νὰ κάμουν τὰ τελευταῖα των ψώνια...

Ἕνας τρόπος ὑπάρχει, ὅπως εἶπεν ὁ Οὐάϊλδ, νὰ ἀποφύγης τὸν πειρασμόν: Νὰ ὑποκύψης σ' αὐτὸν καὶ νὰ ἱκανοποιήσης τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Σᾶς ἐξορκίζω, κύριοι, κάνετε τὰ ἀδύνατα δυνατά, νὰ ἱκανοποιηθῆ πληρέστατα ἡ ἐπιθυμία, ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες σας, ν' ἀποκτήσουν μιὰ τελείαν χορευτικὴν ἐξάρτυσι. Αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος ἀποκριάτικος πειρασμὸς τῶν γυναικῶν.

Ὅλες ὀνειροπολοῦν τὴν ἀπόκτησι μιᾶς θαυμασίας τουαλέττας, ποὺ θὰ ὑπογραμμίση, θὰ πολλαπλασιάση, θὰ σερβίρη κατὰ τὸν πιὸ χαριτωμένον τρόπον τὰ θέλγητρά των στὴν ἀνδρικὴ ὅρασι. Καὶ ὀνειροπολοῦν αὐτὸ τὸ ἀπόκτημα μὲ μία δύναμι ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν ἴσως ποτέ.

Δὲν εἶνε τίποτε ἡ γνωστὴ βασιλικὴ ἐκείνη ἀναφώνησις: «τὸ βασίλειόν μου γιὰ ἕναν ἵππον», μπροστὰ στὴν κραυγή, ποὺ εἶνε ἕτοιμα νὰ ρίψουν τὰ γυναικεῖα χείλη:

— Τὸ πᾶν γιὰ μιὰ τουαλέττα!

Καὶ ὅταν λέμε τὸ πᾶν, δὲν ἐξαιροῦμε οὔτε τὴν ἠθικήν, οὔτε τὴν τιμιότητα. Ἡ γνωστὴ παροιμία, ποὺ βεβαιώνει, ὅτι «ἡ τιμή, τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαρὰ στὸν ποὺ τὴν ἔχει», ἀποβαίνει ἐσφαλμένη σὲ πλεῖστες περιπτώσεις. Ἔχει καὶ ἡ τιμὴ τὸ ἀντίτιμόν της. Ἐξαργυρώνεται κάποτε μὲ μιὰ ὡραία τουαλέττα...

⁂

Φαντάζομαι, ὅτι ὅλοι οἱ σύζυγοι καὶ οἱ πατέρες θὰ παραδεχθοῦν τὰ ἀνωτέρω. Ἀλλὰ πάλι δὲν θὰ καταπνίξουν τοὺς γογγυσμούς των:

— Εἶνε φοβερή, βρὲ ἀδερφέ, θὰ ποῦν, ἡ πληγή, ποὺ ἀνοίγουν στὸ πορτοφόλι μας οἱ γυναικεῖοι ἐξοπλισμοί!

Ἕνας μάλιστα μοντέρνος σύζυγος προχωρεῖ πιὸ πέρα:

—Ἐκεῖνο, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω, μοῦ λέγει, εἶνε, ὅτι πιάνομαι κορόϊδο πληρώνοντας τὶς τουαλέττες τῆς γυναίκας μου.

— Γιατί;

— Διότι καταξοδεύομαι ἐγώ, γιὰ νὰ τὴν ντύσω στὴν ἐντέλεια, νὰ τὴν ὁδηγήσω λάμπουσαν ἀπὸ πολυτέλειαν στὴν χορευτικὴ αἴθουσα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, νὰ τὴν παραδώσω στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐργένηδων καβαλλιέρων, ποὺ θὰ τὴν ζητήσουν σὲ χορό, μ' ἕνα εὐγενικὸ μειδίαμα, σὰν νὰ τοὺς λέγω: «Κύριοι, γιὰ σᾶς τὴν ἔντυσα, ὅπως βλέπετε, μὴ φεισθεὶς ἐξόδων καὶ ἰδού, σᾶς τὴν ἔφερα. Πάρτε την καὶ χορέψτε την, χαρῆτε την μὲ τὴν ὅρασιν καὶ μὲ τὴν ἀφήν, προστρίψατε τὰ πέτα τοῦ φράκου σας ἐπάνω στὴν τουαλέττα, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ὁ ἠλίθιος ἐπλήρωσα». Δὲν νομίζεις, φίλε μου —κατέληξε ὁ μοντέρνος σύζυγος— ὅτι μᾶς πιάνουν πολὺ κορόϊδα οἱ καβαλλιέροι, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ διαθρέψουν καὶ νὰ ντύσουν γυναῖκες, ὅπως ἐμεῖς;

—Ἴσως, τοῦ ἀπήντησα. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ἀλλοιῶς νὰ γίνη. Ἂν δὲν πληρώσης ἐσὺ τὶς τουαλέττες τῆς γυναίκας σου, θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ τὶς πληρώσουν οἱ «ἐργένηδες».

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

...ΧΟΡΟΙ

Μασκὲ χορεύουνε πολλοὶ
εἰς τοὺς χοροὺς ἐν γένει
κι' ἀπὸ τὰ δύο γένη
γι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται
καὶ κάποιος καβαλλιέρος
γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ ντάμα του
νὰ πάρη κατὰ μέρος
νὰ τῆς γεμίση μὲ φιλιὰ
τῆς παρειᾶς της τὴν ἐλιὰ
μὲ δάκρυα τὸ δάπεδον
ἀπό... χαρὰ νὰ βρέχη
κι' ὅταν ἡ μάσκα ἀφαιρεθῆ
πρὸ καρακάξας νὰ βρεθῆ
καί... στ' ἀπολυμαντήριο
πρωῒ-πρωῒ νὰ τρέχη!

⁂

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸν
συνήθως εὐνοεῖ
—ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ —
αὐτὲς ποὺ χρόνια μείνανε
καὶ μένουνε στὸ ράφι
διότι δὲν ἐστράφη
ἑνὸς κομψοῦ δανδῆ
τὸ μάτι νὰ τῆς δῆ.
Γι' αὐτὸ καὶ τὶς ἀπόκρηες
προσμένουν μ' ἀγωνία
τόν... καπατζὲ νὰ στήσουνε
καὶ πάλι στὴ γωνία
θερμὰ φιλιὰ νὰ δρέψουνε
ἑνός των... δισεγγόνου
κι' ὅταν θὰ φύγουν τὸ πρωῒ
νὰ ποῦνε:... Καὶ τοῦ χρόνου!

⁂

Τὸ γλέντι τέλος λήγει
καὶ φεύγουν λίγοι, λίγοι,
ἐκ τῶν ὁποίων μερικοὶ
γυρίζουν δίχως φράγκο
διότι τὰ κατέθεσαν
εἰς τοῦ μπουφὲ τὸ πάγκο
εἴτε τὰ σπαταλήσανε
στὰ κέρινα τ' αὐγὰ
καὶ στήνουν μὲ τὴν σύζυγο
στὴν ἔξοδο καυγᾶ
Τὴν γαρδαρόμπα κάνουνε
πέντ' ἔξη ρημαδιὸ
ἀλλὰ δὲν βρίσκουν τὸ
καινούριο τους... παλτὸ
γιατὶ πολλοὶ στὸ σπίτι τους
ἐπήγανε μέ... δυό!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦμε
ἀπ' τὸν ἑαυτό μας

ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΟΥΜΕ ΜΑΣΚΕΣ ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ;

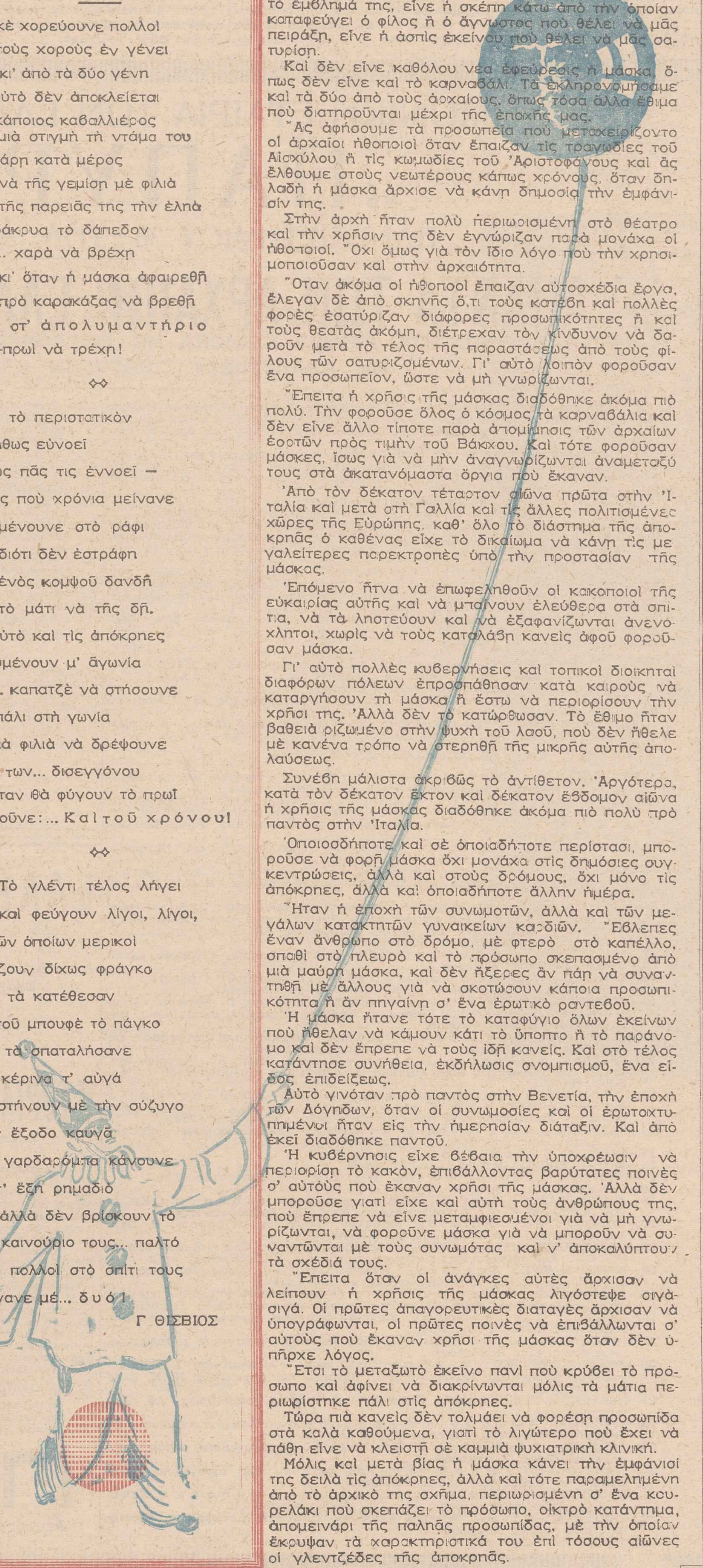

Ὅπως δὲν λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴν σαρακοστή, ἔτσι δὲν λείπει καὶ ἡ μάσκα ἀπὸ τὴν ἀπόκρηα. Εἶνε τὸ ἔμβλημά της, εἶνε ἡ σκέπη κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν καταφεύγει ὁ φίλος ἢ ὁ ἄγνωστος ποὺ θέλει νὰ μᾶς πειράξη, εἶνε ἡ ἀσπὶς ἐκείνου ποὺ θέλει νὰ μᾶς σατυρίση.

Καὶ δὲν εἶνε καθόλου νέα ἐφεύρεσις ἡ μάσκα, ὅπως δὲν εἶνε καὶ τὸ καρναβάλι. Τὰ ἐκληρονομήσαμε καὶ τὰ δύο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, ὅπως τόσα ἄλλα ἔθιμα ποὺ διατηροῦνται μέχρι τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄς ἀφήσουμε τὰ προσωπεῖα ποὺ μεταχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ἠθοποιοὶ ὅταν ἔπαιζαν τὶς τραγωδίες τοῦ Αἰσχύλου ἢ τὶς κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἂς ἔλθουμε στοὺς νεωτέρους κάπως χρόνους, ὅταν δηλαδὴ ἡ μάσκα ἄρχισε νὰ κάνη δημοσίᾳ τὴν ἐμφάνισίν της.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ περιωρισμένη στὸ θέατρο καὶ τὴν χρῆσιν της δὲν ἐγνώριζαν παρὰ μονάχα οἱ ἠθοποιοί. Ὄχι ὅμως γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦσαν καὶ στὴν ἀρχαιότητα.

Ὅταν ἀκόμα οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν αὐτοσχέδια ἔργα, ἔλεγαν δὲ ἀπὸ σκηνῆς ὅ,τι τοὺς κατέβη καὶ πολλὲς φορὲς ἐσατύριζαν διάφορες προσωπικότητες ἢ καὶ τοὺς θεατὰς ἀκόμη, διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ δαροῦν μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἀπὸ τοὺς φίλους τῶν σατυριζομένων. Γι' αὐτὸ λοιπὸν φοροῦσαν ἕνα προσωπεῖον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζωνται.

Ἔπειτα ἡ χρῆσις τῆς μάσκας διαδόθηκε ἀκόμα πιὸ πολύ. Τὴν φοροῦσε ὅλος ὁ κόσμος τὰ καρναβάλια καὶ δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε παρὰ ἀπομίμησις τῶν ἀρχαίων ἑορτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Καὶ τότε φοροῦσαν μάσκες, ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται ἀναμεταξύ τους στὰ ἀκατανόμαστα ὄργια ποὺ ἔκαναν.

Ἀπὸ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα πρῶτα στὴν Ἰταλία καὶ μετὰ στὴ Γαλλία καὶ τὶς ἄλλες πολιτισμένες χῶρες τῆς Εὐρώπης, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀποκριᾶς ὁ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάνη τὶς μεγαλείτερες παρεκτροπὲς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μάσκας.

Ἐπόμενο ἦτνα νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ κακοποιοὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς καὶ νὰ μπαίνουν ἐλεύθερα στὰ σπίτια, νὰ τὰ λῃστεύουν καὶ νὰ ἐξαφανίζωνται ἀνενόχλητοι, χωρὶς νὰ τοὺς καταλάβη κανεὶς ἀφοῦ φοροῦσαν μάσκα.

Γι' αὐτὸ πολλὲς κυβερνήσεις καὶ τοπικοὶ διοικηταὶ διαφόρων πόλεων ἐπροσπάθησαν κατὰ καιροὺς νὰ καταργήσουν τὴ μάσκα ἢ ἔστω νὰ περιορίσουν τὴν χρῆσι της. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὸ ἔθιμο ἦταν βαθειὰ ριζωμένο στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ στερηθῆ τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀπολαύσεως.

Συνέβη μάλιστα ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Ἀργότερα, κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον καὶ δέκατον ἕβδομον αἰῶνα ἡ χρῆσις τῆς μάσκας διαδόθηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ πρὸ παντὸς στὴν Ἰταλία.

Ὁποιοσδήποτε καὶ σὲ ὁποιαδήποτε περίστασι, μποροῦσε νὰ φορῆ μάσκα ὄχι μονάχα στὶς δημόσιες συγκεντρώσεις, ἀλλὰ καὶ στοὺς δρόμους, ὄχι μόνο τὶς ἀπόκρηες, ἀλλὰ καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλην ἡμέρα.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν συνωμοτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων κατακτητῶν γυναικείων καρδιῶν. Ἔβλεπες ἕναν ἄνθρωπο στὸ δρόμο, μὲ φτερὸ στὸ καπέλλο, σπαθὶ στὸ πλευρὸ καὶ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μαύρη μάσκα, καὶ δὲν ἤξερες ἂν πάη νὰ συναντηθῆ μὲ ἄλλους γιὰ νὰ σκοτώσουν κάποια προσωπικότητα ἢ ἂν πηγαίνη σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

Ἡ μάσκα ἦτανε τότε τὸ καταφύγιο ὅλων ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ κάμουν κάτι τὸ ὕποπτο ἢ τὸ παράνομο καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἰδῆ κανείς. Καὶ στὸ τέλος κατάντησε συνήθεια, ἐκδήλωσις σνομπισμοῦ, ἕνα εἶδος ἐπιδείξεως.

Αὐτὸ γινόταν πρὸ παντὸς στὴν Βενετία, τὴν ἐποχὴ τῶν Δόγηδων, ὅταν οἱ συνωμοσίες καὶ οἱ ἐρωτοχτυπημένοι ἦταν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ κυβέρνησις εἶχε βέβαια τὴν ὑποχρέωσιν νὰ περιορίση τὸ κακόν, ἐπιβάλλοντας βαρύτατες ποινὲς σ' αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν χρῆσι τῆς μάσκας. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε γιατὶ εἶχε καὶ αὐτὴ τοὺς ἀνθρώπους της, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε μεταμφιεσμένοι γιὰ νὰ μὴ γνωρίζωνται, νὰ φοροῦνε μάσκα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συναντῶνται μὲ τοὺς συνωμότας καὶ ν' ἀποκαλύπτουν τὰ σχέδιά τους.

Ἔπειτα ὅταν οἱ ἀνάγκες αὐτὲς ἄρχισαν νὰ λείπουν ἡ χρῆσις τῆς μάσκας λιγόστεψε σιγὰ-σιγά. Οἱ πρῶτες ἀπαγορευτικὲς διαταγὲς ἄρχισαν νὰ ὑπογράφωνται, οἱ πρῶτες ποινὲς νὰ ἐπιβάλλωνται σ' αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν χρῆσι τῆς μάσκας ὅταν δὲν ὑπῆρχε λόγος.

Ἔτσι τὸ μεταξωτὸ ἐκεῖνο πανὶ ποὺ κρύβει τὸ πρόσωπο καὶ ἀφίνει νὰ διακρίνωνται μόλις τὰ μάτια περιωρίστηκε πάλι στὶς ἀπόκρηες.

Τώρα πιὰ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ φορέση προσωπίδα στὰ καλὰ καθούμενα, γιατὶ τὸ λιγώτερο ποὺ ἔχει νὰ πάθη εἶνε νὰ κλεισθῆ σὲ καμμιὰ ψυχιατρικὴ κλινική.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἡ μάσκα κάνει τὴν ἐμφάνισί της δειλὰ τὶς ἀπόκρηες, ἀλλὰ καὶ τότε παραμελημένη ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ της σχῆμα, περιωρισμένη σ' ἕνα κουρελάκι ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο, οἰκτρὸ κατάντημα, ἀπομεινάρι τῆς παληᾶς προσωπίδας, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκρυψαν τὰ χαρακτηριστικά του ἐπὶ τόσους αἰῶνες οἱ γλεντζέδες τῆς ἀποκριᾶς.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΓΚΕΙΟ

Ἕνα πιάτο μὲ φρεσκοκομμένες φέτες κρεμυδιῶν, τοποθετημένο σὲ δωμάτιο ποὺ μολύνθηκε ἀπὸ μιασματικὴ ἀσθένεια, ἀπορροφάει ἀμέσως τὸ δηλητήριο τοῦ μιάσματος.

Σᾶς τὸ συμβουλεύουμε καὶ γιὰ τὸ δάγκειο αὐτό γιατί δὲν ἀπεκαλύφθη ἀκόμη τί εἴδους ἀσθένεια εἶνε ὁ δάγκειος ἂν καὶ ἔρχεται μὲ τὸν ἀέρα, μὲ τὸ κουνοῦπι ἢ μὲ τὴν ἐπαφή.

ΤΑ ΟΡΕΚΤΙΚΑ

Πολλὲς φορὲς τὰ εὐρωπαϊκὰ τουρσιὰ τοῦ κουτιοῦ χρωματίζονται μὲ μιὰ βαφή, ποὺ περιέχει χαλκὸ καὶ εἶνε, κατὰ συνέπειαν, δηλητηριώδης.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ἂν πράγματι εἶνε βαμμένα, βουτᾶτε σ' αὐτὰ μιὰ βελόνα τοῦ πλεξίματος ἀπὸ καλὸ ἀτσάλι. Ἂν ὑπάρχῃ χαλκός, ἡ βελόνα θὰ χρωματισθῇ ἀμέσως.

Σᾶς συνιστοῦμε τὸ πείραμα αὐτό, γιατί πολὺς κόσμος ἔπαθε ἀδίκως ἀπὸ τὰ τουρσιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶνε καὶ κακοστόμαχα, γιατί στὴν Εὐρώπη δὲν μεταχειρίζονται ξῦδι φυσικὸ ἀπὸ σταφύλι, ἀλλὰ τεχνητό. Προσοχὴ λοιπὸν στὰ ὀρεκτικά σας.

Ο ΚΡΟΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΠΡΑΔΙ

Οἱ νοικοκυρὲς δυσκολεύονται πολλὲς φορὲς πῶς νὰ χωρίσουν τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ἀπὸ τὸν κροκό. Καθὼς μάλιστα προσπαθοῦν νὰ τὸ χωρίσουνε μὲ τὸ κουτάλι, σπάζουν τὸν κροκὸ καὶ ἔτσι χαλᾶνε τὸ αὐγό. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο, ὅπως καὶ τὸ αὐγὸ τοῦ ... Κολόμβου.

Ἀρκεῖ νὰ σπάσετε τὸ αὐγὸ μέσα σ' ἕνα μικρὸ χωνί, πάνω ἀπὸ ἕνα πιάτο.

Τὸ ἀσπράδι περνάει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ χωνιοῦ καὶ πέφτει στὸ πιάτο καὶ ὁ κροκὸς μένει.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Θέλετε τὰ λουλούδια σας νὰ βαστοῦν πολὺ καιρὸ στὸ βάζο καὶ νὰ μοσχοβολοῦνε ;

Πρὶν τὰ βάλετε στὸ βάζο, ἀφίσατέ τα μισὴ ὥρα σὲ ψυχρὸ νερό. Αὐτὸ θὰ τὰ κάνῃ νὰ μοσχοβολοῦνε περισσότερο.

Θὰ διατηρηθοῦνε δὲ πολὺ περισσότερο, ἂν ρίξετε μέσα στὸ νερὸ ἕνα σβῶλι καμφορά.

Η ΠΡΟΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

ως, τότε θὰ ἔχωμεν ὠφελήματα ἐκ τῆς καλῆς γειτονίας.

Οἱ βοηθοῦντες τὸν Φράνκο ξένοι, θὰ εὑρεθοῦν πρὸ ἐκπλήξεων, λέγεται εἰς τὴν Γαλλίαν. Διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ δεχθῇ κηδεμονίαν εἰς τὴν χώραν του. Καὶ ἡ Γαλλία τότε δὲν θὰ ἔχῃ ἐχθρόν, ἀλλὰ φίλον γείτονα. Πρέπει δηλαδὴ νὰ τὸν ἔχῃ φίλον, ἐφόσον ἐτήρησε πολιτικὴν οὐδετερότητος.

Αὐτὰ εἶνε τὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα δίδει ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ κατάστασις τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ θέλουν καὶ ἐπιβεβαιώσεις. Θέλουν νὰ κυρωθοῦν ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὅλοι ἀναμένουν. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ: ὅσοι βοηθοῦν τὸν Φράνκο καὶ ὅσοι εἶνε οὐδέτεροι. Ἀκόμη ἀναμένει καὶ ὁ ἴδιος.

Διότι δὲν εἶνε μικρὸν ζήτημα, ὅταν τελικῶς νικήσῃ, ὅταν συντρίψῃ τοὺς ἀντιπάλους του, ὅταν γίνῃ ὁ μόνος κύριος τῆς Ἱσπανίας, νὰ ἀντιμετωπίσῃ μίαν ἀναδιοργάνωσιν, μίαν ἀπὸ βάθρων τῆς Ἱσπανίας ἀνέγερσιν. Διότι — δυστυχῶς — ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, τὸ τρομερὸν αὐτὸ κακόν, τὸ ὀλέθριον — αὐτὰ ἔχει. Νὰ σωριάζει ἐρείπια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
«ΠΑΠΥΡΟΣ»
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36 - ΤΗΛ. 30-232 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐκδίδει ἀπὸ 1½ ἔτους διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ὅλα τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, μὲ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως τοῦ ἀρχαίου κειμένου.

Αἱ μεταφράσεις γίνονται εἰς ἁπλῆν καθαρεύουσαν προκειμένου περὶ φιλοσοφικῶν, ἐπιστημονικῶν, πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων, εἰς δημοτικὴν δὲ προκειμένου περὶ δραμάτων, ποιημάτων καὶ λογοτεχνικῶν ἐν γένει ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Α' Γενικὴ Σειρὰ θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 100 τόμους.

Κατὰ μῆνα ἐκδίδονται 3 τόμοι μὲ 90—110 περίπου σελίδας ἕκαστος, ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, οἵτινες πωλοῦνται τοῖς μετρητοῖς (ἐφ' ὅσον περισσεύουν μετὰ τὴν διανομὴν εἰς τοὺς συνδρομητὰς) μὲ τιμὴν κυμαινομένην ἀπὸ 40 δρχ. μέχρις 60. Δετικὰ ἐπὶ πλέον δρχ. 20 δι' ἕκαστον τόμον (Βλέπε κατάλογον κατωτέρω).

Συνδρομηταὶ θεωροῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἀπάντων. Οὗτοι χωρὶς παγίαν προκαταβολὴν καὶ χωρὶς καμμίαν δέσμευσιν δικαιοῦνται ἐκπτώσεως, ἤτοι μὲ κάθε δόσιν δρχ. 100 παραλαμβάνουν ἀμέσως 3 ἀδέτους τόμους (3 δεμένοι τόμοι δρχ. 150).
Μὲ 2 δόσεις, ἤτοι μὲ δρχ. 200, παραδίδονται 6 τόμοι — (Δεμέν. δρχ. 300)
Μὲ 5 » » » » 500 » 15 » — (» » 750)
Μὲ 10 » » » » 1000 » 30 » — (» » 1.500)
καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Προπληρωμὴ 50 τόμων ἀδέτων δρχ. 1.500.— (Δεμένων δρχ. 2.300)
» 100 » » » 3.000.— (» » 4.500)
Ἐμβάσματα συνδρομῶν διὰ ταχ)κῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς.
Ταχ)κὰ ἀποστολῆς ἐπὶ συστάσει δραχ. 5 κατὰ τόμον. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρχ. 10 κατὰ τόμον.
Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τόμων ἐπὶ ταχ)κῇ ἀντικαταβολῇ ἀπαιτεῖται ἡ προκαταβολικὴ πληρωμὴ τοῦ 1)5 τῆς ἀξίας τῶν παραγγελλομένων τόμων.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΗΔΗ 46 ΤΟΜΟΙ

1.—ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ : Γεωγραφικὰ (Α'), Ἀρχαῖον κείμενον καὶ μετάφρασις Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.
2.—ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ : Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα. Εἰσαγωγὴ Δ. Σ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀκαδημαϊκοῦ. Ἀρχαῖον κείμενον. Μετάφρασις Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.
3.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Ρητορικὴ Τέχνη. Ἀρχαῖον κείμενον. Μετάφρασις Ἐπαμεινώνδα Μαλαίνου.
4.—ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ : Αἰθιοπικὰ (ἢ Θεαγένης καὶ Χαρίκλεια). Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ ἀρχαῖον μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Μετ. Φ. Γιοφύλλη.
5.—ΑΙΣΧΥΛΟΥ : Πέρσαι. Κείμενον, εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Β. Δημαράτου.
6.—ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ : Λακεδαιμονίων Πολιτεία.— Ἀθηναίων Πολιτεία. Κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις Ἀδ. Διαμαντοπούλου, τ. διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.
7.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Ἀθηναίων Πολιτεία. Ἀρχαῖον κείμενον, μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ. Μέρος Α'.
8.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Ἀθηναίων Πολιτεία. Μέρος Β' (τέλος).
9.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ : Συμπόσιον. Ἐξηντλήθη καὶ ἀνατυποῦται.
10.—ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ : Τὰ Ἅπαντα. Τόμος Α'. Πρόλογος Γ. Φωτεινοῦ, Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀρχαῖον κείμενον, μετάφρασις, σημειώσεις Γ. Πουρναροπούλου.
11.—ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ : Συμπόσιον. Ἀρχαῖον κείμενον καὶ μετάφρασις μὲ εἰσαγωγὴν καὶ σημειώσεις ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
12.—ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ : Ἑλλάδος Περιήγησις. Τόμος Α'. Ἀρχαῖον κείμενον καὶ μετάφρασις Δημ. Λαμπίκη μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου.
13.—ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ : Ἀπομνημονεύματα (Α') (Ὁ βίος καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους). Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Ἐμμ. Παντελάκη.
14.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ : Μενέξενος (ἢ Ἐπιτάφιος). Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
15.—ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ : Γεωγραφικά. Τόμος Β'.
16.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Ρητορική. Τόμος Β'.
17.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ : Συμπόσιον (Τόμ. Β'). Μετ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
18.—ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ : Τόμος Β'
19.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν. Κείμενον, εἰσαγωγὴ Α. Σ. Ἀρβανιτοπούλου. Μετ. Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.
20.—ΙΩΣΗΠΟΥ : Κατ' Ἀπίωνος. Κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις Β. Βέλλα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
21.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ : Περὶ εὐθυμίας. Εἰσαγωγὴ Ἰω. Σταματάκου, ὑφηγητοῦ ἀρχ. ἑλλ. φιλολογίας. Κείμενον, μετ., σημ. Σπ. Φίλιππα.
22.—ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ : Βάτραχοι. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις Νικ. Σ. Μπαξεβανάκι, γυμνασιάρχου.
23.—ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ : Κύρου Ἀνάβασις (Α'). Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις καὶ σημειώσεις Ἀχ. Τζαρτζάνου, πρώην Ἐκπ. Συμβούλου.
24.—ΓΑΛΗΝΟΥ : Περὶ κράσεων. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις Κωνστ. Γ. Λαμέρα.
25.—ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ : Χρυσᾶ Ἔπη. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις Ἐμμ. Παντελάκη.
26.—ΑΝΝΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ : Ἀλεξιάς. Ἀρχ. κείμενον, εἰσαγωγὴ Ι. Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. καὶ σημειώσεις Ν. Κ. Κωνσταντοπούλου.
27.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Εὐθύφρων. Κείμενον, μετάφρασις, σημειώσεις Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
28.—ΑΡΡΙΑΝΟΥ· Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου. Ἀρχαῖον κείμενον. Εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Δημ. Ν. Λύκα.
29.—ΣΑΠΦΟΥΣ : Τὰ Ἅπαντα. Ἀρχ. κείμενον μὲ εἰσαγωγήν, μετάφρασιν, σημειώσεις ὑπὸ Π. Λεκατσᾶ.
30.— ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ: Πλοῦτος. Ἀρχ. κείμενον μὲ εἰσαγωγήν, μετάφρασιν καὶ σημειώσεις ὑπὸ Σπ. Φίλιππα.
31.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ : Περὶ Μνήμης καὶ Ἀναμνήσεως. Κείμενον, μετάφρασις, σημειώσεις, ὑπὸ Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.
32.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ : Μένων. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Ἔλλης Λαμπρίδη.
33.— ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ: Ἀπομνημονεύματα. Τόμος Β'.
34.— ΑΙΣΧΥΛΟΥ : Ἀγαμέμνων. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
35.— ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ: Ἀπομνημονεύματα. Τόμος Γ' (τέλος).
36.— ΗΣΙΟΔΟΥ: Θεογονία. Κείμενον, μετάφρασις Π. Λεκατσᾶ.
37.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Ἀλκιβιάδης. Κείμενον, μετάφρασις Ν. Μπαξεβανάκι.
38.—ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ: Κορινθιακά. Τόμος Β' (τέλος).
39.—ΑΙΣΧΥΛΟΥ: Χοηφόροι. Κείμενον, μετάφρασις Κ. Ἐλεοπούλου.
40.— ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ: Κύρου Ἀνάβασις. Τόμ. Β'. Κείμενον, μετάφρασις Ἀχ. Τζαρτζάνου.
41.— ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ: Βίος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως (Α') Εἰσαγωγή, κείμ., μετάφρ. Ἀλεξ. Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.
42.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ : Βίοι Παράλληλοι (Α'). Εἰσαγωγή, κείμενον, μετάφρασις Ἀνδρ. Πουρνάρα.
43.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Ἀλκιβιάδης, δεύτερος.
44.—ΑΡΡΙΑΝΟΥ: Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου (Β').
45.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ : Βίοι Παράλληλοι (Β').
46.—ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Πολιτεία (Α'). Κείμενον, μετάφρ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου.

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΙΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ:

Ὁμήρου, Θουκυδίδου, Ἡροδότου, Δημοσθένους, Αἰσχίνου, Ἰσοκράτους, Λυκούργου, Ἰσαίου, Ὑπερείδου, Ἀνδοκίδου, Ἀντιφῶντος, Λυσίου, Πινδάρου, Λουκιανοῦ, Εὐριπίδου, Σοφοκλέους, Αἰσχύλου, Ἀριστοφάνους, Πολυβίου, Χρυσοστόμου, Ἡσιόδου, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Πλουτάρχου, Ξενοφῶντος, Γαληνοῦ, Παυσανίου, Ἡλιοδώρου, Στράβωνος κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὁ «ΠΑΠΥΡΟΣ» ἐξέδωκε τὸν ὁδηγὸν παντὸς μελετητοῦ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων:

A. ΚΑΙ M. CROISET
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
Τόμοι 1—6.—Σελίδες 1.000 καὶ πλέον.—Ἐπὶ χάρτου πολυτελείας
Ἕκαστος τόμος ἀδ. δρχ. 80. Δεμ. δρχ. 100
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Παπύρου» οἱ 6 τόμοι ἀδ. δρ. 400 Δεμ. 500
ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ 6 ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΕΡΓΟΥ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν «Πάπυρον»
KARL KRUMBACHER
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
Ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ.

Συμπληρωθείσης τῆς ἑλληνικῆς ἐκδόσεως τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ τῶν ἐπιφανῶν Γάλλων ἑλληνιστῶν ἀδελφῶν Α. καὶ Μ. Κρουαζέ, ἡ διευθύνουσα ἐπιτροπὴ τοῦ «Παπύρου» ἀπεφάσισε τὴν ἔκδοσιν, εἰς νέαν μετάφρασιν, τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ, τοῦ κλασσικοῦ ἔργου τοῦ Κρουμβάχερ, τὸ ὁποῖον γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὡς ὁ μοναδικὸς ὁδηγὸς εἰς τὸ εὐρύτατον πεδίον τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας καὶ ἐν γένει τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ «Παπύρου» ἐκδιδομένη ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ KRUMBACHER θὰ συμπληρωθῇ διὰ παραρτημάτων πλήρους βιβλιογραφίας, παρατηρήσεων, σημειώσεων καὶ εἰδικῶν μονογραφιῶν διαπρεπῶν Εὐρωπαίων καὶ Ἑλλήνων βυζαντινολόγων.

Ἡ «Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας» ἀρχίζει ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ περιλαμβάνει τὴν λογίαν βυζαντινὴν λογοτεχνίαν καὶ τὴν δημώδη (Ἀκριτικὰ Ἔπη κλπ.), καθὼς καὶ τὴν θεολογικήν, τὴν φιλοσοφικὴν καὶ τὴν λοιπὴν πνευματικὴν παραγωγὴν μέχρι τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς τῶν ἀμέσως μετέπειτα χρόνων περιέχονται: τὸ Κρητικὸν Θέατρον, ὁ Ἐρωτόκριτος κλπ.

Τὴν ἔκδοσιν τῆς «Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας» θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ «Παπύρου» τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ.

Τοιουτοτρόπως ὁ «Πάπυρος» θὰ ἔχῃ τὴν μεγίστην ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι προσφέρει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν πλήρη καὶ διεξοδικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερον.

«ΠΑΠΥΡΟΣ»
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36—Στοὰ Ἰντεὰλ—Τηλέφωνον 30-232

ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΝΕΙΣ Σ' ΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΣΙΡΚΟ

ΖΩΑ - ΑΚΡΟΒΑΤΑΙ...

ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΠΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥΝ, ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΙ ΠΟΥ ΓΕΛΟΥΝ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

Μὴν ἀνατριχιάζετε... Τὸ βαρὺ πέλμα τοῦ ἐλέφαντος δὲν πρόκειται νὰ συντρίψῃ τὸ πρόσωπο τοῦ θηριοδαμαστοῦ, ποὺ εἶνε συνηθισμένος σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς ἐπικινδύνους θωπείας....

Απὸ ἀνέκαθεν, ἡ ἐπίδειξις τῶν ἀγρίων θηρίων ἐπροκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πλήθους. Ἤδη εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην τὰ πλέον ἀγαπητὰ θεάματα ἦσαν αἱ μάχαι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ θηρίων εἰς τοὺς τεραστίους στίβους, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ρωμαῖοι ἄρχοντες προσέφεραν εἰς τὰ ρωμαϊκὰ πλήθη τὸν δεύτερον συντελεστὴν τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν: τὰ θεάματα. Κατόπιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ ἐξημερώσῃ τὰ θηρία ἀντὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ, μὲ ὅλα τὰ ἄγριά τους ἔνστικτα, εἰς αἱμοχαρεῖς ἐπιδείξεις πάλης μεταξύ των ἢ πάλης πρὸς ὡπλισμένους ἀνθρώπους. Οἱ θηριοδαμασταὶ ἐδημιούργησαν ἕνα νέον ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἐξειλίχθη ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα μέχρι τῆς σημερινῆς τελειότητός του.

Πράγματι, ἡ παλαιοτέρα μέθοδος ἡ ὁποία ἐπέβαλεν εἰς τὰ θηρία μὲ τὸ μαστίγιον, τὸν πυρακτωμένον σίδηρον καὶ τὴν τρομοκράτησιν, νὰ κάνουν διάφορες κινήσεις καὶ διάφορα γυμνάσματα, ἔχει ἐγκαταλειφθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια. Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἄνθρωπος ἐνόησε ὅτι ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ τὰ ζῶα, τὰ ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ψυχολογίαν των καὶ συμπεριφερόμενος πρὸς αὐτὰ σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα των καὶ μὲ τὶς ἰδιοτροπίες των. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπέτυχεν ἀληθινὰ θαύματα. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ ὅμως ὅτι δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ἐφαρμογή της ἐὰν δὲν ἐμπνέεται ἀπὸ ἀρχικήν, βασικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν εἰς διάφορα προηγούμενα ἄρθρα, τὰ ζῶα διαισθάνονται ἀπολύτως τὰς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντί τους. Σχετικὰ πειράματα ἔδειξαν ὅτι καὶ ἥμερα καὶ ἄγρια ζῶα δὲν καταλαβαίνουν τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων ποὺ τοὺς ἀπευθύνουμε εἰς οἱανδήποτε γλῶσσαν, ἀλλὰ διαισθάνονται τὴν ἔννοιαν αὐτῶν καὶ ὑπακούουν καὶ ὅταν ἀκόμη τοὺς δοθῇ μία διαταγὴ εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἔτυχε νὰ ἀκούσουν, ὅταν θέλουν νὰ ὑπακούσουν, ἐννοεῖται. Ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὰ ζῶα δηλαδὴ διαισθάνονται τί θέλει ἀπὸ αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, εἶνε ὅτι ὅταν δοθῇ εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν καὶ μὲ τόνον τελείως ἀντίθετον παρὰ ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ ἐπιτύχῃ κάποιαν ἐντολή, τὸ ζῶον ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὴν σκέψιν τοῦ δίδοντος τὴν ἐντολὴν καὶ ὄχι μὲ τὸν τόνον τῆς ἐντολῆς.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πειθοῦς ἐπιβολῆς εἰς τὰ ζῶα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, ὅπως εἴπαμεν ἀνωτέρω, ἐπιτυχίες, τὶς ὁποῖες ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦμε πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ καλωσύνη ἔχουν τοιαύτην ἐπιρροὴν καὶ στὰ ἀγριώτερα ἀκόμη θηρία, ὥστε κατορθώνουν τὸ ἀφάνταστον.

Θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν, π.χ., νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ ἄλογο θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν λέοντα ἢ μὲ τὴν τίγριν; Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ἄλογο, εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν, ζητεῖ τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν φυγὴν μόλις ὡς μυρισθῇ ἀπὸ μακρυὰ λέοντα ἢ τίγριν. Ἐν τούτοις ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπομονὴ τῶν δαμαστῶν κατώρθωσε διπλῆν ἐπιτυχίαν: ἀφ' ἑνὸς νὰ συνηθίσῃ τὸ ἄλογο εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ λέοντος καὶ τῆς τίγρεως, χωρὶς νὰ δείξῃ τὸ εὐαίσθητο τετράποδο τὴν παραμικρὰν ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συνηθίσῃ τὸν λέοντα καὶ τὴν τίγριν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀλόγου, χωρὶς τὰ θηρία νὰ θεωρήσουν ὅτι ὁ καλὸς αὐτὸς φίλος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε λεία τους.

Ἡ ἐπιτυχία δὲν περιωρίσθη ὅμως εἰς αὐτό, ἀλλ' ἐπροχώρησε πολὺ περαιτέρω, ἔφθασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ δέχωνται τὰ ἄλογα λέοντα καὶ τίγριν εἰς τὴν πλάτη τους, ἐνῷ καλπάζουν, καὶ νὰ συνεχίσουν ἀτάραχα τὸν καλπασμόν των, ἐνῷ ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων δὲν βυθίζουν τὰ νύχια τους εἰς τὴν πλάτην τοῦ ἀλόγου καὶ τὰ δόντια τους εἰς τὸν λαιμόν του, ἀλλὰ κρατούμενοι ἀπὸ τὴν παχειὰ σέλλα ποὺ σκεπάζει τὴν πλάτη τοῦ ἀλόγου κάνουν, ὡς ἄριστοι ἱππεῖς, ἀρκετὲς φορὲς τὸν γῦρο τοῦ στίβου καὶ ἐξαφανίζονται εἰς τὰ ἀποδυτήρια τῶν ἱπποδρομίων μαζὺ μὲ τὸ ἄλογο. Ὁμολογουμένως, ἡ ἄσκησις αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ καὶ παρουσιάζει τὸ ἀνώτερον σημεῖον ἐξημερώσεως εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσουν ὄχι μόνον τὰ δύο ἄγρια θηρία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλογο.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη δὲν εἶνε ὅμως ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα θηριοδαμαστική. Τελευταίως ἐπανδρεύθηκε εἰς τὴν Ἀμερικὴν μία νέα θηριοδαμάστρια, ἡ μὶς Ρόζερς, κόρη θηριοδαμαστοῦ, ἡ ὁποία εἶχε ὡς μεγάλον φίλον της ἕνα τεράστιον ἐλέφαντα τοῦ ἱπποδρομίου τοῦ πατρός της. Ἡ μὶς Ρόζερς ἐπεφόρτισε τὸν μεγάλον φίλον της, τὸν ἐλέφαντα, νὰ τὴν φέρῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ὡς τὴν ἐκκλησία κρατῶντας τὸ κεφάλι της μέσα στὸ τεράστιο στόμα του. Καὶ ναὶ μέν, ὁ ἐλέφας ἦτο ἀπολύτως ἥμερος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε εἰς ἄκρον εὐαίσθητα καὶ νευρικὰ καὶ ὅτι καθ' ὁδὸν ἕνα οἱονδήποτε γεγονὸς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξερεθίσῃ τὸν τεράστιον φίλον τῆς μὶς Ρόζερς, ὁ ὁποῖος κλείνοντας τὶς σιαγόνες του θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε θρυμματίσει τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ.

Ἕνα ἄλλο σχετικὸ πείραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιδεικνύεται ἡ αὐτὴ θηριοδαμάστρια, εἶνε νὰ βάζῃ τὸ κεφάλι της κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο πόδι τοῦ ἐλέφαντος. Φυσικὰ ὁ ἐλέφας ξέρει ὅτι ἔχει κάτω ἀπὸ τὸ πόδι του τὸ εὔθραυστο καὶ ὡραῖο κεφαλάκι τῆς φίλης του. Καὶ πάλιν ὅμως τονίζεται ὅτι διὰ τοιαύτας ἐπιδείξεις χρειάζεται ἰδιαίτερον θάρρος καὶ ἰδιαίτερη τόλμη, ταὐτοχρόνως ὅμως ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ ζῶον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος συνεργάζεται. Διότι, καὶ πάλιν, μία οἱαδήποτε ταραχὴ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ καὶ ἔξω ἀκόμη τοῦ ἱπποδρομίου μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸν ἐλέφαντα νὰ λησμονήσῃ ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν μόνον ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ πόδι του ὑπάρχει τὸ κεφάλι τῆς μὶς Ρόζερς, νὰ ἀφίσῃ τὰ νεῦρα του εἰς τὴν φυσική τους κατάστασι καὶ τὸ πόδι νὰ βαρύνῃ μὲ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος τοῦ ὄγκου του ἐπάνω στὸ λεπτὸ κεφαλάκι τοῦ κοριτσιοῦ.

Ἕνας ἄλλος θηριοδαμαστὴς κατώρθωσε κάτι ὄχι ὀλιγώτερον δύσκολον καὶ ἐκπληκτικόν. Κατώρθωσε νὰ προσδέσῃ εἰς ἕνα μικρὸ ρωμαϊκὸν ἅρμα τέσσαρα μεγάλα λεοντάρια, τὰ ὁποῖα τὸ σύρουν καλπάζοντα εἰς τὸν στίβον, ἐνῷ ὁ θηριοδαμαστὴς τὰ ὁδηγεῖ ὅπως εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ ἁρματοδρόμοι ὡδηγοῦσαν τὰ τέθριππα ἅρματά των.

Δὲν εἶνε μικρότερη ὅμως ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἄγγλου Κλὶφ Ἄκρος καὶ τοῦ Αὐστριακοῦ Τρούπκα. Ὁ πρῶτος ἔμαθε δύο λεοντάρια νὰ γίνουν σχοινοβάται καὶ ἔκπληκτοι οἱ θεαταὶ παρευρίσκονται εἰς τὸ πράγματι περίεργο θέαμα τοῦ βασιλέως τῶν ζώων προχωροῦντος εἰς ὕψος ἀρκετῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, μὲ προσοχὴ ἀλλὰ χωρὶς νὰ πέσῃ, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο χονδροῦ σύρματος τεντωμένου ἐπάνω ἀπὸ τὸν στίβον τοῦ ἱπποδρομίου. Ὁ δεύτερος ἐπέτυχε νὰ ἐκμάθῃ τὸ αὐτὸ πείραμα εἰς μίαν βασιλικὴν τίγριν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὰ δύο αὐτὰ αἰλουροειδῆ χρησιμοποιοῦν τὰς δυνάμεις των καὶ τὴν ἐνστικτώδη κατανόησιν τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος διὰ νὰ κανονίσουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον εἴτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἴτε πρὸς τὰ πίσω εἴτε πρὸς τὰ πλάγια τὸ βάρος τοῦ σώματός των, ὥστε νὰ διατηρήσουν ἀπολύτως τὴν ἰσορροπίαν των ἐπὶ τοῦ τεντωμένου σύρματος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους.

Εἰς ἕνα βαριετὲ τοῦ Λονδίνου ἐμφανίζεται ἕνα περίεργο σύμπλεγμα: ἕνας κόκορας, ὁ ὁποῖος φέρνει στὴν πλάτη του ἕνα κουνάβι, στὴν πλάτη τοῦ ὁποίου ἔχει πιαστῆ ἕνα ἄσπρο ποντίκι. Τὰ τρία αὐτὰ ζῶα κάνουν εἰρηνικώτατα τὴν ἐπίδειξί τους ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἐκπλήκτους θεατάς.

Μία Σουηδὶς θηριοδαμάστρια, ἐξ ἄλλου, ὑποβάλλεται εἰς ὄχι ὀλιγώτερον δύσκολον καὶ περισσότερον ἐπικίνδυνον ἄσκησιν ἀπὸ τὴν ἀρχικῶς ἀναφερθεῖσαν μὶς Ρόζερς. Ἔχει συνηθίσει τὴν φίλην τίγριν της νὰ ὁρμᾷ ἀπὸ μακρυὰ πάνω στὴν πλάτη της, ὅπως ὅταν ἡ τίγρις πράγματι ἐπιτίθεται. Ἀντὶ ὅμως νὰ βυθίζῃ τὰ νύχια της στὴν τρυφερὴ σάρκα τῆς νέας, τὰ βυθίζει εἰς ἕνα ἀρκετὰ παχὺ μαξιλάρι τὸ ὁποῖον ἡ θηριοδαμάστρια ἔχει κρεμάσει στοὺς ὤμους της, μὲ τὰ δόντια του δὲ τὸ θηρίον σφίγγει ἐλαφρὰ τὸν λαιμὸ τοῦ κοριτσιοῦ ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πραγματικοῦ θύματος. Ἡ ἐντύπωσις εἰς τοὺς θεατὰς εἶνε ἀνατριχιαστικὴ καὶ δίνει πράγματι τὴν εἰκόνα ἀληθοῦς ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τοῦ θηρίου, τόσον ὥστε ὅλοι σχεδόν, καὶ δικαίως, φοβοῦνται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς νέας. Λέγομε δικαίως, διότι μπορεῖ ὅ,τιδήποτε νὰ κάνῃ τὴν τίγρι νὰ ξεχάσῃ τὸν ρόλο ποὺ παίζει καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν φυσικήν της ἀγριότητα.

Τέλος δύο θηριοδαμασταί, ὁ Κλάουσερ καὶ ἡ Κρόκερς, ἔμαθαν ἀρκοῦδες νὰ πηγαίνουν ποδήλατο καὶ μοτοσυκλέττα. Ἡ μὶς Κρόκερς κατώρθωσε νὰ ἐξασκήσῃ τόσο καλὰ δύο ἀρκοῦδες της στὸ ποδήλατο, ὥστε κάθε μία μὲ τὴ σειρά της ἀντβαίνει ὄχι σὲ κοινὸ ποδήλατο, ἀλλὰ σὲ ψηλὸ ποδήλατο, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ παληάτσοι στὰ ἱπποδρόμια καὶ κάνει μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεξιότητα μεγάλους καὶ μικροὺς κύκλους εἰς τὸν στίβον. Ἡ ἀρκοῦδα τοῦ Κλάουζερ ἐξ ἄλλου ὁδηγεῖ ἄφοβα καὶ θαυμάσια μία μοτοσυκλέττα μέχρις ὅτου ἐξαντληθῇ ἡ βενζίνη, ἡ ὁποία ἔχει ὑπολογισθῆ ἀκριβῶς γιὰ ὡρισμένους γύρους τοῦ στίβου.

Οἱ ἀναγνῶσται μας δὲν μποροῦν νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι οἱ ἐπιτυχίες αὐτὲς τῆς νέας θηριοδαμαστικῆς ἀποτελοῦν κάτι τὸ μοναδικόν. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὲς διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἀκόμη καὶ ἕνας ἀκροβάτης δύσκολα θὰ ἐμιμεῖτο αὐτὴν τὴν μικρὴ ἀρκοῦδα ποὺ τρέχει ἐπάνω σ' ἕνα μονόκυκλον...

ΠΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡΕΣ

Εἶνε γεγονὸς ἀναμφίβολον ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν συνανθρώπων μας εἶνε δεξιόχειρες. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἦταν πάντοτε ἔτσι. Ὑπάρχουν ἐπιστήμονες ἀνθρωπολόγοι, παλεοντολόγοι, οἱ ὁποῖοι βεβαιοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν πρώτων χιλιετηρίδων ἦτο ἀριστερός. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλα τὰ λίθινα ἐργαλεῖα του εἶνε κατὰ τοιοῦτον τρόπον κατασκευασμένα, ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθοῦν μόνον μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Ἡ μεταβατικὴ περίοδος πρὸς τὴν κυρίως χρῆσιν τῆς δεξιᾶς συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ χρησιμοποιῇ ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα ταυτοχρόνως. Ἀπὸ ἀπόψεως τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἐκ τούτου, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καταστῆ δεξιόχειρ παρὰ μόνον πρὸ ὀλίγου κατ' ἀναλογίαν χρόνου. Τοῦτο ἐξηγεῖ γιατὶ καὶ σήμερον ἕνα 8 % τῶν ὁμοίων μας εἶνε ἀριστερόχειρες ἢ ἐπαρίστεροι.

Διάφορα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ μωρὰ χρησιμοποιοῦν μέχρι τοῦ ἕκτου ἢ ἑβδόμου μηνὸς τόσο τὸ δεξιό, ὅσον καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι χωρὶς προτίμησιν. Ἡ ἔλλειψις προτιμήσεως ὅσον ἀφορᾷ, ὄχι μόνον τὰ χέρια ἀλλὰ καὶ τὰ πόδια ἐξακολουθεῖ μάλιστα στὰ περισσότερα παιδιὰ μέχρις ἡλικίας δύο ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ διάκρισις καὶ προτίμησις τῶν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τοῦ σώματος εὑρισκομένων μελῶν.

Οἱ τελευταῖες στατιστικὲς πιστοποιοῦν ὅτι ἕνα 10 % ἐξ ὅλων τῶν μαθητῶν εἶνε «ἐπερίστεροι» ἤ, ὡς κοινῶς λέγεται, «ζερβοχέριδες», καὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων ἕνα 4—5 %. Τοῦτο δὲ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κακῶς κατεβάλλονταν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας «γιὰ νὰ ξερριζωθῆ τὸ κακό».

Ἡ ἐπιστήμη μόλις τελευταίως ἠσχολήθη μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ πολὺ σοβαρὸ ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς κληρονομικότητος. Εἰδικοὶ τινὲς ἐρευνηταὶ τοῦ κληρονομικο-βιολογικοῦ πεδίου διατείνονται ὅτι πλεῖστοι μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρελθόντος ὑπῆρξαν ἐπαρίστεροι. Μεταξὺ αὐτῶν κατατάσσουν π. χ. τὸν Γκαῖτε καὶ τὸν Βίσμαρκ. Ἐπίσης μερικοὺς καλλιτέχνας, γλύπτας καὶ ζωγράφους. Ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ μεγάλος Λεονέρντο ντὲ Βίντσι. Σήμερον δὲ ἔχουν συστηθῆ εἰδικοὶ Σύλλογοι καὶ καταβάλλονται ἰδιαίτερες προσπάθειες εἰς τὴν Σουηδίαν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Δανίαν, τὴν Γερμανίαν μὲ τὸν σκοπόν, ὄχι μόνον νὰ διατηρήσουν οἱ «ἀριστεροὶ» τὴν εὐκολίαν ποὺ ἔχουν ἐκ φύσεως νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἀριστερὸ χέρι ὅπως τὸ δεξιό, ἀλλὰ καὶ νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν χρῆσιν ἀδιακρίτως καὶ τῶν δύο χεριῶν, μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, εἰς τὸ νὰ γίνουν, δηλαδή, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «ἀμφιδέξιοι», ὅπως λέγονται, μὲ τὸν ἐπιστημονικὸν ὅρον, οἱ χρησιμοποιοῦντες χωρὶς καμμιὰ δυσκολία καὶ τὰ δύο τους χέρια.

Φαίνεται ὅτι εἶχε κατανοηθῆ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ μεγάλη σπουδαιότης, ὄχι μόνον ἀπὸ ἀτομικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, τῆς χρησιμοποιήσεως καὶ τῶν δύο χεριῶν.

Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα κείμενα πληροφορούμεθα ὅτι οἱ Σκῦθαι εἶχαν ἐπιβάλλει διὰ νόμου τὴν χρῆσιν τῶν δύο χειρῶν. Ὁ μέγας Πλάτων δὲ εἶχε ὑποδείξει τὴν μεγάλην ὠφέλειαν τῆς γενικεύσεως τῶν «ἀμφιδεξίων».

Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἐξ ἄλλου ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀνάπτυξιν τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν μας δυνάμεων, μεγαλυτέραν ἀντοχὴν τοῦ ὀργανισμοῦ μας, καλυτέραν, ὡς ἐκ τούτου, ὑγείαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀριστεροῦ κέντρου, τοῦ λόγου, τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ ὁποῖον ἀτροφεῖ νῦν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀχρηστεύσεως τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΞΙΦΟΜΑΧΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΗΣ

Κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἱπποτικῶν χρόνων ὅπου τὸ ξίφος ἔπαιζε πάντοτε, πρωτεύοντα ρόλον καὶ ἡ ἄσκησις τῆς ξιφομαχίας ἐθεωρεῖτο ἓν ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα μαθήματα, οἱ «διδάσκαλοι» ἢ «μαέστροι» τῆς ξιφομαχίας δὲν ἀνεκηρύσσοντο εἰμὴ μόνον δημοσίᾳ, κατόπιν νικηφόρου ἀγῶνός των εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεδείκνυον ἁρμονικὰς κινήσεις, ἄμεπτον στάσιν, καὶ εὐχέρειαν διαξιφισμῶν. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτούς, οἱ μετέχοντες, ἐχρησιμοποίουν πρῶτον τὸ ξίφος καὶ κατόπιν τὸ ἐγχειρίδιον. Ἐὰν ἐνίκων καὶ εἰς τὰ δύο τοὺς ἀντιπάλους των, ἀνεκηρύσσοντο «διδάσκαλοι» καὶ ἀπέκτων τὸ δικαίωμα νὰ διδάσκουν ἐλευθέρως τὴν ξιφασκίαν. Εἰς πολὺ ὀλίγας χρονικὰς περιόδους — ἰδίᾳ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἐν Γαλλίᾳ — οἱ διαγωνιζόμενοι ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐπιδείξουν καὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς σπάθης τὴν ἱκανότητά των διὰ νὰ λάβουν τὸ δίπλωμα τοῦ μαέστρου ξιφομάχου. Ἡ χρῆσις τῆς σπάθης ἦτο περισσότερον διαδεδομένη, τότε, εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ τῆς ξιφασκίας ἐλάμβανον χώραν εἰς τὰς κεντρικωτέρας πλατείας τῶν γαλλικῶν πόλεων καὶ συνέρρεον εἰς αὐτὰς ὅλοι οἱ κάτοικοι, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ σπάνιον θέαμα, τὸ ὁποῖον διήρκει ἐπὶ 4 — 5 ὥρας μὲ ἀλλεπαλλήλους συναντήσεις ἀντιπάλων ζευγῶν διὰ ξίφους καὶ κατόπιν δι' ἐγχειριδίου.

Αἱ πλατεῖαι ἐπληροῦντο, τοιουτοτρόπως, ἀσφυκτικῶς, ἡ δὲ ἐξ ἐφόδου κατάληψις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικοπαίδων, φαίνεται, ὅτι κατ' ἐπανάληψιν ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς αἱματηρὰς συμπολκὰς μὲ ἀρκετὸν ἀριθμὸν θυμάτων. Αἱ σοβαρώτεραι ἐκ τῶν ταραχῶν αὐτῶν ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1759 καὶ διήρκεσαν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα μετὰ τὸν δημόσιον διαγωνισμὸν τῆς ξιφασκίας, ἔγινε δὲ ἀνάγκη νὰ ἐπέμβουν τμήματα τακτικοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ διὰ νὰ κατασταλῇ ἡ ἐπικρατήσασα ἔξαφις μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων μερίδων.

Συνεπείᾳ, ὅμως, τούτου, ἐξεδόθη τὴν 3ην Ἀπριλίου 1759 Βασιλικὸν Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς τῶν θεατῶν ἑκάστης ἐπιδείξεως ξιφομαχίας περιωρίζετο, μόνον, μεταξὺ τῶν «μαέστρων» διδασκάλων τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἐγχειριδίου, τῶν υἱῶν αὐτῶν καὶ τῶν Αὐλικῶν μαζὶ μὲ ἐλαχίστους προσκεκλημένους τοὺς ὁποίους εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ δι' ἐγγράφου σημειώματός του ὁ ἐπὶ τῶν διαγωνισμῶν τοῦ ξίφους Βασιλικὸς Ἐπίτροπος.

Ὅσοι ἀπετύγχανον εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς τῆς ξοφομαχίας ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος νὰ διδάσκουν τὴν εὐγενῆ Τέχνην τῶν ὅπλων. Ἐὰν δὲ ἀπετόλμων νὰ δώσουν, κρυφίως, μαθήματα ξιφασκίας ἔφερον ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῆς παρανομίας των. Ὁ λαὸς τοὺς ἀπέδιδε τὸν τίτλον: «σιδεράδες». Καὶ ἂν συνελαμβάνοντο, ἐπ' αὐτοφώρῳ, παραδίδοντες μαθήματα ξιφασκίας, συνελαμβάνοντο καὶ ἐτιμωροῦντο αὐστηρῶς διὰ μακροχρονίου φυλακίσεως. Ἀνάλογον τιμωρίαν ὑφίσταντο καὶ οἱ μαθηταί των. Ἐτιμωροῦντο δὲ ἐξ ἴσου καὶ ὅσοι τοὺς παρεῖχον τὴν ἠθικὴν ἢ ὑλικὴν συνδρομήν των καὶ ἐκεῖνοι, ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι τοὺς παρεῖχον ἄσυλον ἢ αἰθούσας ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των πρὸς διδασκαλίαν.

ΤΟ ΗΛΙΑΚΟΝ ΦΩΣ ΚΑΙ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

Ἐὰν θέλετε νὰ ζῆτε μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐντελῶς ὑγιεινήν, οἱ ἰατροὶ συνιστοῦν νὰ μὴ ἀφίνετε τὸν ἥλιον νὰ διεισδύῃ ἀπ' εὐθείας μὲ ὅλην τὴν θερμότητα τῶν ἀκτίνων του μέσα εἰς τὸ σπίτι σας. Νὰ προσπαθῆτε, ὅμως, μὲ ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν νὰ κάμνετε νὰ διεισδύῃ «ἐμμέσως» τὸ ἡλιακὸν φῶς — ἤτοι μέσα ἀπὸ τὶς γρίλλιες τῶν κλειστῶν παραθυροφύλλων καὶ τοῦτο, μόνον κατὰ τὰς ὥρας καὰ τὰς ὁποίας αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πίπτουν κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τῶν παραθύρων αὐτῶν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀποφεύγετε τὴν καθ' ὑπερβολὴν θέρμανσιν ὡρισμένων δωματίων σας καθ' ὃν χρόνον τὰ λοιπὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ σας, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀντιθέτου προσανατολισμοῦ των, θὰ διατηροῦνται δροσερά.

Συγκεκριμένως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ τοποθεσία εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ σπίτι σας, εἴτε ἡ θερινή σας κατοικία, πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ φροντίζετε τὸ μὲν πρωῒ νὰ φωτίζεται τοῦτο ἀπὸ τὰ δυσμικὰ του παράθυρα (ὀρθάνοικτα), τὸ μεσημέρι, ἀπὸ τὰ βορεινὰ καὶ τὸ βραδάκι ἀπὸ τὰ ἀνατολικά του. Δηλαδή, νὰ ἀνοίγετε ἐκ περιτροπῆς ὅλα τὰ ἀντίθετα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἡλίου παράθυρα καὶ νὰ λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ κλείετε, κατὰ σειράν, ὅλα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν νὰ διεισδύουν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

Ἕνα περίεργον φυτὸν μὲ μοναδικὰς ὑγρομετρικὰς ἰδιότητας εἶνε ἐκεῖνο ποὺ φέρει τὸ ὡραῖον ὄνομα «Ρόδον τῆς Ἱεριχοῦς» καὶ φύεται εἰς τὰς ἀμμώδεις παραλίας τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀραβίας. Τοῦ ἐδόθη δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι τὸ ἄνθος του, τὸ μοναδικὸν ἄνθος ποὺ παράγει κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυτά, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ ρόδον ἀλλὰ τὰ πέταλλά του εἶνε ἐλάχιστα.

Εἰς τὸ τέλος ἑκάστης ἐτησίας βλαστήσεως τὰ μικρὰ κλωνάρια τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ πλησιάζουν πρὸς ἄλληλα καὶ διασταυροῦνται κατὰ πολὺ παράδοξον τρόπον σχηματίζοντα ἕνα εἶδος ἐλαφροῦ πλέγματος, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνεμος ἁρπάζει καὶ τὸ ρίπτει ἐπάνω εἰς τὴν ὑγρὰν ἀμμώδη παραλίαν. Εἰς τὴν νέαν ἐκείνην θέσιν του μένει σὰν γαντζωμένον ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἀναίσθητον ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὑγρασίας. Μόλις, ὅμως, μεταβληθῇ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις καὶ ξηρανθῇ τὸ πλέγμα ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ ἐλαφρότατα κλωνάρια, τὸ παράδοξον αὐτὸ φυτὸν ἀναζῇ καὶ ριζοῦται διὰ νὰ ξαναβλαστήσῃ καὶ νὰ παραγάγῃ τὸ ὡραῖον ρόδον του.

Ἡ περίεργος ὅσον καὶ μοναδικὴ αὐτὴ ἰδιότης τοῦ Ρόδου τῆς Ἱεριχοῦς ἔγινεν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν ὁλόκληροι μῦθοι γύρω ἀπὸ τὸ φυτὸν αὐτὸ καὶ τὸ ἄνθος του, καὶ εἰς πολλὰς παραδόσεις τῶν Σύρων καὶ τῶν Ἀράβων παίζει πρωταγωνιστοῦντα ρόλον τὸ ρόδον αὐτό.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΤΑΣΣΕΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΑΛΛΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Αἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου ἀναγγέλουν διαρκῶς νέας ἐφευρέσεις, νέα κεφάλαια εἰς τὸ μεγάλο βιβλίον τῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐγράφη οὔτε θὰ γραφῇ ποτὲ ἡ λέξις «Τέλος». Οἱ μηχανικοὶ συναγωνίζονται τοὺς χημικοὺς καὶ οἱ ἰατροὶ τοὺς ἠλεκτρολόγους εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα πρὸς τὴν πρόοδον. Αἱ ἐφευρέσεις εἶνε κάποτε μεγάλαι, ἐξαιρετικαί, καὶ συχνότερα μικραὶ ἀλλὰ χρησιμώταται. Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν ἀνήκει μία καινούργια λάμπα γιὰ τὰ φανάρια τῶν αὐτοκινήτων.

ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΤΥΦΛΩΝΕΙ

Ἡ λάμπα αὐτὴ ἔχει πίσω ἀπὸ τὸ νῆμα της ἕνα διάφραγμα, ποὺ ἐμποδίζει τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας νὰ πέφτουν εἰς τὸν προβολέα, νὰ ἀντανακλῶνται καὶ νὰ γίνωνται ἐκτυφλωτικαί, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς συνηθισμένους ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρας τῶναὐτοκινήτων. Ἔχει ἀκόμη τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι τὸ φῶς της διασχίζει τὴν ὁμίχλην, χωρὶς πάντοτε νὰ ἐνοχλῇ τοὺς σωφὲρ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετην διεύθυνσιν.

Δὲν εἶνε γνωσταὶ ἀκόμη περισσότεραι λεπτομέρειαι γιὰ τὴν ἐφεύρεσιν αὐτήν. Ἂν ὅμως πράγματι ἡ καινούργια λάμπα παρέχει μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων— ὅπως ἀπέδειξαν τουλάχιστον τὰ πρῶτα πειράματα — θὰ ἔχῃ λυθῆ ἕνα σπουδαιότατον πρόβλημα ποὺ βασανίζει τοὺς σωφέρ. Διότι τώρα οἱ τελευταῖοι, εἰς κάθε διασταύρωσιν μὲ ἄλλο αὐτοκίνητον, εὑρίσκονται εἰς τὸ δίλλημα ἢ νὰ σβύσουν τὰ φῶτα των ἢ νὰ θαμβώσουν τὸν ἄλλον σωφέρ. Τόσον δὲ εἰς τὴν πρώτην, ὅσον καὶ εἰς τὴν δευτέρην περίπτωσιν, κινδυνεύουν νὰ προκαλέσουν δυστύχημα καὶ νὰ πέσουν καὶ οἱ ἴδιοι θύματά του.

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Οἱ δύο δίσκοι, οἱ ἐφηρμοσμένοι εἰς τὸ ραδιοφωνικὸν μηχάνημα βραχέων κυμάτων ποὺ παριστάνει ἡ εἰκών μας, χρησιμεύουν γιὰ μίαν νέαν θεραπευτικὴν μέθοδον. Ὅταν βάλῃ ἕνας ἄνθρωπος τὸ χέρι του μεταξύ των καὶ τὸ ἀφήσῃ ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ πέρασμα τῶν βραχέων κυμάτων ἀπὸ τὸ σῶμα του κάμνει νὰ αὐξηθῇ ἡ θερμοκρασία του ἕως τοὺς 40 βαθμούς, ἢ καὶ περισσότερον.

Δημιουργεῖται δηλαδὴ ἕνας τεχνητὸς πυρετός, ποὺ ἔχει εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἰδιότητας θεραπευτικάς — ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ ἐξοντωθοῦν μικρόβια, τὰ ὁποῖα δὲν ἀντέχουν εἰς θερμοκρασίας ἀνωτέρας ἀπὸ τὴν κανονικὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλαι μέθοδοι ποὺ προκαλοῦν τεχνητὸν πυρετόν. Αὐταὶ ὅμως φέρνουν εἰς τὴν ἀρχὴν ἕνα κρύο, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ἄρρωστον, ἐνῷ ἡ καινούργια, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐμιλήσαμε, δὲν παρουσιάζει τέτοιο μειονέκτημα.

Τὸ μηχάνημα ἐδοκιμάσθη μὲ ἐπιτυχίαν γιὰ τὴν θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν καὶ τῶν διαταραχῶν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Θὰ δώσῃ δὲ ἀσφαλῶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἔχωμεν γρήγορα καὶ νέας ἐφευρέσεις εἰς τὸ ἴδιον ἐπιστημονικὸν ἐπίπεδον, διότι γίνονται τώρα συνεχεῖς μελέται γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν βραχέων κυμάτων εἰς τὴν ἰατρικήν.

Η «ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΤΑΣΣΕΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ»

Ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ προηγούμενον εἶνε τὸ μηχάνημα ποὺ ἐπενόησε ἕνας ἀστυνομικὸς τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς ἀνέλυσε ὅλα τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὴν Καλιφορνίαν μέσα εἰς ἕνα ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, καὶ εὗρηκε, ὅπως βεβαιώνει, διαφόρους σταθερὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐσχεδιάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν, καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἐνόχων ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρᾶξίν των.

Κατὰ τὴν θεωρίαν του, ὅταν ἕνα ἔγκλημα ἔχῃ σχεδιασθῆ, σύμφωνα μὲ τὸν Α τύπον, ἔχει διοργανωθῆ μὲ τὸ σύστημα Β καὶ ἔχει γίνει μὲ τὸ μέσον Γ, ἠμποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ δράστης θὰ φερθῇ κατόπιν κατὰ τρόπον Δ. Ἑπομένως, ἡ ἀστυνομία κατευθύνει ἀνάλογα τὰς ἐρεύνας της, τὰς περιορίζει εἰς ἕνα ὡρισμένον κύκλον καὶ πιάνει εὐκολώτερα τὸν ἐγκληματίαν.

Τὸ μηχάνημα ποὺ κατεσκεύασε ὁ ἀστυνομικός, παρέχει αὐτομάτως ὑποδείξεις γιὰ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἐνόχου, ὅταν πατήσῃ κανεὶς διάφορα κουμπιά—τὰ ἀνάλογα πρὸς τὸν τρόπον διοργανώσεως καὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ὅπως βεβαιώνει δὲ ὁ ἐφευρέτης του, ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἐπιστημονικῶς ἀκριβές, διότι δίδει πάντοτε ἀπαντήσεις ἀλανθάστους.

Ἂς ἰδοῦμε, ἂν τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων θὰ ἀποδείξουν ἀληθινὰ πολύτιμην γιὰ τὴν ἀστυνομίαν τὴν «μηχανὴν ποὺ κατατάσσει τὰ ἐγκλήματα», — ὅπως τὴν ἔχει ὀνομάσει ὁ κατασκευαστής της.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΛΗΨΙΝ ΤΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

Καὶ μία ἄλλη ἐφεύρεσις, ποὺ ἐνδιαφέρει τοὺς φίλους τοῦ ραδιοφώνου: Ἕνα αὐτόματον μηχάνημα, τὸ ὁποῖον προσαρμόζεται εἰς ὁποιονδήποτε δέκτην καὶ ἐπιτρέπει νὰ διαλέγῃ κανεὶς καὶ νὰ κανονίζῃ ἀπὸ τὸ πρωῒ ποίας ἐκπομπὰς θὰ ἀκούσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀναγκάζει δηλαδὴ τὸν δέκτην νὰ πάρῃ, εἰς τὰς ὡρισμένας ὥρας, τοὺς σταθμοὺς ποὺ προτιμοῦμε.

Ἔτσι ἠμποροῦμε, χωρὶς νὰ κάμνωμε τὸν κόπον νὰ πλησιάζωμε κάθε φορὰν εἰς τὸ μηχάνημα, νὰ ἀκούσωμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει περισσότερον: μουσικήν, εἰδήσεις, διαλέξεις κ.λ.π.

Ἡ ἐκλογή μας πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς 6 μόνον σταθμούς, ὁποιουσδήποτε θελήσεως. Τὸ αὐτόματον μηχάνημα λειτουργεῖ ἐπὶ 12 ὥρας, καὶ ὁ δέκτης παίρνει διαδοχικὰ καθένα ἀπὸ τοὺς 6 σταθμοὺς ἀκριβῶς εἰς τὸ λεπτὸν ποὺ καθωρίσαμε ἐκ τῶν προτέρων.

Ἴσως ἐκ πρώτης ὄψεως σᾶς φαίνεται ὅτι ἡ ἐφεύρεσις δὲν ἔχει πρακτικὴν σημασίαν: Ἂν σκεφθῆτε ὅμως καλύτερα, θὰ θυμηθῆτε ὅτι σᾶς συνέβη συχνὰ νὰ δυσφορήσετε διότι ἔπρεπε νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ ἢ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα σας, γιὰ νὰ πάρετε εἰς τὸ ραδιόφωνον ἄλλον σταθμὸν ἢ γιὰ νὰ σταματήσετε τὴν λειτουργίαν του.

Ο ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΗΛΙΔΩΝ

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας, σᾶς δώσαμε συμβουλὲς γιὰ τὸν καθαρισμὸ ὡρισμένων κηλίδων. Συμπληρώνομε σήμερα τὸν πρόχειρο αὐτὸ ὁδηγό:

Κρασί: Τρίψτε τὶς φρέσκες κηλίδες μὲ ἁλάτι κι' ἔπειτα πλύνετέ τις μὲ σαπουνάδα, Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὶς μουσκέψετε σὲ γάλα βραστό,

Ὅταν τὸ ὕφασμα εἶνε λευκό, μπορεῖτε νὰ τὸ καθαρίσετε μὲ ἀτμοὺς θειαφιοῦ. Τὸ μέσον ὅμως αὐτὸ θὰ κατέστρεφε τὸ χρῶμα ἑνὸς χρωματιστοῦ ὑφάσματος.

Ὑγρασία: Διαλύετε σὲ 4—5 κουταλιὲς νερό, μιὰ κουταλιὰ ἁλάτι καὶ μιὰ κουταλιὰ ἀμμωνίας. Βρέξετε τὸν λεκὲ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ καὶ ἀφῆστε τον νὰ στεγνώσῃ ἔξω στὸν ἀέρα ἐντελῶς. Ὕστερα τὸ πλύνετε μὲ σαπουνάδα.

Ἰώδιο: Σὲ μιὰ λίτρα σαπουνάδας, ρίξτε μιὰ κουταλιὰ ἀμμωνίας καὶ μιὰ κουταλιὰ νέφτι Βρέξτε τὸν λεκὲ σ' αὐτὴ τὴ διάλυση καὶ ὕστερα ξεβγάλετέ τον μὲ νερὸ ζεστό Καμμιὰ φορὰ ἀρκεῖ καὶ ἁπλὸ πλύσιμο μὲ σαπουνάδα.

Ἱδρώς: Σὲ λευκὸ ὕφασμα, μεταχειρισθῆτε ὀξυζενέ. Σὲ χρωματιστό, προτιμῆστε τὴν ἀμμωνία.

Νικοτίνη: Χρησιμοποιεῖστε ἀλκοόλ 90ο.

ΦΙΛΕΤΟ ΜΕ ΕΛΗΕΣ

Πάρετε τρία ἢ τέσσερα κομμάτια μπιφτέκι ἀπὸ φιλέτο ἢ κόντρα-φιλέτο, ἁλατίσατέ τα καὶ ρίξετέ τους ἀνάλογο πιπέρι. Βάλετέ τα κατόπιν μέσα εἰς ἕνα δοχεῖον μαζὶ μὲ μιάμισυ κουταλιὰ βούτυρο καὶ τσιγαρίσετέ τα ἐπὶ τόσην ὥραν ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ πάρουν ἕνα ὡραῖο ρόδινο χρῶμα, ἐπάνω σὲ φωτιὰ μᾶλλον δυνατή. Ἔπειτα, πάρετε πράσινες ἐλῆες τσακιστές, ἀφαιρέσατέ τους τὰ κουκούτσια καὶ ρίξατέ τες εἰς τὸ μέσον τοῦ δοχείου, ἀφοῦ τραβήξετε τὰ τεμάχια τοῦ φιλέτου πρὸς τὶς ἄκρες του. Ρίχνετε ἀκόμη μιὰ πρέζα ἁλατοπίπερο καὶ ὅταν θὰ τὰ σερβίρετε τοποθετεῖτε, ἀντιστρόφως, τὰ φιλέτα εἰς τὸ κέντρον τῆς πιατέλλας καὶ τὶς ἐλῆες τριγύρω ἀπὸ αὐτά.

◆

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

Γιὰ τὰ σπίτια ποὺ ἔχουνε ποντίκια συνιστῶμεν τὸ ἑξῆς ἀλάνθαστο φάρμακο: Λιγάκι καμφορὰ στὸ μέρος ποὺ συχνάζουν, τὰ διώχνει ἀμέσως ὅλα.

Περίεργο, ἀλλὰ ἀληθινό!

◆

ΤΑ ΥΑΛΙΚΑ

Τρίβετε τὰ ὑαλικά σας μὲ τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς φρεσκοκομμένου κρεμμυδιοῦ καὶ θὰ τὰ ἰδῆτε ἀμέσως ὁλοκάθαρα!

ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Τὸ σκόρδο ἦτο τὸ κυρίαρχον φάρμακον τῶν ἀρχαίων λαῶν, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμνον τὴν μεγαλυτέραν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς ὅλας, σχεδόν, τὰς ἀσθενείας καί, ἰδίως, πρὸς πρόληψιν αὐτῶν.

Τὸ σκόρδον εἶνε ἀντίδοτον τῶν ἐπιδημιῶν, ἐξουδετερώνει τὰς μολυσματικὰς οὐσίας καὶ συντελεῖ εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ πυρετοῦ.

Ὅσοι δὲν φοβοῦνται νὰ καταπιοῦν 2 — 3 ἢ καὶ περισσοτέρας σκελίδας σκόρδου, τὸ πρωῒ μόλις σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τους ἢ τὸ βράδυ, μίαν ὥραν, πρὶν κατακλιθοῦν, θὰ ἴδουν ὅτι θὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς ἡ θερμοκρασία των καὶ θὰ ἐλαττωθῇ ἡ πίεσις.

Τὸ σκόρδο, ὅμως, ὅταν ψηθῇ ἀποβάλλει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν θεραπευτικῶν του ἰδιοτήτων.

◆

ΤΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΑ

Τὰ δοχεῖα ἀπὸ ἀλουμίνιον, ὅταν μαυρίσουν ἀπὸ τὸν καιρὸ ἢ ἀποκτήσουν σὲ ὡρισμένα των σημεῖα ἕνα εἶδος ἐλαφρᾶς σκωρείας, εἶνε εὐκολώτατο νὰ καθαρίσουν μόνον μὲ νερὸ ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαλύετε εἰς μικρὰν δόσιν θεϊκὸν ὀξύ. Μὲ τὸ ὑγρὸν αὐτὸ τὰ βρέχετε καὶ τὰ τρίβετε σφικτὰ μὲ ἕνα μάλλινο πανὶ ἕως ὅτου ἀποκτήσουν καὶ πάλιν τὴν πρώτη τους γυαλάδα.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Τί εἶνε ἡ «φωνολογία»

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΦΩΝΗ

(«Ἂν ἀκούσωμε πῶς μιλᾶτε, θὰ μάθωμε καὶ τί εἴδους ἄνθρωπος εἶσθε»)

Ἡ φωνὴ ἔγινε καὶ αὐτὴ ἀντικείμενον μελέτης ἐκ μέρους τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία καθὼς ξεύρετε δὲν σταματᾷ πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. Κάποτε προχωρεῖ πολὺ ἀργά, ἀλλὰ προχωρεῖ.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐπιστήμης, ἡ φωνὴ παραμένει ἡ πλέον μυστηριώδης καὶ θαυμαστὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ἕνας ἄνθρωπος διακρίνεται ἀπὸ ἕναν ἄλλον, ποὺ μᾶς διευκολύνει νὰ ἐκδηλώσωμεν ὅλα τὰ συναισθήματά μας.

Ἀρκεῖ λοιπὸν μιὰ μικρὴ ἔστω ἀλλαγὴ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς μας διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ περισσότερον τρυφερὰν καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπελπισίαν μας εἰς χαράν.

Διὰ τοὺς λόγους λοιπὸν αὐτοὺς ἡ ἐπιστήμη παρηκολούθησε πάντοτες τοὺς ἀοιδοὺς καὶ τοὺς ρήτορας, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ εἰς τί ὀφείλεται τὸ ἐξαιρετικὸν ἐκεῖνο χάρισμα ποὺ κάνει τὴν φωνήν τους τόσον ὡραίαν καὶ ἑλκυστικήν.

—Εἶνε παλαιὰ ἡ μέθοδος τῶν «μανομετρικῶν φλογῶν» τοῦ Καίνιγκ, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς. Ὁ ὑπὸ ἐξέτασιν τοποθετεῖται ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἀναμένο κερὶ καὶ ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ δυνατὰ ἢ νὰ τραγουδάῃ. Ἡ δὲ ἔκτασις τῆς φωνῆς του φανερώνεται ἀπὸ τὰς διακυμάνσεις ποὺ ἔχει ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ διακυμάνσεις αὐταὶ διαφέρουν εἰς τὸν ἀοιδὸν καὶ τὸν ρήτορα Αἱ φωνητικαὶ χορδαὶ τοῦ δευτέρου εὑρίσκονται πολὺ ἐπάνω, σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανίσκον, ἐνῷ τοῦ πρώτου εἶνε πολὺ χαμηλά, εἰς τὸν λάρυγγα.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἀοιδὸς εἶνε προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰ φωνητικὰ ὄργανα, ποὺ τροποποιοῦν σοβαρῶς τὴν φωνήν του καὶ τὴν κάμνουν περισσότερον μελωδικήν.

Βασιζόμενος εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ καθηγητὴς Λόου ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ μίαν νέαν ἐπιστήμην, μὲ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπὸ τὴν φωνὴν κάθε ἀνθρώπου ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρα.

Κατεσκεύασε λοιπὸν ἕνα πολὺ εὐαίσθητον μηχάνημα, τὸ ὁποῖον παίρνει τὴν φωνὴν καὶ τὴν μετατρέπει σὲ «φωνογράμματα», τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ τὰς γραμμὰς ποὺ γράφει εἰς τὴν κορδέλλαν ἕνα μηχάνημα τηλεγράφου Μόρς.

Ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς ποὺ διαγράφουν αἱ γραμμαὶ αὐταὶ ἐπάνω εἰς τὴν κορδέλλαν, ὁ Λόου εἶνε εἰς θέσιν νὰ φανερώσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔβγαλε αὐτὴν τὴν φωνήν. Κάμνει δηλαδὴ σωστὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φωνῆς.

Πράγματι, λέγομεν διὰ μίαν φωνὴν ὅτι εἶνε βελουδένια, σκληρή, εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη. Καὶ τὰ ἐπίθετα αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν τὴν φωνὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ ἀντανακλοῦν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει τὴν φωνὴν αὐτήν.

Ἕως τώρα, τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἐντύπωσιν τὴν ἐσχηματίζαμεν διὰ μέσου τῆς ἀκοῆς μας. Τώρα ὅμως ὁ Λόου μὲ τὸ πολύπλοκον μηχάνημα ἰδικῆς του ἐφευρέσεως καὶ κατασκευῆς εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώπου, ποὺ εὑρίσκονται πολὺ μακρυά του, μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς φωνογράμματος.

Κατὰ τὸν περίεργον αὐτὸν τρόπον ἀπεκαλύφθη ὁ χαρακτὴρ πολλῶν προσωπικοτήτων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔφεραν τὴν παραμικρὰν ἀντίρρησιν ὅταν ὁ Λόου τοὺς ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν του.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ βασίζεται εἰς τὸ φωτοηλεκτρικὸν κύτταρον ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Καί, κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν, εἶνε ἀλάνθαστον.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐργασία τοῦ Λόου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη τῶν ἐργασιῶν του. Καὶ ἂν ἡνέα ἐπιστήμη ἀναπτυχθῇ τόσον εἰς τὸ μέλλον ὅσον ἐλπίζει ὁ ἐφευρέτης της, πολὺ γρήγορα θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐξετάζωμεν μόνοι μας τὸν ἑαυτόν μας.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξακολουθήσῃ πάντοτε νὰ εἶνε ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικόν.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Εἰς τὴν προσπάθειαν του ὁ ἄνθρωπος ὅπως βελτιώσῃ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς καὶ αὐξήσῃ τὴν εὐημερίαν, προσπαθεῖ καὶ κατορθώνει κάποτε νὰ λύσῃ μερικὰ προβλήματα, μηχανικῆς φύσεως, ποὺ ἐξυπηρετοῦν ὁπωσδήποτε τοὺς σκοποὺς αὐτούς.

Κάποτε ὅμως ἡ προσπάθεια αὐτὴ γίνεται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ λέγονται μὲν ἐφευρέται, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε παρὰ ἀνσιόρροποι, ἢ οτὐλάχιστον στεροῦνται λογικῆς.

Ἔτσι, συμβαίνει νὰ ἐφευρίσκωνται καὶ νὰ κατασκευάζωνται τὰ πλέον ἐξωφρενικὰ ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα. Θὰ εἶνε λοιπὸν ἀρκετὰ περίεργον νὰ ἐξετάσωμεν μίαν πρὸς μίαν τὰς ἐφευρέσεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιέργειαν ποὺ παρουσιάζουν, δὲν προσφέρουν καμμίαν ἄλλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρό τινος, ἕνας Ἄγγλος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας διὰ μίαν νέαν μέθοδον θεραπείας τῆς φαλάκρας.

Κατεσκεύασε μίαν πολύπλοκον συσκευήν, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν ἀεραντλίαν συνδεομένην μὲ ἕνα μεταλλικὸν σκοῦφον διὰ λαστιχένιου σωλῆνος. Κάθε φαλακρὸς ποὺ ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ πάλιν τὰ μαλλιά του, εἰμποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ μηχάνημα αὐτὸ κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργον τρόπον: φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι τὸν μεταλλικὸν σκοῦφον, βάζει εἰς κίνησιν τὴν ἀεραντλίαν καὶ διὰ τῆς ἀπορροφήσεως ἀναγκάζονται τὰ μαλλιὰ νὰ ξεφυτρώσουν καὶ νὰ μεγαλώσουν γρήγορα. Καλύτερα ἀπὸ ἔτσι δὲν εἰμποροῦσε βέβαια νὰ γίνῃ!

Δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας ἐδόθη ἐπίσης δι' ἕνα ποῦρο ποὺ ἀνάβει αὐτομάτως. Πρόκειται περὶ ἑνὸς μίγματος ἐπὶ τῇ βάσει θείου καὶ φωσφόρου, ποὺ τίθεται εἰς τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ πούρου. Διὰ τῆς ἁπλῆς τριβῆς ἡ οὐσία αὐτὴ ἀνάβει καὶ μεταδίδει τὴν φωτιὰν εἰς τὸ ποῦρο. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς αὐτὸν ποὺ θὰ καπνίσῃ! Κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν.

Πάρα πολλαὶ προσπάθειαι ἔγιναν διὰ τὴν τροποποίησιν τῆς ὀμβρέλλας, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν γνώμην μερικῶν εὐφαντάστων ἐφευρετῶν, παρουσιάζει πολλὰ ἐλαττώματα ὑπὸ τὴν σημερινὴν της μορφήν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐφευρέτας αὐτοὺς παρατηρῶν ὅτι τὸ νερὸ τῆς βροχῆς στάζει κατὰ τρόπον ἐνοχλητικὸν ἀπὸ τὸν τροῦλον τῆς ὀμβρέλλας, ἐσκέφθη νὰ προσθέσῃ μίαν ὑδρορρόην ἀπὸ καουτσούκ. Ἕνας ἄλλος ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ μίαν ἀντεστραμμένην ὀμβρέλλαν μὲ κοίλην λαβήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ ἐξέρχεται τὸ νερό.

Ἄλλος ἀκόμη, περισσότερον εὐφάνταστος, ἐπρότεινε νὰ προστεθοῦν εἰς τὸ ἄκρον κάθε μπανέλας ἕνα μικρὸ σφουγγάρι διὰ νὰ μαζεύῃ τὸ νερό. Κάθε πέντε λεπτὰ ὅμως ὁ κάτοχος τῆς ὀμβρέλλας ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ στίβῃ τὰ σφουγγάρια.

Κἄποιος, προικισμένος μὲ μεγάλην παρατηρητικότητα, ἀντελήφθη ὅτι εἰς τὸν ἀνήφορον ἡ μύτη τοῦ ποδιοῦ, εὑρίσκεται ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ τακοῦνι. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς κουράζει εἰς τὸν ἀνήφορον.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἦτο ἀρκετὸν νὰ κατασκευάσῃ μίαν μικρὰν συσκευήν, ἡ ὁποία νὰ κάμῃ τὰ τακούνια ὑψηλότερα εἰς τὸν ἀνήφορον, διὰ νὰ μὴ κουραζόμεθα καθόλου.

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐφεῦρε τὸ κρεββάτι—ξυπνητῆρι. Προτοῦ κοιμηθῆτε ἐφαρμόζετε εἰς τὸ κρεββάτι μίαν συσκευὴν ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς ξυπνήσῃ τὴν ὥραν ποὺ θέλετε. Πρῶτα τὸ κρεββάτι ἀρχίζει νὰ σηκώνεται σιγὰ-σιγὰ καὶ τέλος σᾶς ἐξακοντίζει εἰς τὸ πάτωμα.

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἐφηρμόσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου ὅμως ἔτυχε τῆς δεούσης ὑποδοχῆς. Ὁ κύριος εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐφαρμόσει τὸ περίεργον μηχάνημα, ἐξύπνησε τὴν νύκτα τόσον ἀπότομα, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὥστε ἐθύμωσε καὶ τὸ ἔσπασε.

Ἕνας ἄλλος, ἐφεῦρε ἕνα μηχάνημα μὲ τὸ ὁποῖον μανθάνουν τὰ μωρὰ νὰ περπατοῦν. Τὸ παιδάκι τοποθετεῖται ὄρθιον μέσα εἰς ἕνα εἶδος κλωβοῦ καὶ τὰ πόδια του στηρίζονται ἐπάνω εἰς δύο ἐλατήρια. Κάθε φορὰν ποὺ τὸ πόδι πιέζει ἕνα ἐλατήριον τὸ κλουβὶ προχωρεῖ καὶ μαζὺ του τὸ παιδί.

Μία ἄλλη ἐξωφρενικὴ ἐφεύρεσις ὀφείλεται εἰς ἕναν Ἰνδὸν ὁ ὁποῖος ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ διάπλους τῆς Μάγχης εἰμπορεῖ νὰ συντομευθῇ κατὰ τὸ ἥμισυ. Τὸ μηχάνημα ὅμως αὐτό, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνει ὁλόκληρον τὸ τραῖνο ποὺ πρόκειται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Μάγχην, δὲν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διότι ἦτο πολὺ δαπανηρόν, καὶ ἐθεωρήθη ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον.

Τρεῖς ἐφευρέται διεκδικοῦν τὴν προτεραιότητα μιᾶς ἐφευρέσεως πολὺ πρακτικῆς, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐφαρμογήν. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ὡρολογίου μὲ ξυπνητῆρι, συνδεδεμένον μὲ μίαν συσκευὴν ἡ ὁποία, τὴν ὥραν ποὺ θὰ ξυπνήσετε σᾶς παρουσιάζει καὶ ἕνα καφφὲν ἕτοιμον καὶ ζεστόν.

Θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς ν' ἀπαρριθμήσῃ τὰ ἄπειρα μηχανήματα ποὺ ἔχουν κατασκευασθῇ ἕως τώρα μὲ σκοπὸν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ ἀεικινήτου. Φαίνεται ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον αὐτό, νὰ καταργήσῃ δηλαδὴ τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, τῆς τριβῆς καὶ τῆς ἀντιστάσεως.

Ἀρκοῦν βέβαια τὰ παραδείγματα αὐτὰ διὰ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι πολὺ συχνὰ ὁ ἄνθρωπος καταναλίσκει ὅλας τὰς διανοητικάς του δυνάμεις εἰς τὴν ἐξωφρενικὴν προσπάθειαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ πλέον ἀπίθανα πράγματα ἢ νὰ τροποποιήσῃ ἐπὶ τὰ χείρω ἐφευρέσεις ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἤδη ἀρκετὰ καλὰ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Τέλος, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀνισόρροποι, οἱ ὁποῖοι ἐπιμένοντες εἰς μίαν παράλογον προσπάθειαν, καταλήγουν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ποὺ δὲν ἐγκαταλείπουν τὴν προσπάθειάν τους. Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν πρόκειται νὰ λείψουν ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἕνα ἄγνωστον ζωϊκὸν εἶδος

ΤΑ ΖΩΑ ΠΟΥ ΠΕΤΟΥΝ ΒΕΛΗ

Ἡ περίεργος ἰδιότης τῶν ἀκανθοχοίρων ποὺ ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸν Ἀμαζώνιον

(Τελευταίως ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ Ἀμαζωνείου ἡ ἀποστολὴ Ράντιμαν, ἡ ὁποία, ὅπως ἐγράψαμεν ἤδη, ἀνεκάλυψεν εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους περιοχάς, μερικὰ περίεργα εἴδη ζώων, ἀγνώστων μέχρι τοῦδε. Τὸ κατωτέρω ἄρθρον περιγράφει ἀκριβῶς ἕνα νέον εἶδος ἀκαθονχοίρου, προεκάλεσε δὲ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων.)

Εἶχα παρατηρήσει, λέγει, μέσα στὰ πτερὰ ποὺ στολίζουν τὰ κεφάλια τῶν Ἰνδιάνων, μακρυὰ μυτερὰ ἀγκάθια, χρώματος καφέ, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζα ἀρχικῶς πῶς ἦσαν τὰ κόκκαλα τῶν πτερῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν βγάλει τὸ πούπουλο. Μερικὲς κοπέλλες τὰ φοροῦσαν ὡς στολίδια στὰ μαλλιά τους. Ἔπειτα παρετήρησα, ὅτι ὁ μάγος καὶ ὁ ἰατρὸς» τὰ μετεχειρίζοντο, ὁ ἕνας στὰ μάγια του καὶ ὁ ἄλλος στὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν. Ὁ ἰατρὸς τὰ χρησιμοποιοῦσε συχνὰ γιὰ νὰ βγάζῃ αἷμα, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν βδελλῶν. Ὅταν ἐζήτησα νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ προήρχοντο αὐτὰ τὰ μακρυά, μυτερὰ καὶ δυνατὰ ἀγκάθια, ἔμαθα ὅτι ἦσαν ἀπὸ ἕνα εἶδος μεγάλων, ἀναρριχητικῶν σκατζοχοίρων ποὺ λέγονται «κουάντσο» ἢ «κούϊς» καὶ ζοῦν εἰς τὰ δάση τῆς ἀπεράντου περιοχῆς τοῦ Ἀμαζονείου, ποὺ κρύβει σωρείαν ἄλλων περιέργων ζώων.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκανε κατάπληξι, εἶνε ἡ βεβαίωσις τῶν ἰθαγενῶν, ὅτι τὰ κουάντος» ἐκτοξεύουν τ' ἀγκάθια τους, σὰν βέλη, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τους. Τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφάνηκε ἀπίστευτο καὶ ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ὅσων μοῦ ἔλεγαν οἱ Ἴντιος.

Τὸ χωριὸ εἰς τὸ ὁποῖο εὑρισκόμουνα ἀπὸ μηνῶν, δὲν ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἔτσι ἕνα πρωῒ ξεκινήσαμε ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχηγοῦ, ἕνας ἄλλος κυνηγὸς καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ βροῦμε «κουάντος». Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν τὶς φωλιές των στοὺς πυκνοὺς θάμνους καὶ ζοῦν στὶς κορυφὲς τῶν ψηλῶν δένδρων, ὅπου κρύβονται μέσα στὰ φυλλώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφονται, κατὰ προτίμησιν, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ φροῦτα μερικῶν δένδρων.

Εἴχαμε περπατήσει ἀρκετες ὧρὲς κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ τελείως παρθένου δάσους, χωρὶς νὰ συναντήσουμε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ὑγρὴ ἀποπνικτικὴ ζέστη καὶ ὁ μακρὸς ἐπίπονος δρόμος, μᾶς εἶχαν κουράσει ἀρκετά. Ἀπεφασίσαμε ν' ἀναπαυθοῦμε κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ ρυάκι καὶ νὰ φᾶμε κάτι. Δὲν ἦταν πολλὴ ὥρα ποὺ εἴχαμε καθήσει,ὅταν ἀκούσαμε ἕναν θόρυβο στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ νεροῦ. Μόλις προφθάσαμε νὰ δοῦμε ἕνα ζῶο, ποὺ ἐχανότανε μέσα στοὺς θάμνους. Ἐνῷ οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐσηκώθηκαν καὶ ἔτρεξαν ἀπὸ πίσω του, ἐγὼ ἐπροχώρησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κυττάζοντας ψηλὰ εἶδα στὴ διχάλα ἑνὸς δένδρου ἕναν ὄγκον ποὺ ἀπὸ κάτω ἐφαίνετο σὰν ἀποξηραμένο πυκνὸ χορτάρι. Ἔρριξα μερικὲς πέτρες ἀπάνω καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐπέτυχα, ἐσκαρφάλωσα ψηλὰ καὶ μ' ἕναν μακρὺ κλάδο προσπάθησα νὰ τὸ ρίξω κάτω. Τότε συνέβη κἄτι, ποὺ δὲν περίμενα. Ὁ σωρὸς ξηρῶν χόρτων ἐζωντάνεψε. Ἐφάνηκε ἕνα κεφάλι μὲ λαμπερὰ μικρὰ μάτια καὶ μυτερὴ μούρη καὶ τέσσερα πόδια, ποὺ γρηγοραγρήγορα ἔφεραν τὸ ζῶο ψηλότερα τόσο, ὅσο δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τὸ φθάσω. Ὅταν δὲ ἔκανα ν' ἀνέβω, εἶδα ὅτι τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια ἐκρύφτηκαν μέσα σὲ μιὰ μπάλλα, ἀπὸ μακρυὰ μυτερὰ ἀγκάθια καὶ ταὐτοχρόνως ἄκουσα ἕναν περίεργον θόρυβον Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα μερικὰ ἀγκάθια νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ζώου καὶ νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ δύναμι, σὰν βέλη, προς διάφορες κατευθύνσεις. Τὸ ἕνα μοῦ ἐτρύπησε τὸ πουκάμισο καὶ μπῆκε ἀρκετὰ βαθειὰ μέσα στὸ στῆθος μου, τὸ ἄλλο μέσα στὸ μπράτσο μου. Ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθηκα καὶ ἐπήδησα ἀμέσως ἀπὸ τὸ δένδρο γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο ἀκανθόχοιρο. Ἀμέσως ἔβγαλα τὰ βέλη ἐκεῖνα ποὺ εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ ἕνα μικρὸ ἀγκίστρι στὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ δέρμα μου καὶ ἔπλυνα τὶς πληγὲς μὲ καθαρὸ νερό. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ δύο Ἰνδοί, ἔψαξαν καὶ ηὗραν βότανα, τὰ ὁποῖα ἔβαλαν ἀπάνω στὰ μικρὰ τραύματα. Εὐτυχῶς τὰ ἀγκάθια-βέλη τοῦ ἀκανθοχοίρου τοῦ Ἀμαζωνίου δὲν εἶνε δηλητηριώδη, πάντως ὅμως εἶνε ἀρκετὰ ὀδυνηρά. Οἱ ἰθαγενεῖς μὲ ἐβεβαίωσαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἔχουν τὴν ἰδιότητα τὰ ἀγκάθια αὐτὰ νὰ εἰσχωροῦν ὅλο καὶ βαθύτερα στὸ σῶμα τοῦ ζώου ποὺ ἔπληξαν, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐξαφανίζονται. Παρουσιάζονται πάλι σὲ ἄλλο μέρος, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἐὰν δὲν πληγώσουν, ἐν τῷ μεταξὺ, κατὰ τὴν διαδρομήν των, κανένα ζωτικὸν ὄργανον καὶ ἐπιφέρουν τὸν θάνατον τοῦ ζώου.

ΤΖΩΝ ΑΪΝΤΜΑΝ

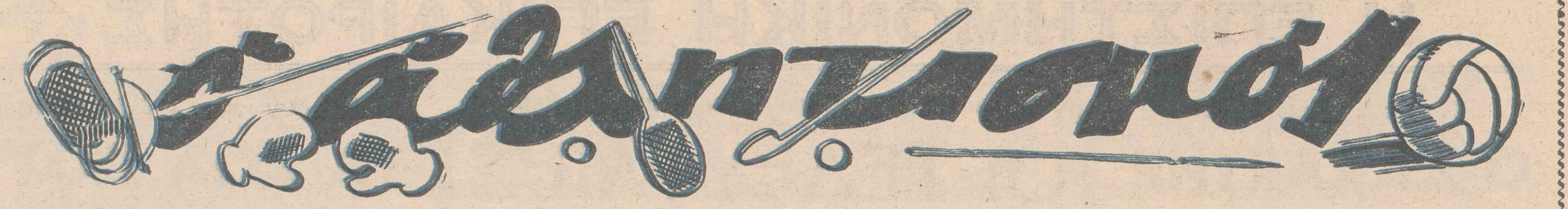

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ 1000 ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΛΙΜΝΩΝ

ΟΙ ΦΙΝΛΑΝΔΟΙ

ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΑ ΣΚΗΠΤΡΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΝ ΦΙΝΛΑΝΔΙΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΛΗΤΙΚΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΤΑΚΤΙΚΩΤΑΤΑ ΕΙΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΝΟΥΡΜΙ, Ριτόλα, Σαλμίνεν, Ἰσοχόλλο, Βιρτάγεν, Γιερβίνεν Νικκάνεν, Μέκι, Πεκοῦρι, Τοϊβόνεν, Μουϊνόνεν. Εἶνε ὀνόματα Φινλανδικὰ ὀνόματα ὄχι ἁπλῶς συνειθισμένων ἀθλητῶν, ἀλλὰ πρωταθλητῶν τῶν ὁποίων τὰ κατορθώματα ἐπὶ τοῦ ἀθλητικοῦ στίβου θὰ μείνουν ἀλησμόνητα καὶ τὰ ὀνόματα ἐπέρασαν ἤδη μὲ χρυσᾶ γράμματα μέσα εἰς τὰς βίβλους τοῦ παγκοσμίου ἀθλητισμοῦ.

Ποῖος ἀπὸ ὅσους ἔδειξαν κάποτε κα τὸ πιὸ μικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀθλητισμό, δὲν ἄκουσε γιὰ τὸν ἀθλητὴ—μηχανὴ ποὺ κατέρριπτεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας τὰ ρεκὸρ τριῶν ἀγωνισμάτων δρόμου, γιὰ τὸν παγκόσμιο πρωταθλητὴ Νοῦρμι ποὺ ἔφθασε κάποτε νὰ κατέχη τὰ παγκόσμια ρεκὸρ ὅλων τῶν ἀποστάσεων ἀπὸ 2000 — 30000 μέτρων; Ποῖος δὲν ἄκουσε γιὰ τοὺς δυνατοὺς ἀντιπάλους τοῦ Νούρμι, τοὺς δρομεῖς Ἰσοχόλλο, Βιρτάνεν, Τοϊβόνεν, γιὰ τὸν Ὀλυμπιονίκη τοῦ Βερολίνου Σαλμίνεν, γιὰ τὸν νέον πρωταθλητὴν Μέκι ποὺ κατέρριψεν ὅλα τὰ παγκόσμια ρεκὸρ τοῦ Νούρμι;

Ποῖος δὲν ἔμαθε γιὰ τοὺς καταπληκτικοὺς ἀκοντιστὰς Γιερβίνεν εἰς Νικκάνεν ποὺ ἔφθασαν τὰ 80 μέτρα μὲ τὸ ἀκόντιο, γιὰ τοὺς δρομεῖς ταχύτητος, τοὺς σφαιροβόλους, τοὺς ἅλτας ποῖος δὲν ἔχει ἀκουστᾶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Φινλανδικοῦ ἀθλητισμοῦ;

Διερωτῶνται πολλοὶ καὶ ἀπὸ ἀρκετῶν τώρα ἐτῶν, ποὺ ὀφείεται ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐπίδοσις τῶν Φινλανδῶν εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ ποῖοι εἶνε οἱ λόγοι οἵτινες συντρέχουν ὥστε ἕνας λαὸς 6 — 7 μόλις ἑκατομ. κατοίκων, ἕνα κράτος ποὺ ἀριθμεῖ ζωὴν 15 μόλις ἐτῶν νὰ παρουσιάζη ἀθλητὰς ἀνωτέρους ἀπὸ τὴν Γερμανίαν τῶν 78 ἑκατομμυρίων, τὴν Γαλλίαν τῶν 45, τὴν Ἰταλίαν τῶν 40, τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀμερικὴν τῆς ὁποίας οἱ ἀθληταὶ εἰς μερικὰ ἀγωνίσματα ἰδίως, ὑποκύπτουν πρὸ τῆς ανωτερότητος καὶ τῆς ἰσχύος τῶν Φινλανδῶν.

Εἶνε αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς; Εἶνε τὸ κλῖμα; Εἶνε ἡ ἰδιοσυγκρασία τῶν κατοίκων τῆς εἰδυλλιακῆς χώρας τῶν χιλίων καὶ μιᾶς λιμνῶν;

Τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Οἱ Φινλανδοὶ ἐστήριξαν τὴν πρόοδον τοῦ ἀθλητισμοῦ των εἰς τὸ σχολεῖον. Ἔδωσαν τὰ μέσα, ἵδρυσαν γυμναστήρια πλήρη, διώρισαν εἰδικοὺς γυμναστὰς καὶ ἀφοσιώθησαν εἰς τὴν διοργάνωσιν συνεχῶν ἀγώνων μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων ἀπὸ 9—21 ἐτῶν. Ἐνῷ χιλιάδες παιδιὰ καὶ νέοι εἰς τὰ ἄλλα κράτη μένουν ἀνάσκητα εἴτε πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον εἴτε ὄχι, εἰς τὴν Φινλανδίαν ὅλα τὰ παιδιά καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ σχολείου καὶ τὰ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀνήκουν εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς συλλόγους καὶ ἀσκοῦνται καὶ μετέχουν τακτικώτατα εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Θὰ σᾶς ἀναφέρωμεν ἀπὸ ἐπίσημον στατιστικὴν τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν πόλιν Βίϊπουρι τῆς Φινλανδίας. Εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, ἥτις ἔχει 80 χιλιάδας κατοίκων, οἱ Φινλανδοὶ ἔκαμαν τὰς πρώτας των δοκιμὰς πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν.

Ὁ Φινλανδὸς πρωταθλητὴς τῆς σφαιροβολίας Μπέρλουντ δεύτερος Ὀλυμπιονίκης τῶν ἀγώνων τοῦ Βερολίνου

Ἤθελαν νὰ ἴδουν τί ἀποτελέσματα θὰ εἶχε ἡ ἀπασχόλησις τῶν μαθητῶν εἰς τὸν ἀθλητισμόν. Καθώρισαν τὰ προγράμματα καθ' ἡλικίαν τὰ ἀγωνίσματα, τὰς ὥρας ἀσκήσεως καθ' ἑβδομάδα, προσήρτισαν πλήρη γυμναστήρια εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πόλεως καὶ καθώρισαν τὴν τέλεσιν συχνῶν ἀγώνων. Ἱδρύθησαν σύλλογοι καὶ ἐνεγράφησαν τἀπαιδιὰ ἀπὸ 9 ἐτῶν καὶ ἄνω. Ἀπὸ τὰ 5,500 παιδιὰ τοῦ Βίϊπουρι προτοῦ παρέλθη ἔτος εἶχον ἐγγραφῆ καὶ ἠσκοῦντο τὰ 2.700. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη σημαντικὴ ἐπιτυχία. Τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαῖρι ἠσκοῦντο εἰς τὰ ἀθλητκὰ ἀγωνίσματα, τὸ ποδόσφαιρον, τὴν κολύμβησιν, τὸν χειμῶνα δὲ εἰς τὴν παγοδρομίαν, τὰ σκί, τοὺς δρόμους ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους κ.λ.π.

Δὲν παρελείφθη εὐκαιρία διοργανώσεως ἀγώνων. Εἰς τὸ τέλος κάθε ἐποχῆς ἐτελοῦντο τὰ πρωταθλήματα μὲ συμμετοχὴν χιλιάδων παιδιῶν. Τὰ παιδὰ ἀπὸ 9—10 ἐτῶν μετεῖχον εἰς 4 ἀγωνίσματα. Ἰδοὺ ποὺ ἐπέτυχον: 50 μ. 7.7, ἅλμα εἰς μῆκος 3.82 μ., ἅλμα εἰς ὕψος 1.13 μ. ἐπίσκυρος (μπάλλα 110 γραμμ.) 45.50 μ.

Τὰ παιδιὰ 10—11 ἐτῶν ἐπέτυχαν εἰς τὰ ἴδια ἀγωνίσματα 7.2, 4.36 μ., 1,28 μ., ἀλλ' ἀντὶ ἐπισκύρου ἔρριπταν σφαῖραν 3.6 κιλῶν εἰς 8.90 μ. (τὸ καλύτερον ἀποτέλεσμα).

Τὰ κορίτσια (13—15 ἐτῶν) ἐπέτυχαν εἰς τὸν δίσκον 26.33 μ. Κάτω τῶν 15 ἐτῶν τὸ καλύτερον ρεκὸρ ἅλματος εἰς ὕψος ἔφθασε τὰ 1.60 μ. Οἱ ἔφηβοι 15—17 ἐτῶν ἔχουν ρεκὸρ εἰς τὰ 1000 μ. 2.52. Ὁ Σόγκ 18 ἐτῶν ἐπήδησεν εἰς τὸ τριπλοῦν 14.75 μ. κα ἀνεδείχθη τρίτος εἰς ὁλόκληρον τὴν Φινλανδίαν κατὰ τὸ 1938. Ὁ ἴδιος ἐπήδησεν εἰς μῆκος 6.91, ἐπὶ κοντῷ 3.20 καὶ ἐπέτυχεν εἰς τὸ δέκαθλον 5000 βαθμούς.

Οἱ νέοι 19—21 ἐτῶν ἔχουν σημειώσει ἀξιόλογα ρεκὸρ εἰς τὰ 100 μ. 10,9 εἰς τὰ 200 μ. 12,7.

Κατὰ τὸ 1938 διωργανώθησαν εἰς τὸ Βίϊπουρι 139 ἀγῶνες καὶ διαγωνισμοὶ μεταξὺ τῶν νεαρῶν ἀθλητῶν.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Βίϊπουρι καὶ εἰς ἄλλην Φινλανδικὴν πόλιν τὸ Τεριγιόκι διωργανώθησαν παιδικοὶ καὶ ἐφηβικοὶ ἀγῶνες καὶ ὁ σύλλογος τῆς πόλεως αὐτῆς «Πυρίντο» ἔχει εἰς τὴν δύναμίν του 1000 νεαροὺς ἀθλητάς, ποὺ μεῖς δὲν τοὺς ἔχομεν οὔτε εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ πείραμα τῶν Φινλανδῶν ἐπέτυχεν ἀπολύτως. Ἀπὸ τοῦ 1938 καὶ ἐντεῦθεν εἰς ὁλόκληρον τὴν Φινλανδίαν συνεκροτήθησαν μαθητικοὶ σύλλογοι καὶ καθωρίσθησαν διὰ νόμου τοῦ Φινλανδικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τὰ προγράμματα καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῆς διοργανώσεως τῶν ἀγώνων καὶ τῶν πρωταθλημάτων παίδων, ἐφήβων καὶ νέων ἀπὸ 9—21 ἐτῶν καὶ κορασίδων ἐπίσης.

Ἰδοὺ λοπὸν διατί τὸ μικρὸν κρατίδιον τοῦ Βορρᾶ ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ἡ εἰδυλλιακὴ χώρα τῶν χιλίων καὶ μιᾶς λιμνῶν κατέχει τὰ σκῆπτρα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἀθλητισμοῦ.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἡ Ὀλυμπιὰς τοῦ Χέλσιγκφορς

Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Χέλσιγκφορς πρωτευούσης τῆς Φινλανδίας, ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ ἑορτὴ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ Ὀλυμπιακοῦ χωρίου, ὅπου θὰ παραμείνουν 3000 ἀθληταὶ τῶν κρατῶν ὅλου τοῦ κόσμου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ 1940. Τὸν θεμέλιον λίθον κατέθεσε ν ὁ δήμαρχος Χέλσιγκφορς Δρ. Χέϊμο, ἀπήντησε δὲ ὁ πρόεδρος τῆν Φινλανδικῆς Ε.Ο.Α. Ράγκελλ.

Οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ

Πόσους ἀθλητὰς ἔχομεν; Ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῆ, τώρα μάλιστα ποὺ συνεπληρώθη ἡ τακτοποίησις τῶν ἀρχείων τοῦ ΣΕΓΑΣ, μία ἐργασία ποὺ ἀπήτησε τὴν ἀπασχόλησιν εἰδικοῦ ὑπαλλήλου ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον ἔτος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, λοιπόν, δροῦν 115 σωματεῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ΣΕΓΑΣ. Εἰς τὴν δύναμιν τῶν σωματείων αὐτῶν ἀνήκουν 6000 ἀθληταί. Τόσοι εἶνε οἱ νέοι ποὺ ἐπιδίδονται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μόνον 6000.

Χειμερινὸν Στάδιον 20 χιλιάδων θεατῶν

Ἀπὸ δύο ἑβδομάδων διεξάγεται εἰς τὴν Βουδαπέστην δημοσιογραφικὸς ἀγὼν περὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου μεγίστου κλειστοῦ χειμερινοῦ σταδίου. Ἡ ἀθλητικὴ ἐφημερὶς «Νέμζεκ Σπὸρ» δημοσιεύει ἐπιστολὴν τοῦ Βέλγου ἀρχιτέκτονος Χέρεντ ὅστις τονίζει ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κλειστοῦ σταδίου περιλαμβάνοντος 20 χιλιάδας θέσεις καθημένων θεατῶν, διαδρόμους, πίσταν ποδηλατοδρομιῶν, στίβον ἀθλητικῶν δρόμων ξύλινον, καὶ πλῆρες γήπεδον ὅπου θὰ γίνωνται παγοδρομίαι, χόκεϋ, καὶ πυγμαχικοὶ ἢ παλαιστικοὶ ἀγῶνες, ἀντὶ 3 ἑκατομμυρίων πέγκος ἤτοι 75 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄλλοι εἰδικοὶ οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι διὰ τὸ στάδιον αὐτὸ ἀπαιτοῦνται 5 καὶ πλέον ἑκατομμύρια πέγκος.

Ἀγοραπωλησίαι ποδοσφαιριστῶν

Οἱ ποδοσφαιρικοὶ σύλλογοι τῆς Ἀργεντινῆς προβαίνουν δραστηρίως εἰς τὸ παζάρευμα εὐρωπαίων καὶ ἰδίως Οὐγγρων ποδοσφαιριστῶν δια τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὁμάδων των. Ὁ ἄλλοτε ἰσχυρὸς σύλλογος τοῦ Μπουένος Ἄϋρες «Μπόκα Γιούνιορς» ἀπέστειλε δι' ἀεροπορικῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν γνωστὸν μας ἱκανώτατον ποδοσφαιριστὴν τῆς «Φερετζβάρος» Γκέζα Τόλντι, συμβόλαιον ἀγκαζεμάν 1 ἔτους μὲ μισθὸν 25 χιλιάδων δραχμῶν μηνιαίως, εἰσιτήριον βαγκὸν λὶ ἀπὸ Βουδαπέστης εἰς Χάβρην καὶ εἰσιτήριον λοὺξ ὑπερωκεανίου ἀπὸ Χάβρης εἰς Μπουένος Ἄϋρες, πρὸς δὲ καὶ ἐπιταγὴν 10 χιλιάδων δραχμῶν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου. Ὁ Τόλντι δὲν ἀπεφάσισεν ἀκόμη ἂν θὰ δεχθῆ, φαίνεται ὅμως πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ καμφθῆ πρὸ τῶν λίαν ἱκανοποιητικῶν ὅρων.

Ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἄλλοι Οὔγγροι ποδοσφαιρισταί, οἱ Τσέχ καὶ Σάςς, ὑπέγραψαν τὰ συμβόλαιά των μὲ ὁμάδας τῆς Ἀργεντινῆς καὶ ἀνεχώρησαν ἐκ Βουδαπέστης.

Ἡ «Μπόκα Γιούνιορς» ἐζήτησε νἀγοράση τὸν περίφημον κεντρικὸν κυνηγὸν τῆς Βραζιλίας Λεωνίδα ἀντὶ 50 χιλιάδων πέζος, ἀλλ' ἡ Ὁμοσπονδία τῆς Βραζιλίας δὲν ἐνέκρινε τὴν παραχώρησιν τοῦ ἱκανωτάτου ποδοσφαιριστοῦ.

Οἱ Γερμανοὶ ἀθληταὶ

Πόσον διαφορετικοὶ εἶνε οἱ ἀριθμοὶ ποὺ μᾶς δείχνουν τοὺς συλλόγους καὶ τοὺς ἀθλητὰς τῆς Γερμανίας ! Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1938 εἰς τὸ Γερμανικὸν ἀθλητικὸν πρωτάθλημα ἔλαβον μέρος 2358 σύλλογοι ἀνδρῶν καὶ 738 σύλλογοι γυναικῶν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τόσοι ἀθληταὶ ὅσοι ἔλαβον μέρος δι' ἀθλητῶν των, σύλλογοι εἰς τὴν Γερμαναν, ὅπου αἱ 6000 τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν γίνονται ἐκεῖ πλέον τῶν 2 ἑκατομμυρίων.

Ὀλυμπιὰς τῶν ἀστυνομικῶν

Τὸν προσεχῆ Μάρτιον θὰ τελεσθοῦν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ μεγάρου τῶν σπὸρ τοῦ Βερολίνου, διεθνεῖς ἀγῶνες σπάθης εἰς τοὺς ὁποίους θὰ μετάσχουν ὁμάδες ἀστυνομικῶν τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Συμμετοχὴν ἐδήλωσαν ἤδη τὰ κράτη Ἰταλία, Οὐγγαρία, Γαλλία, Σουηδία, ἐκτὸς τῆς Γερμανίας φυσικά, ἥτις καταρτίζει ἰσχυροτάτην ὁμάδα. Ἡ πλέον ὑπολογίσιμος ὁμὰς διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς νίκης εἶνε ἡ Οὐγγρική.

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῆ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήση τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρη στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώση τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά της.

Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῆ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

8ον

Εἴπαμε στὸ προηγούμενο, πὼς τὶς πρῶτες ἑβδομάδες, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲ βγαίνανε καθόλου ἔξω Ἀπ' τὴ μιὰ γιατὶ ἦσαν παραδομένοι στὸν ἔρωτά των κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γιατὶ ὁ Συμιακὸς ἀπέφευγε, γιὰ λόγους εὐνοήτους, τὶς δημόσιες ἐμφανίσεις. Οἱ συνάδελφοί του καὶ πρὸ πάντων ὁ παληὸς συμμαθητής του, πολλὲς φορὲς τὸν παρακαλοῦσαν νὰ βγοῦν μαζὺ μὲ τὶς οἰκογένειές των.

— Τί διάβολο, ἀκόμα δάσκαλος εἶσαι; Ἔβγα καὶ σὺ κομμάτι στὸν κόσμο. Πρὸ πάντων δὲν κάνεις καλὰ νἄχης τὴ γυναῖκα σου κλεισμένη. Εἶνε ἁμαρτία.

Ἔτσι τοῦ λέγανε συχνὰ οἱ φίλοι του, ὥσπου μιὰ μέρα ὁ Συμιακὸς λέγει τῆς Ζακιριέ:

— Βγαίνουμε ἀπόψε κι' ἐμεῖς νὰ πᾶμε σὲ κανένα κέντρο;

— Ποῦ νὰ πᾶμε, καλέ μου; Δὲν εἴμαστε καλὰ μέσα στὸ σπιτάκι μας; Καὶ ἐξ ἄλλου φοβοῦμαι νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν.

— Δὲ βαρυέσαι. Ποιὸς θὰ σὲ γνωρίση μὲ τὰ εὐρωπαϊκά!

Ἡ Ζεκιριέ, ποὺ ἦταν συνηθισμένη νὰ μὴ χαλᾶ τὸ χατῆρι τοῦ ἀγαπημένου της, ἐπείσθηκε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἐρωτευμένο ζεῦγος βγῆκε. Οἱ φίλοι τοῦ Συμιακοῦ τοὺς περίμεναν στὸ «Καφὲ—Παρί». Θὰ μένανε ἐκεῖ κάμποση ὥρα καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ πηγαίνανε νὰ πιοῦνε μπύρα στὸν Κῆπο Ἀϊδίν. Εἶχαν κι' αὐτοὶ μαζὺ τὶς γυναῖκες των.

Ἦταν σκοτεινὰ τὴν ὥρα ποὺ βγήκανε. Γιὰ νὰ κάμουν λίγον περίπατο, τραβήξανε στὴν Μπέλλι Βίτιτα, ἀπὸ κεῖ κατεβήκανε στὴν ὁλόφωτη προκυμαία καὶ σιγὰ-σιγὰ περπατούσανε γιὰ τὸ «Καφὲ—Παρί».

Ἡ Ζεκιριέ, ποὺ πρώτη φορὰ σχεδὸν στὴ ζωή της ἔβγαινε ἀκάλυπτη, δηλαδὴ χωρὶς φερετζέ, προχωροῦσε μὲ δειλὰ βήματα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώση τὰ μάτια της. Ἐστριμοχνότανε στὸ πλευρὸ τοῦ ἐρωμένου της, σὰ νὰ ζητοῦσε προστασία. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ καὶ τόση ἦταν ἡ συγκίνησί της ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ἀπολαύση τὸ ὑπέροχο πανόραμα τῆς χιλιοτραγουδισμένης προκυμαίας.

Ἀλλ' ἂν ἡ Ζεκιριὲ δὲν ἔβλεπε τίποτε γύρω της, δὲν ἔβλεπε τὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν, ὁ κόσμος ὅμως τὴν ἔβλεπε. Καὶ καθὼς τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι βάδιζε μὲ ἀργὸ φοβισμένο βῆμα, χωρὶς νὰ προσέχουν κανένα, ὁ κόσμος ὅλος τοὺς ἐπρόσεχε, ἢ καλύτερα, ἐπρόσεχε τὴ Ζεκιριέ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι, μόλις ἀντίκρυζαν τὸ θεῖον, τὸ ἔκπαγλον καὶ ἐξωτικῆς καλλονῆς πρόσωπον τῆς Ζεκιριέ, σταματοῦσαν ἔκπληκτοι καὶ ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων ἔβγαιναν ψίθυροι θαυμασμοῦ.

Ὅπου τέλος πάντων ἔφθασαν στὸ «Καφὲ—Παρί». Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ὡραίου του κήπου τοὺς ἐπερίμεναν οἱ φίλοι των μὲ τὶς γυναῖκες των. Καὶ αὐτοί, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, μόλις ἀντίκρυσαν τὴν Ζεκιριέ, ἔμειναν ἔκπληκτοι γιὰ τὴν ὀμορφιά της καὶ γιὰ τὴ γοητεία της. Οἱ γυναῖκες των μάλιστα ἀντήλλαξαν ἀναμεταξύ των βλέμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἀνομολογοῦσαν ὅτι ἡ νέα των φίλη ἦταν ὑπέροχη ὀμορφιά.

Μετὰ τὰς ἀναγκαίας συστάσεις —ὁ Συμιακὸς παρουσίασε τὴν Ζεκιριὲ ὡς νόμιμον σύζυγόν του— τὸ ζεῦγος ἐκάθισε. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Μανδολινάτα τοῦ «Καφὲ—Παρί», τὰ ἀλησμόνητα «Πολιτάκια», ἔπαιζε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ κομμάτια της. Καὶ ὅμως κανεὶς πλέον δὲν τὰ ἐπρόσεχε, γιατὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ θαμῶνες τοῦ συμπαθητικοῦ ἐκείνου κέντρου εἶχαν καρφωμένα τὰ βλέμματά των στὴ Ζεκιριέ. Βλέμματα θαυμασμοῦ.

Ὁ Συμιακός, ποὺ τὰ ἀντελαμβάνετο τὰ βλέμματα αὐτά, στενοχωριότανε πολύ.

— Δὲν πᾶμε, λοιπόν, στὸ Ἀϊδίν; εἶπε στοὺς φίλους του.

— Καὶ δὲν πᾶμε... τοῦ ἀπήντησαν.

Φώναξαν τὸ γκαρσόνι, πληρώσανε τὸ λογαριασμὸ κι' ἀφοῦ σηκωθήκανε ὅλοι μπήκανε σὲ δυὸ ἁμάξια καὶ τραβήξανε γιὰ τὸ ἐξοχικὸ κέντρο.

◆◆

Σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες τοῦ κόσμου συναντᾶται μιὰ τάξις νέων ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ ἐπιδιώκουν τὴν κατάκτησι γυναικῶν. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον πλούσιοι ἀπὸ κληρονομία καὶ πιστεύουν ἀδιάσειστα ὅτι σ' αὐτοὺς ἀνήκει τὸ πᾶν καὶ φυσικὰ ὅλες οἱ ὡραῖες γυναῖκες. Κανένα ἐμπόδιο δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐρωτικῶν των σκοπῶν. Τί διάβολο πλουσιόπαιδα εἶνε!... Καὶ καθὼς εἶνε πλουσιόπαιδα, εἶνε καὶ ἀμόρφωτα καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἰδέα περὶ ἠθικῆς καὶ περὶ οἰκογενειακῆς τιμῆς.

Ὅλο τὸ πᾶν εἶνε ὁ πλοῦτος των. Χάρις σ' αὐτὸν κατορθώνουν πᾶσαν ἀτιμίαν καὶ πᾶσαν βδελυρότητα. Διαστρέφουν συνειδήσεις, διαφθείρουν ψυχὰς καὶ εἰσάγουν μὲ ἐλαφρὰ συνείδησι τὸ μίασμα τῆς ἀτιμίας μέσα στὶς φτωχὲς οἰκογένειες.

Τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλουσιόπαιδα, ποὺ μπορεῖ νἆναι νέοι ἀλλὰ μεσήλικες ἀκόμη, ἔχουν ὀνόματα ὄχι ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἔδωσαν οἱ ἀνάδοχοί των, ἀλλὰ ἄλλα χαϊδευτικά, εὐγενικὰ καὶ ὄχι χωριάτικα. Π.χ. λέγονται Ντιντῆς, Κοκός, Τοτός, Τάκης, Πίπης κ.ο.κ. καὶ ἂς εἶνε πολλὲς φορὲς μαγκλαράδες ξεκάρφωτοι.

Μιλᾶνε τὴ μητρικὴ των γλῶσσα, ἀπαραιτήτως ὅμως διανθισμένη μὲ ξενικὲς λέξεις: Γαλλικές, ἀγγλικὲς ἢ ἰταλικές. Ὅπως ἔχουν χαϊδευτικὰ ξεχωριστὰ ὀνόματα, ἔτσι καὶ ἡ τάξις των ἔχει ἰδιαίτερη ὀνομασία. Ἀλλοῦ τοὺς λέγουν Νταντῆδες, ἀλλοῦ Δὸν Ζουὰν κ.ο.κ. Στὴ Σμύρνη τοὺς ἐλέγανε Μοναμῆδες, γιατὶ ἡ γαλλικὴ φράσις Μὸν ἀμὶ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ εὐγενικὰ στόματά των.

Τὴν ὥρα, λοιπόν, ποὺ ὁ Συμιακὸς καὶ ἡ Ζεκιριὲ ἐκάθηντο μὲ τοὺς φίλους των στὸ «Καφὲ—Παρί», μιὰ τριμελὴς συντροφιὰ Μοναμήδων ἐκάθητο κατὰ τύχη σ' ἕνα πλαϊνὸ τραπεζάκι.

— Ντιντῆ, κάνει ὁ Κοκὸς σιγανὰ στὸ φίλο του, δείχνοντας μὲ τὸ μάτι τὴ Ζεκιριέ, γιὰ κύττα ἕνα μπιζουδάκι.

Ὁ Ντιντῆς ἐτοποθέτησε στὸ ἕνα του μάτι τὸ ἀπαραίτητο μονόκλ, ἐπισκόπησε ἀναιδέστατα τὴν ὡραία Ζεκιριὲ καὶ ἀνεφώνησε:

— Σουπέρμπ!

— Μανιφίκ! προσέθεσε ὁ τρίτος τῆς παρέας, ὁ Τοτός.

— Πγώτη φογὰ τὴ βλέπω αὐτὴ τὴν κυγία. Πγιὰ νἆνε; κάνει ὁ Κοκός.

— Θἆνε ἐπαρχιώτισσα, ἀπήντησε μὲ ὕφος ἐμπειρογνώμονος ὁ Ντιντῆς.

— Ἀδύνατον, μὸν ἀμὶ, νἆναι ἐπαρχιώτισσα καὶ νἆνε τόσο ὡραία καὶ τόσο κομψή. Χωρὶς ἄλλο εἶνε ξενικιά, πρόσθεσε ὁ Τοτός.

— Τί σημασία ἔχει ποιὰ εἶνε καὶ ἀπὸ ποῦ εἶνε; Ἡ οὐσία εἶνε ὅτι εἶνε πγώτης τάξεως κομμάτι καὶ πὼς πγέπει νὰ γίνῃ δική μου. Καὶ θὰ γίνῃ! λέει ὁ Κοκὸς μὲ πλήρη αὐτοπεποίθησι.

— Γιατί δὲ λὲς δικιά μας; κάνει ὁ Ντιντῆς.

— Τώρα πρέπει νὰ τὴν παρακολουθήσουμε νὰ ἰδοῦμε ποῦ κάθεται καὶ τὰ λοιπὰ εἶνε εὔκολα, συμπλήρωσε ὁ Τοτός.

Ἐφ' ᾧ ὅταν οἱ ἀνύποπτοι φίλοι μας μπήκανε στ' ἁμάξια καὶ τράβηξαν γιὰ τὸν Κῆπο Ἀϊδίν, οἱ τρεῖς Μοναμῆδες μπήκανε κι' αὐτοὶ βιαστικοὶ-βιαστικοὶ σ' ἕνα κλειστὸ ἁμάξι καὶ ἔδωσαν διαταγὴ στὸν ἁμαξᾶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἁμάξια τῶν φίλων μας.

◆◆

Ὁ «Κῆπος Ἀϊδίν» ἦταν ἕνα θαυμάσιο ἐξοχικὸ κέντρο τῆς Σμύρνης κοντὰ στὰ περίφημα «λουτρὰ τῆς Ἀρτέμιδος». Στὸ βάθος τοῦ κήπου ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἔβγαζε τὴν καλύτερη μπύρα τῆς Ἀνατολῆς. Ἰδίως ὁ «Κῆπος Ἀϊδὶν» ἐφημίζετο γιὰ τοὺς ὑπέροχους μεζέδες του καί, ὡς γνωστόν, οἱ Σμυρνιοὶ ἦσαν λάτραι τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ ὡραίου μεζὲ καὶ γι' αὐτὸ τὰ καλοκαιρινὰ βράδυα τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο κέντρο ἦταν κατὰ κανόνα γεμᾶτο κόσμο, προερχόμενον ἀπὸ τὶς μεσαῖες ἰδίως κοινωνικὲς τάξεις.

Ὁ Συμιακὸς καὶ οἱ φίλοι του κάθησαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρήγγειλαν μπύρες καὶ μεζέδες. Ἡ Ζεκιριὲ ἄρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος. Ἡ δροσερὴ μπύρα, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ καλωσύνη τῶν νέων φιλενάδων της, ἡ μουσική, ὅλα αὐτά, πράγματα ἄγνωστα καὶ πρωτοφανῆ γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔζησε ὣς τὰ τώρα πίσω ἀπὰ τὸ δικτυωτὰ καφάσια, τῆς προξενοῦσαν μιὰ ἀνέκφραστη εὐχαρίστησι καὶ μὲ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, κύτταζε τὸν ἀγαπημένο της μ' ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης, γιατὶ, χάρις σ' αὐτόν, χάρις στὴν ἀγάπη του, μποροῦσε κι' αὐτὴ ν' ἀπολαμβάνῃ τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ μέσα της ἐλεεινολογοῦσε τὶς ὁμόφυλές της, ποὺ λυώνανε μέσα στὰ χαρέμια.

Οἱ τρεῖς Μοναμῆδες καθίσανε κι' αὐτοὶ σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στοὺς φίλους μας καὶ ἀρχίσανε πάλι τὰ δικά των, ρίχνοντας ἀναιδεῖς ματιὲς στὴ Ζεκιριέ, ἡ ὁποία, φυσικά, οὔτε κὰν ἀντιλήφθηκε τὴν παρουσία των.

Ὁ Συμιακὸς μὲ τὴν παρέα του κάθησε στὸ Ἀϊδὶν μέχρι τὰ μεσάνυχτα σχεδόν. Ἤπιανε μπύρες, φάγανε μεζέδες καὶ τὸ χαριτωμένο ζεῦγος γύρισε στὸ σπιτάκι του.

— Τί ὄμορφα ποὺ περάσαμε ἀπόψε, ἀγαπημένε μου. Θὰ ξαναβγοῦμε κι' ἄλλη φορά; ρώτησε τὸ Συμιακὸ ἡ Ζεκιριὲ ἅμα γύρισαν στὸ σπίτι.

— Μὰ ναί, ἀγάπη μου, θὰ ξαναβγοῦμε καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος.

Οἱ τρεῖς ἀξιέραστοι Μοναμῆδες, ἀφοῦ ἐπεσήμαναν τὴν κατοικία τῆς ὡραίας ἀγνώστου, ἐπεδόθησαν ἀκολούθως στὴν ἐξακρίβωσι τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Συμιακοῦ καὶ τῆς θέσεώς των. Οἱ πληροφορίες δὲ τὰς ὁποίας ἐν προκειμένῳ συνέλεξαν, ἦσαν γι' αὐτοὺς ἀρκούντως ἱκανοποιητικαί. Ἔμαθαν δηλαδὴ ὅτι ὁ νεαρὸς Συμιακός, ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς ὡραιοτέρας γυναίκας τῆς Σμύρνης, ἦταν ἕνας πτωχὸς ὑπάλληλος, ἐργαζόμενος σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα μὲ ἕνα μικρὸν μισθόν. Συνεπῶς, ἡ ὡραία Ζεκιριὲ ἦταν ἕνα πολὺ εὐάλωτον φρούριον γιὰ τοὺς τρεῖς δανδῆδες, ποὺ διέθεταν ἄφθονα χρυσᾶ πυρομαχικά.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Τὰ καλλιστεῖα ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ προκαλοῦν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν Ἀμερικήν. Πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἐγένετο μάλιστα ἡ ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Ἀμερικῆς», μεταξὺ τῶν καλλονῶν, ποὺ ἐξέλεξαν αἱ διάφοροι χῶραι τοῦ Νέου Κόσμου. Εἰς τὴν εἰκόνα διακρίνεται ἡ ἐκλεγεῖσα (ἡ ὁποία εἶνε ἡ Μὶς Χιλὴ 1938), ποὺ ποζάρει ὑπερηφάνως,παρὰ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητον ποὺ ἔλαβε ὡς ἔπαθλον

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ: Ἐπιστολὴ λησμονηθεῖσα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

ΙΛΙΣΣΟΣ: Ὁ κάλαθος ἀχρήστων... τράμ.

ΚΑΠΕΛΛΟ: Τὸ ἀμπαζοὺρ τῆς φαλάκρας.

ΣΑΚΚΑΚΙ: Τό.... πανωφόρι τῶν ἀπάλτων,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

—Μεθαύριον ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου δὲν ἑορτάζουν οἱ... ἐξακολουθοῦντες νὰ παίζουν στὸν ἱππόδρομο καὶ μὴ σωφρονισθέντες εἰσέτι.

—Ὁ κ. Σ. δὲν δέχεται συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἐγγάμου φίλου κ. Π., διότι ὁ τελευταῖος οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι τὴν συζυγόν του θὰ τὴν πάρῃ μαζύ του στὸ ταξεῖδι.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Χθὲς γνωστὸς συμπολίτης κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Σταδίου συνεσφίχθη μεταξὺ δύο γυναικείων καπέλλων τῆς τελευταίας μόδας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μείνῃ ἄιπνους Εὐτυχῶς ἐξωρύχθη μόνον ὁδεξιὸς ὀφθαλμός του καὶ ἔπαθε ἐλαφρὰν θλᾶσιν τοῦ αὐχένος.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἄγνωστος καὶ ὡραιοτάτη κυρία ἐγλύστησε χθὲς παρὰ τὸ Ζάππειον λόγῳ τῆς ὑπαρχούσης ὑγρασίας καὶ ἐξηπλώθη κατὰ τρόπον ἀποκαλυπτικὸν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου, ἐτραυματίσθη δὲ λόγῳ τῆς πτώσεως σοβαρῶς εἰς... τὴν καρδίαν τὸ παρατυχὸν γεροπτοπαλλήκαρον

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν μύτη γιὰ νὰ μυρίζουμε. Οἱ ψαλτάδες ὅμως τὴν μετέβαλλαν εἰς φωνητικὸ ὄργανο.

Τὰ μαλλιὰ ἐδόθησαν γιὰ νὰ στολίζουν τὴν κεφαλήν. Οἱ μάγειροι ὅμως φρονοῦν ὅτι ἐδόθησαν, γιὰ νὰ... μαγειρεύωνται.

Τὰ πόδια ἐδόθησαν γιὰ νὰ βαδίζουμε. Μερικοὶ ὅμως συγγραφεῖς φρονοῦν ὅτι τοὺς ἐδόθησαν γιὰ νά... γράφουν μὲ δαῦτα.

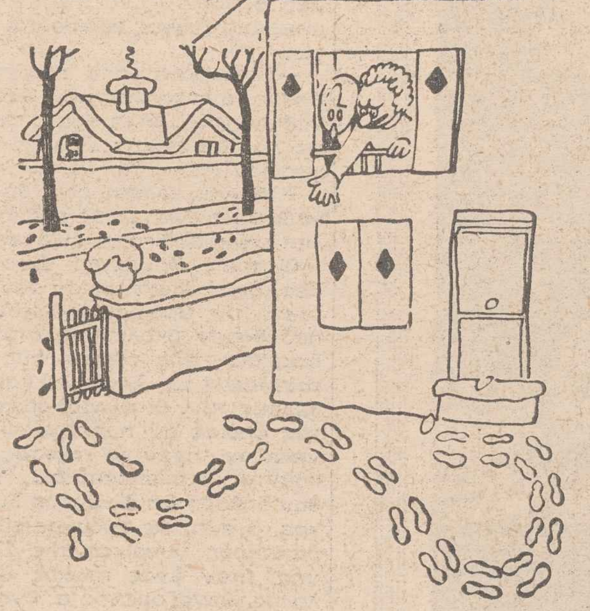

Ἴχνη πάνω στὰ χιόνια

—Μὴ μοῦ πῇς λοιπὸν δὲν γύρισες χθὲς τὸ βράδυ τάπα στὸ μεθύσι.

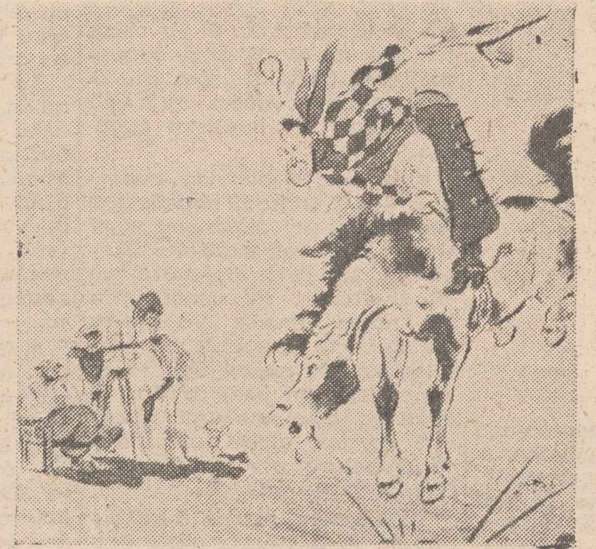

Παράλογη ἀπαίτησις

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Θὰ γυρίσουμε τώρα τὸ γύρισμα τῆς ταινίας καὶ θὰ σὲ εἰδοποιήσουμε πότε πρέπει νὰ πέσῃς.

ΑΠΕΙΛΕΣ

Τὸν τελευταῖο τὸν καιρὸ κάθε σχεδὸν ἡμέρα
οἱ ἀπειλὲς ὡς βλήματα σφυρίζουν στὸν ἀέρα.
Διὰ λόγων ἐπιτίθενται οἱ μὲν κατὰ τῶν δέ
καὶ ὅλο ἐπιστρατεύονται τῶν ὕβρεων ὀρδαί.
Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ γιὰ ἐκδίκησι μιλοῦν
καὶ σφόδρα ἀπειλοῦν.

◆

Αὐτὰ ἐσχάτων γίνονται μὲ τὰ μεγάλα κράτη.
Πλὴν ὅμως καὶ τὰ ἄτομα
ἀπ' τὤνα στ' ἄλλο πάτωμα
στὶς φοβερὲς τὶς ἀπειλὲς δὲν κάνουν διόλου «κράτει»
Μία κυρία γηραιὰ μὰ καὶ σπουδαῖος πόντος
ἕναν κορτάκια νεαρὸν ἠπείλησε δεόντως.
Τούτέστι τοὖπε παστρικὰ
δυὸ λόγια ἐμπορικά:
—Ἄσε, παιδί μου, ἥσυχη τὴν κόρη μου γιατὶ
δὲν εἶνε τῆς σειρᾶς σου.
Κι' ἂν δὲν ἀκούσῃς, φουκαρᾶ, τὴν συμβουλή μου αὐτὴ
στ' ὁρκίζομαι, μὰ τὸ Θεό, θὰ γίνω... πεθερά σου!

◆

Ἂν αἴφνης μὲ τοὺς πολωνοὺς λιγάκι τὰ χαλάσουμε
δίχως καιρὸ νὰ χάσουμε.
Ἔχουμε τρόπο σίγουρο γιὰ νὰ τοὺς ἐκφοβίσουμε.
καὶ νὰ τοὺς ἀπειλήσουμε.
Θὰ τοὺς εἰποῦμε δηλαδὴ εὐθὺς ὀρθὰ-κοφτά:
—Ἢ κάνετε στὰ γήγορα αὐτά, κι' αὐτά κι' αὐτά...
εἰ δ' ἄλλως θὲ νὰ εὕρετε μὲ μᾶς τρανὸ μπελᾶ.
Θὰ σᾶς ἐξαποστείλουμε τόν... Σπῦρο τὸν Μελᾶ!

◆

Κι' ἕνας γιατρὸς περίφημος στὰ στηθικὰ κυρίως
ἕναν φτωχὸ πελάτη του ἠπείλησε ἀγρίως
Τούτέστι τοῦ παρήγγειλε, σἂν ἔγινε καλά.
—Νὰ μὲ πληρώσῃς σύντομα μὴ βρῇς κάνὰ μπελᾶ.
γιὰ ὅλες ὅσες σοὔκανα σπουδαῖες ἐπισκέψεις.
Τὸ νὰ μοῦ φᾷς ἐσὺ λεπτὰ μὴ σοῦ περνᾷ ἡ σκέψις
γιατὶ δὲν ξέρεις τί φρικτὸ γιὰ σένα, δόλιε, σκέπτομαι
Ἢ μὲ πληρώνεις ἢ δ' ἀλλοιῶς σὲ... ξαναεπισκέπτομαι

◆

Κι' ὁ Θ. Ν. Συναδνὸς κάλλιστα ἠμπορεῖ
στὴν Κοτοπούλη ἀπειλὴν, νὰ στείλῃ φοβερή.
Ἤτοι σαφῶς νὰ τῆς εἰπῇ:
—Πάψε νὰ μὲ κατηγορῇς... Εἰς τὸ ἑξῆς, σιωπή!....
Τὸ νὰ μέμφεσαι σφοδρῶς δὲν δέχομαι, δὲν στέργω.
Κι' ἂν δὲν συμμορφωθῇς,
κυρία μου, εὐθὺς.
Ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι: Σοῦ στέλνω... νέο ἔργο!

◆

Οἱ ἀπειλὲς εἰσήχθησαν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα
ὡς καὶ εἰς τὰ ἐρωτικὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα.
Χθὲς αἴφνης ἕνας κύριος πολὺ ἐρωτευμένος
ἐν τῇ ἀπελπισία του
καὶ τῇ ἀνοησίᾳ του
κατέφυγε εἰς ἀπειλὴν μεγάλην ὁ καϋμένος.
Εἶπε σ' αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾷ μ' ἀπεγνωσμένο ὕφος:
—Κυρία μου, τρελλάθηκα, λὲς καὶ μὲ βρῆκε... τύφος!
Ἂν τὸν σφοδρό μου ἔρωτα σκληρὰ ποδοπατήσῃς
εἰς πρᾶξιν ἀπογνώσεως θὲ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς.
Σοῦ τὸ δηλώνω τώρα δὰ εἰλικρινῶς, μαντάμ:
Ἂν ἀρνηθῇς θὰ πᾶ νὰ μπῶ στὸ... δώδεκα τὸ τράμ!

◆

Ἔτσι λοιπόν, ὡς βλέπετε, σὰν τὰ μεγάλα Κράτη
ὁμοίως καὶ τὰ ἄτομα
ἀπ' τὤνα στ' ἄλλο πάτωμα
στὶς φοβερὲς τὶς ἀπειλὲς δὲν κάνουν διόλου «κράτει».

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουϊτς ἀνεκάλυψε νέες τεράστιες κηλίδες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου. Κατόπιν τούτου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων, ὅπως ὁ φῶς τοῦ ἡλίου δεδομένου ὅτι οὗτος ἔχει διαρκῶς κηλίδες μὴ λέγεται τοῦ λοιποῦ ἄπλετον φῶς, ἀλλὰ.... ἄπλυτον.

ΓΝΩΜΙΚΑ

«Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας τούς.. πουλάει καὶ τοὺς δύο στὸ Δημοπρατήριο»

Νέος Ποιητὴς

◆

«Νίπτω τὰς χεῖρας μου εἰς τὸν... Ἰλισσόν».

Πάουερ

◆

«Ἡ δεξιά σου μὴ γνώτω τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά σου... ὅταν βρίσκεσαι ἐν μέσῳ δύο ὡραίων γυναικῶν στὸ σινεμά».

Θεατὴς

◆

«Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει: Γειά σου, Τάκη, δάνεισέ μου ἕνα πεννντάρι...»

Τρακαδόρος

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

—Τρῶτε σὲ μεγάλο κέντρο πολυτελείας καὶ φεύγετε μὲ... ὅλα σας τὰ ροῦχα.

—Δίδεται πουρμπουὰρ σὲ γκαρσόνι καὶ σᾶς λέγει «εὐχαριστῶ».

—Παρακολουθεῖτε ἐπιθεώρησι καὶ... γελᾶτε.

—Παντρεύεσθε καὶ εὐτυχεῖτε.

Η ΣΙΝΟΊΑΠΩΝΙΚΗ ΡΗΞΙΣ

ΚΙΝΑ. (Τοῦ ἀπεσταλμένου μας). — Αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπανήρχισαν. Οἱ Κινέζοι θὰ ἀναλάβουν μεγάλην ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Ἰαπώνων. Πρὸς τοῦτο θὰ ζητήσουν ἐπειγόντως ἐξ Ἀθηνῶν μερικὰ... δώδεκα τρὰμ Παγκρατίου, διὰ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ἐχθρούς. Ἐπιβιβάσατε τῶν τρὰμ, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλοῦν εἰς Κίναν, καὶ μερικοὺς ἐκ τῶν ὑπευθύνων τῆς Πάουερ.

ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ

Πλήρης ἀδιαφορία

—Κύριε, τὸ σπίτι καίγεται!

—Καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει ἐμένα; Δὲν εἶνε δικό μου τὸ σπίτι.

ΨΑΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΑ ΠΕΛΑΓΗ

Ἀνεμότρατες

Σπάνια φουρτουνιάζει ὁ Εὐβοϊκὸς κόλπος Μὰ σὰν φορτουνιάσῃ τότε τύφλα νἄχουν κοντά του τὰ μεγάλα κανάλια, ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ Μαύρη Θάλασσα. Ἐκεῖνο τὸ Κιαντίλι ἅμα τὸ πιάσουν οἱ θυμοὶ κατεβάζει τὸν ἀγέρα μὲ τὸ τουλοῦμι.

Καὶ τί ἀγέρας εἶνε ἐκεῖνος. Βαρὺς σὰν μολύβι κατεβαίνει ἀπὸ τὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ πέφτει μέσα στὴ θάλασσα σὰν δαίμονας καὶ τὴν ἀναταράτη σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ καὶ ὁ Ποσειδῶνας αὐτὸς μὲ τὴ τρομερὴ τρίαινά του τρέχει νὰ κρυφτῇ σὲ κανένα ὑγρὸ σπήλαιο ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἂν πῇς γιὰ τὰ Δελφίνια ποὺ ἡ χαρά των εἶνε νὰ παίζουν μὲ τοὺς ἄσπρους ἀφροὺς τῶν κυμάτων, ἅμα ἰδοῦν θυμωμένο τὸν Εὐβοϊκὸ τρέχουν κι' αὐτὰ στὸν πάτο τῆς θάλασσας, γιὰ νὰ βροῦν ἡσυχία καὶ τὰ πλεούμενα, εἴτε βαπόρια εἶνε, εἴτε ἱστιοφόρα τρέχουν τρομαγμένα νὰ βροῦν κανένα λιμάνι ἴσαμε ποὺ νὰ περάσῃ ἡ φουρτοῦνα.

Οἱ μόνοι ποὺ δὲν τὸν λογαριάζουν τὸν Εὐβοϊκὸ καὶ περιφρονοῦνε τὶς φουρτοῦνες του καὶ κοροϊδεύουν τὰ πελώρια κύματά του καὶ μένουνε μέσα στὸ ρουθοῦνι τοῦ ἄγριου χιονιᾶ, εἶνε οἱ ἀνεμοτρατάρηδες μὲ τὶς ἀνεμότρατές των, κάτι σκάφη μικρὰ καραβόσκαρα μὰ δυνατά.

Ταξειδεύουν καὶ μὲ πανια και μὲ ἀτμὸ καὶ ἅμα σαλπάρουν ἀπὸ τὸ λιμάνι εὔκολα δὲν ποδίζουν.

Γιατί;

Γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ κυβερνοῦν τὰ σκάφη αὐτὰ εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ θαλασσοπούλια.

Τοὺς εἶπαν γλάρους. Μὰ οἱ γλάροι πολλὲς φορὲς τρομάζουν στὴ φουρτοῦνα. Αὐτοὶ ποτέ. Τὶς προάλλες ἤμουν στὴ Χαλκίδα Ἦταν Κυριακή. Ὁ Εὐβοϊκὸς ἤτανε στὰ μπουρίνια του. Ἀπὸ τὸ μουράγιο βλέπαμε τὴ ταραχὴ τοῦ πελάγους καὶ τρομάζαμε ἐμεῖς ποὺ πατούσαμε στὴ στερηά.

Τὰ λιμάνια τῆς Χαλκίδας καὶ τὰ δυὸ γεμάτα πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα. Ποῦ νὰ τολμήσῃ κανένα νὰ ξεμπουκάρῃ.

Ἀντίκρυ στὸ Καραμπαπα, ἦταν ἀραγμένες οἱ ἀνεμότρατες ἔχοντας κρεμασμένα στὰ καταρτια των τὰ δίκτυά των γιὰ νὰ στεγνώσουν. Οἱ καπετανέοι των κάνουν σουλάτσο στὸ μουράγιο καὶ ἀγναντεύουν βλοσυροὶ καὶ θυμωμένοι τὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος. Λὲς καὶ τοῦ κάνουν κόρτε.

— Πολὺ φρέσκος.

Μουρμουρίζει ἕνας.

— Λύσσαξε.

Κάνει ἄλλος.

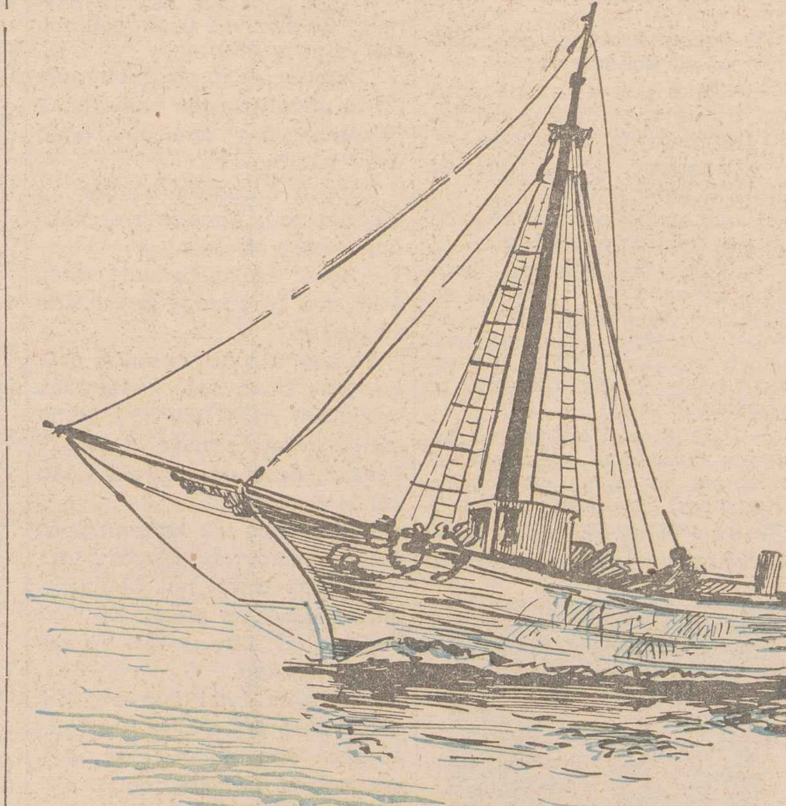

— Αὐτὸ τὸ Κιαντίλι μὲ τὶς βουβάλες του...

— Ἔ! Ἂς ξεκουραστοῦμε, κι' ἐμεῖς ἕνα—δυὸ μέρες Δὲ χάλασε ὁ κόσμος.

Κάνει ἕνας γέρο καπετάνιος.

Καὶ μείνανε σύμφωνοι ὅλοι οἱ καπετανέοι νὰ δώσουν τόπο στὴν ὀργὴ καὶ νὰ μὴ βγοῦν στὴ δουλειὰ ἐκείνη τὴ νύχτα.

Λίγη ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴ συμφωνία αὐτή, ἀκούεται τὸ βίντσι μιᾶς ἀνεμότρατας. Σαλπάριζε. Πάει ἡ συμφωνία.

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα στὸ Καραμπαμπᾶ δὲν ἀκουγότανε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ παράξενη, μουσικὴ ποὺ βγάζουν τὰ βίντσια ἅμα δουλεύουν.

Καὶ ὁ ἀγέρας δυνάμωνε καὶ τὸ χιονόνερο ἔπεφτε πυκνὸ ἐκνευριστικὸ καὶ τὸ κρύο μᾶς ἔκανε νὰ ξυλιάσουμε.
νων ἀνεμοτρατῶν σὰν ἀποφασι-

Ὅλος ὁ στόλος τῶν ὑπερήφασμένα κουρσάρικα, βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἥσυχο λιμάνι...

Περήφανα καΐκια!

Περήφανοι θαλασσινοί!

Ἡ τόλμη των καὶ ἡ ἀποφασιστικότης των μοῦ ἐμπνέουν τὴν ἐμπι- μοῦ δίδουν θάρρος καὶ μπαίνω χωρὶς νὰ λογαριάζω τίποτε κι' ἐγὼ μέσα σὲ μιὰ ἀνεμότρατα. Σὲ λίγο ἅμα βγήκαμε ἀπὸ τὸ λιμάνι μετανοιωσα μὰ τί τὸ ὄφελος! Δὲν μποροῦσε βέβαια γιὰ τὸ χατῆρι μου νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ σκάφος.

Ἔκαμα τὸ σταυρό μου, τοποθετήθηκα σ' ἕνα μέρος ποὺ νὰ μὴν ἔχω κίνδυνο καὶ κύτταζα.

Δίπλα μας, δεξιά μας καὶ ἀριστερά μας, παλεύουν μὲ τὰ πελώρια κύματα τὰ ἄλλα πλοῖα. Πότε βουτοῦν μέσα στὸ ἄνοιγμα καὶ θαρρεῖς πὼς τὰ καταχόνιασε ἡ θάλασσα καὶ πότε τὰ βλέπω νἆναι καβαλλικευμένα στὶς κορυφὲς τῶν κυμάτων σὰν ἄλογα ποὺ κάνουν τὸ δρόμο μετ' ἐμποδίων.

Τὰ γνωρίζω ὅλα μὲ τὰ ὀνόματά των γιατὶ πάνω—κάτω ἔχω ταξειδέψει μὲ ὅλα καὶ γιατὶ μὲ τοὺς καπετανέους των καὶ μὲ τοὺς ναύτας των μὲ συνδέουν ἀκατάλυτοι δεσμοί.

Νὰ ὁ «Κωνσταντῖνος» τοῦ καπετὰν Γκαρδιόλακα, ἕνα σκάφος ποὺ μοιάζει τοῦ καπετάνιου του στὴν ἀφοβιὰ καὶ ἀξιωσύνη. «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ καπετὰν Μιχάλη τοῦ Ἀσλάνη.

Μικρὸ σκάφος μὰ μὲ ψυχὴ βουνὸ σὰν τὴ ψυχὴ τοῦ καπετάνιου του. Ὁ «Ἅγιος Ἀνδρέας», ἡ «Ἁγία Ἐλεοῦσα» καὶ ἡ «Ἁγία Εἰρήνη». Εἶνε τὰ πλοῖα τῶν παιδιῶν τοῦ μακαρίτη καπετὰν Μικὲ Ἀσλάνη, ποὺ στὴν ἐποχή του τὸν εἶχαν τρομάξει οἱ θάλασσες τοῦ Λεβάντε. Τὰ παιδιά του βγήκανε ἀντάξια τοῦ πατέρα των. Καπετανέοι καὶ οἱ τρεῖς καὶ ὁ Κώστας καὶ ὁ Νικολῆς καὶ ὁ Γιώργης καὶ τὰ πλοῖά των δὲν μένουν πίσω ποτὲ στὴ φουρτοῦνα καὶ στὴ μπουνάτσα.

Στ' ἀβάντσο μας σηκώνει ὑπερήφανα τὴ πρύμνη της ἡ «Ἁγία Παρασκευὴ» τοῦ καπετὰν Δημήτρη τοῦ Βατζάκα. Τὴ συμπαθῶ τὴν ἀνεμότρατα αὐτὴ γιατί ἔχει τὸ ὄνομα τῆς ἀξέχαστης πατρίδας μου.

Ἡ «Ἀμαλία» τοῦ Κοντάρα κουντρεστάρει κι' αὐτὴ καὶ μπαίνει μέσα στὸ μάτι τοῦ καιροῦ ἄφοβη.

Καὶ ὁ ἀγέρας, ὅσο πλακώνει ἡ νύχτα τόσο καὶ δυναμώνει. Ἡ «Χαλκὶς» ἡ ἀνεμότρατα ποὺ μὲ φιλοξενεῖ, χτυπᾶ ἀτρόμητη τὴ θάλασσα. Ἀκουμπισμένος στὸ ξάρτι ὁ καπετάνιος της, ὁ Γιώργης Ἀσλάνης, κι' αὐτὸς βλέπει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ ἄλλο του καράβι τὸ «Δελφίνι» ποὺ ὅπως εἶνε συνειθισμένο ἀπὸ τὰ παλιά του, ἀποτελεῖ καὶ τώρα τὴ κεφαλὴ τῆς παράτολμης αὐτῆς νηοπομπῆς.

Σκοτεινιάζει! Οὔτε ἕνα ἄστρο δὲν φαίνεται στὸν οὐρανό. Σκοτάδι τρομακτικὸ καὶ γύρω μας σύννεφα μαῦρα βαρειά. Ἄλλο δὲν ἀκούεται παρὰ ἡ βοὴ φοβεροῦ Βορρειᾶ καὶ ὁ κρότος ποὺ κάνει ἡ πλώρη τῆς «Χαλκίδος» καθὼς βουτάει μεσα στὴ θάλασσα καὶ σχίζει τὸ κῦμα.

Μέσα στὸ σκοτάδι ἔχασα ἀπὸ μπρός μου τὰ ἄλλα καΐκια. Τὰ φῶτά των πότε φαίνονται καὶ πότε χάνονται. Πότε ἀνεβαίνουν στὰ ὕψη καὶ πότε χάνονται στὰ τάρταρα.

Οἱ ναῦται στὰ πόστα των.

Ὁ καπετάνιος ἀφίνει τὴν τιμονιέρα καὶ ἔρχεται στὴ πρύμη.

—Στόπ!

Διατάζει καὶ ἡ μηχανὴ ἀμέσως σταματᾶ.

Ἄλλοι στὸ βίντσι καὶ ἄλλοι στὴ πρύμη.

Εἶνε ὅλοι καλὰ κουκουλωμένοι μὲ τὶς νιτσιράδες των καὶ τῆς μπότες των.

Ρίχνουν τὰ δίκτυα στὴ θάλασσα καὶ τὸ βίντσι χαλαρώνει γιὰ νὰ πέσουν τὰ σύρματα ποὺ χρησιμεύουν ἀντὶ γιὰ σχοινιά.

Ἡ «Χαλκὶς» τὸ βάζει πρίμα, τραβῶντας τὸ βαρὺ δίκτυ.

Ἀπὸ τὴ ρότα ποὺ ἔχουν τὰ φῶτα τῶν ἄλλων ἀνεμοτρατῶν φαίνεται πὼς ὅλες καλάρανε.

Πᾶμε ἀργά, καὶ πρίμα. Δηλαδὴ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ πρίμα. Ὅταν πηγαίναμε ὄρτσα, ἡ ψηλὴ πλώρη τἄσχιζε τὰ κύματα καὶ μπαίνανε μέσα στὸ καράβι μικρὲς θάλασσες. Τώρα μὲ τὸ πρίμα τὸ κῦμα ἔμπαινε ἀπὸ τὴ πρύμνη κἔβγαινε ἀπὸ τὴ πλώρη· πλώρη.

Καὶ τραβοῦμε ἔτσι ὧρες ὁλόκληρες. Ὧρες ὁλόκληρες παλεύαμε μὲ τὴ θάλασσα, μὲ τὸν ἀγέρα, μὲ τὴ βροχὴ μὲ τὸ κρύο, μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

Κατὰ τὴν αὐγὴ ἀρχίζει τὸ σάλπα. Τὸ βίντζι δουλεύει δυνατὰ καὶ σὲ μισὴ ὥρα μέσα μαζεύει τὰ σύρματα καὶ τὰ δίκτυα καὶ ὁ σάκκος τῆς τράτας κρεμιεται στὸ κατάρτι γεμᾶτος ψάρια. Ὁ μοῦτσος λύνει τὴ θηλειὰ καὶ χύνεται στὴ κουπαστὴ τὸ περιεχόμενο τοῦ σάκκου.

Καὶ ἐνῷ ἡ «Χαλκὶς» προχωρεῖ ὁλοταχῶς γιὰ τὸ λιμάνι, οἱ ναῦτες χωρίζουν τὰ ψάρια καὶ τὰ τοποθετοῦν στὶς κασέλλες καὶ τίς κασέλλες σὲ κλειστὰ κιβώτια. Σὲ λίγο θὰ ξεφορτωθοῦν στὸ μουράγιο τῆς Χαλκίδας ἀπὸ κεῖ θὰ φορτωθοῦν στὰ αὐτοκίνητα γιὰ τὴν Ἀθῆνα.

Πρὶν νὰ ροδίσῃ ἡ Ἀνατολὴ μπαίνουμε στὸ λιμάνι τσακισμένοι καὶ παραδαρμένοι.

Τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔρχονται τὰ ἄλλα τὰ πλοῖα γιὰ νὰ ξεφορτώσουν τὰ ψάρια των νὰ προμηθευθοῦν βενζίνα καὶ τρόφιμα καὶ τὸ βράδυ πάλι γιὰ τὴ σκληρὴ δουλειὰ εἴτε εἶνε εἴτε δὲν εἶνε καλὸς καιρός.

Οἱ Τσεσμαλῆδες ἀνεμοτρατάρηδες ἐξηυτέλισαν καὶ θάλασσες καὶ φουρτοῦνες. Ἂς θυμώνει ὅσο θέλει ὁ Εὐβοϊκός. Ἀρκεῖ μόνο νάχῃ στὰ σπλάγχνα του ψάρια. Αὐτὸ φθάνει.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΨΗΣ

Η ΠΕΘΕΡΑ

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα, ὡς καὶ γρηὰ ἀκόμη εἶχε διατηρήσει τὴ φρεσκάδα της.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ὅμως δὲν ἦταν μόνο ὡραία· εἶχε καὶ ἀγαθώτατη ψυχή.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὸν θάνατο τῆς Βικτωρίας, τῆς ἀνήγειρε μαυσωλεῖο, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἔγραφε: «Ἡ καλλίστη τῶν πεθερῶν!»

Ἀλλὰ καὶ ἡ Βικτωρία ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴ νύμφη της. Πρὶν τὴν παντρευτῇ ὁ Ἐδουάρδος, ἔστειλε ἕνα φωτογράφο στὴν πατρίδα της Κοπεγχάγη νὰ φωτογραφίσῃ τὴν κρεββατοκάμαρή της, γιὰ νὰ τῆς ἑτοιμάσῃ μιὰ ὁμοία στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Λονδίνου, κι' ἔτσι νὰ μὴ στενοχωριέται.

ΕΥΘΥΜΑ

Ἡ Λιλὴ εἶνε ἀπαρηγόρητη γιατὶ δὲν τῆς δίδουν τὸν νέο ποὺ ἀγαπᾶ.

—Μὰ ἐπὶ τέλους, πατέρα, δὲν μοῦ δίδετε τὸν Λαλάκη, δὲν ἀκοῦτε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐμένα.

Καὶ ὁ πατέρας ἀτάραχος:

—Ἂς κάνῃ τέλος πάντων, τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ ζήσῃ!...

◆

Ὁ Μπὸμπ ἦταν ἀνυπόμονος ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ἡ μαμᾶ του γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τοῦ λέει ὅτι θὰ κοιμηθῇ νηστικός.

Καὶ ὁ Μπόμπ:

—Καλά, μαμᾶ, ἀλλὰ πῶς θὰ πάρω τότε τὸ φάρμακό μου ποὺ μοῦ τὸ δίνεις μετὰ τὸ φαγητό ;

◆

Ἐκεῖνος. — Ἔχεις τόσο ὡραία δάχτυλα κι' ὅμως δὲν τὰ χρησιμοποιῇς σὲ τίποτε!...

Ἐκείνη. — Ἔτσι λές; Πᾶμε σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο καὶ θὰ δῇς ἂν ξέρω νὰ τὰ χρησιμοποιήσω.

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ — ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου)

»Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς εἶμαι ἐλεύθερη καὶ πλουσία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἐλευθερώσῃ τὸν πατέρα μου θὰ γίνῃ σύζυγός μου. Τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν!

Καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶντ Ἑρμὶν ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι, γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερην ἐπισημότητα στὸν ὅρκον της.

— Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, δεσποινὶς, δὲν εἶνε κανένας σπουδαῖος ἆθλος! ἔκανε ὁ Κοαράς.

— Νομίζετε;

— Νομίζω πὼς δὲν εἶνε δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς αὐτὸν τὸν περίφημον Παπαρούναν καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζύ του. Θὰ προτιμοῦσα ν' ἀντιμετωπίσω πραγματικοὺς κινδύνους καὶ ἀνταξίους ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ σας.

— Ὤ, ἀπατᾶσθε, κύριε, ἔκανε αὐτὴ χαμογελῶντας. Αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ εἶνε πολὺ δυσκολώτερο ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε.

Καὶ ἔπειτα πρόσθεσε:

— Κύριε, εἶμαι πλουσία, πάρα πολὺ πλουσια καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ διαθέσω οὔτε ἕνα λουδοβίκιο ἀπ' ὅσα ζητάει ὁ Παπαρούνας.

— Πῶς αὐτό;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ὁ πατέρας μου, προβλέποντας πὼς οἱ ἐχθροί του κάποτε θὰ ἐθριάμβευαν, ἔκρυψε στὸ σπίτι ὅπου μέναμε δύο ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα.

— Τότε λοιπόν...

— Τὸ σπίτι ὅμως κατεσχέθη μαζὺ μὲ τὴν ἄλλην περιουσίαν τοῦ πατέρα μου. Ἔψαξαν παντοῦ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἀλλὰ δὲ βρῆκαν τὰ χρήματα. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ μπῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα καὶ μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ, θὰ βρῇ ἀσφαλῶς τὸ θησαυρό.

— Εὔκολο, τότε.

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο. Τὸ σπίτι, ἐπειδὴ εἶνε ὑπὸ κατάσχεσιν, φρουρεῖται ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸν καὶ ὀκτὼ στρατιῶτες, περιστοιχίζεται δὲ ἀπὸ ψηλὸ τεῖχος. Καὶ ὁ θησαυρὸς βρίσκεται ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ.

— Θὰ πάω καὶ θὰ τὸν βρῶ! εἶπεν ἀφελέστατα ὁ Κοαράς.

— Σταθῆτε ἀκόμα. Τὰ χρήματα εἶνε κρυμμένα πίσω ἀπὸ μιὰ πλάκα τοῦ τζακιοῦ, στὴν κρεββατοκάμαρη τοῦ πατέρα μου. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς μένει ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

— Θὰ τὸν σκοτώσω! ἔκανε ὁ Κοαράς.

— Πρέπει ὅμως νὰ φθάσετε ἕως ἐκεῖ.

— Θὰ φθάσω!

Καὶ ὁ Κοαρὰς τὰ ἔλεγε ὅλ' αὐτὰ μὲ καταπληκτικὴ ἀφέλεια, σὰν νὰ ἔλεγε τὰ ἁπλούστερα πράγματα τοῦ κόσμου.

Ἡ νέα σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανό.

— Δεσποινὶς, τῆς εἶπε τότε ὁ Κοαρὰς, προτοῦ περάσουνε δυὸ μέρες, θὰ σᾶς φέρω τὰ δυὸ ἑκατομμύρια. Δὲν ξέρω ἀκόμα πῶς θὰ κάμω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχω!

Καὶ τῆς ἐφίλησε εὐγενέστατα τὸ χέρι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἡ δεσποινὶς ἐτρόμαξε.

— Εἶνε κάποια περίπολος, εἶπεν ὁ Κοαράς.

— Χαίρετε... ἔκανε αὐτή. Καλὴν ἀντάμωσιν!

— Βέβαια καλὴν ἀντάμωσιν. Καὶ ἂν θέλετε νὰ ἰδωθοῦμε πάλιν αὔριο τὴν ἴδια ὥρα ἐδῶ πέρα, θὰ σᾶς ὑποβάλω ἕνα σχέδιο, ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Κοαρὰς ὡδήγησε τὴν νέαν ὣς τὴν πόρτα της, τῆς ἐφίλησε πάλι τὸ χέρι καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Σὲ λιγάκι ἔφθασε στὴν πλατεία τῆς ἐκκλησίας. Ἡ πλατεία ἦταν ἔρημη. Τὸ σκοινὶ ἦταν ἀκόμα κρεμασμένο ἀπὸ τὸν φεγγίτη τοῦ καμπαναριοῦ.

Ὁ Κοαρὰς τὸ ἅρπαξε καὶ ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ σὰν ἀγριόγατος.

Μετὰ πέντε λεπτὰ βρισκόταν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο.

Ὁ Κλοντιὸν δὲν ἐπερίμενε βέβαια τὸν φίλον του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἐμπῆκε ὁ Κοαρὰς, αὐτὸς ἐροχάλιζε ἀπὸ ὥρα πολλή.

Ὁ κόμης κατώρθωσε νὰ τὸν ξυπνήσῃ μὲ κόπο.

— Τί συμβαίνει; ἔκανε ὁ Κλοντιόν. Μήπως γκρεμίζεται τὸ καμπαναριό; Ἢ μήπως μᾶς ἀνεκάλυψαν;

— Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

— Ἄσε με τότε νὰ κοιμηθῶ.

— Ἀρκετὰ κοιμήθηκες. Ἔχω πολὺ σπουδαῖα πράγματα νὰ σοῦ πῶ.

— Τὰ μαντεύω: θὰ μοῦ πῇς πὼς εἶνε ὄμορφη, ὅτι σ' ἀγαπάει, ὅτι τῆς ὡρκίστηκες νὰ γκρεμίσῃς μὲ τοὺς ὤμους σου τὸν πύργον Τρομπὲτ γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν πατέρα της.

Κι' ἔκανε νὰ ξανακοιμηθῇ. Ὁ Κοαρὰς ὅμως δὲν τὸν ἄφησε.

— Σοῦ λέω ὅτι τὰ πράγματα εἶνε σοβαρά. Πρόκειται γιὰ δυὸ ἑκατομμύρια...

Ὁ Κλοντιὸν τινάχτηκε στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ. Δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξι νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ ἕναν φεγγίτη, ἐπλημμύρισε τὸ μικρὸ δωμάτιο.

Ὁ Κοαρὰς ἀφηγήθηκε στὸν φίλο του λεπτομερῶς τὰ ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν δεσποινίδα ντὲ Σαὶντ Ἑρμίν. Ὁ Κλοντιὸν τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Καὶ φαντάζεσαι πὼς εἶνε εὔκολο αὐτό;

— Ὄχι, βέβαια. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ τὴ φέρω σὲ καλὸ τέλος.

— Ἐγὼ τὴν θεωρῶ ἀδύνατη. Γιατὶ φαίνεται πὼς ξεχνᾷς ὅτι μᾶς καταζητοῦν.

— Τὸ σκέφτηκα, ἔκανε ὁ Κοαράς. Ἀλλὰ καθὼς ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ σκοινὶ μοῦ ἦρθε μιὰ πρώτης τάξεως ἰδέα.

— Ἄς τὴν ἀκούσουμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον

Ὁ Κοαρὰς ἐκάθησε στὸ κρεββάτι κι' ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἰδέα μου εἶνε ἁπλουστάτη: Νὰ μεταμφιεστοῦμε καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ κανείς.

— Σύμφωνος. Ἀλλὰ ποῦ θὰ βροῦμε ἄλλα ροῦχα;

— Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε δύσκολο, ἀφοῦ ἔχουμε λεφτά...

— Καλὰ λές. Τὸ εἶχα ξεχάσει! Εἶδες, ὅταν συνηθίζῃ κανείς... Ἀλλὰ καὶ τὰ λεφτὰ δὲν ἀρκοῦν. Πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ ξημερώσῃ, καὶ μέχρις αὔριο μπορεῖ ν' ἀνακαλύψουν τὸ καταφύγιό μας.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ, νὰ περάσουμε τὴ νύχτα σὲ μιὰ ταβέρνα ποὺ δὲν κλείνει ποτέ. Ἐκεῖ θὰ μεταμφιεστοῦμε καὶ θὰ πᾶμε ὅπου θέλουμε χωρὶς νὰ μᾶς καταλάβῃ κανείς.

— Πρώτης τάξεως ἰδέα! Πᾶμε λοιπόν!..

Ὁ Κλοντιὸν, ποὺ εἶχε πέσει μισοντυμένος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐντύθηκε καλὰ κι' ἔκανε νὰ ζωστῇ τὸ σπαθί του. Ἀλλὰ ὁ Κοαρὰς τὸν ἐσταμάτησε.

Εἴπαμε ὅτι μὲ τὸ σεληνόφως ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ φεγγίτη, ἔφεγγε σὰν ἡμέρα ἐκεῖ μέσα. Σ' αὐτὸ τὸ φῶς ὁ Κοαρὰς διέκρινε ἕνα ὀγκῶδες ἀντικείμενο σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἔδειξε τοῦ συντρόφου του.

— Τί εἶνε αὐτό; ἔκανε ὁ Κλοντιόν.

— Ἕνα μπαοῦλο, δὲν τὸ βλέπεις; Θὰ εἶνε τοῦ νεωκόρου ποὺ ἔμενε πρὶν ἐδῶ.

Ἔκαμαν νὰ τὸ σηκώσουν, ἀλλὰ τὸ μπαοῦλο ἦταν πολὺ βαρύ. Ἔκαμαν νὰ τ' ἀνοίξουν, ἀλλὰ ἦταν κλειδωμένο.

Τότε ὁ Κλοντιὸν ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, ἔσπασε τὴν κλειδαριὰ καὶ τ' ἄνοιξε.

— Καλὰ τὸ σκέφτηκα! εἶπε. Αὐτὰ ποὺ ζητούσαμε βρίσκονται ἐδῶ μέσα.

Τὸ μπαοῦλο ἦταν γεμᾶτο ροῦχα, τὰ ροῦχα τοῦ πεθαμένου νεωκόρου, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν ἀκόμα ἀντικαταστήσει. Καὶ ἦσαν ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ντυθοῦν καλὰ καὶ οἱ δυό.

— Ξεχάσαμε μιὰ λεπτομέρεια, ἔκανε ὁ Κλοντιόν. Εἴμαστε ντυμένοι σὰν ἀστοὶ καὶ δὲν μποροῦμε νἄχουμε σπαθί. Κι' ἐγὼ χωρὶς σπαθὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω οὔτε βῆμα.

— Οὔτε κι' ἐγώ! ἔκανε ὁ Κοαράς. Αὐτὸ ὅμως εἶνε πολὺ καλύτερο ἀπὸ σπαθὶ, εἶπε δείχνοντας τὸ μαχαίρι του.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω μαχαίρι.

— Θ' ἀγοράσῃς αὔριο. Ἐξ ἄλλου οἱ ἀστοὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν δικαίωμα νὰ κρατοῦν σπαθὶ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ κρατοῦν μπαστοῦνι. Θ' ἀγοράσῃς λοιπὸν ἕνα μπαστοῦνι, ποὺ νἄχῃ μέσα σπαθί.

— Ὡραῖα... Πᾶμε λοιπόν!

Κατέβηκαν τὴ σκάλα τοῦ καμπαναριοῦ ἕως τὸν φεγγίτη. Ὁ Κοαρὰς κατέβηκε πρῶτος μὲ τὸ σκοινὶ ποὺ ἦταν κρεμασμένο ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὁ Κλοντιὸν τὸν ἀκολούθησε.

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε.

— Εἶμαι τῆς γνώμης, ἀπάντησε ὁ Κοαρὰς, ὅτι ἀντὶ νὰ πᾶμε νὰ κλειστοῦμε σὲ καμμιὰ ταβέρνα ὥσπου νὰ ξημερώσῃ, θὰ κάνουμε καλύτερα νὰ πᾶμε μιὰ βόλτα ὣς τὴν ὁδὸν Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Μετὰ ἕνα τέταρτο εἶχαν φθάσει.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ Βορδὼ ἦταν ἡ πόλις τῶν νυκτοβίων, τοὐλάχιστον στὴν καλὴ συνοικία. Οἱ μικροαστοὶ ὅμως, ποὺ ξυπνοῦσαν ἐνωρὶς γιὰ τὶς δουλειές των, δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ κοιμοῦνται ἐνωρίς. Μόνο στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόλεως ἔμεναν ἀρκετοὶ ποὺ εἶχαν μεταβάλει τὴ νύχτα σὲ μέρα.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ διάφορες ταβέρνες καὶ καμπαρὲ ἦσαν ἀνοιχτά. Καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα δρόμο χωρὶς νὰ συναντηθῇ μὲ παρέες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ ἐκεῖνα κέντρα.

Ὡστόσο ἡ ὁδὸς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἦταν ἔρημη σχεδὸν ὅταν ἐμπῆκαν οἱ δυὸ Γασκῶνοι.

Ὁ Κοαρὰς ἐβάδιζε μπροστὰ καὶ ὁ Κλοντιὸν τὸν ἀκολουθοῦσε σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων. Ἔκαναν πὼς δὲν γνωρίζονται.

Ἕνας στρατιώτης ἔστεκε φρουρὸς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν. Καὶ ὅλο τὸ μέγαρο ἦταν βυθισμένο στὴ σιγὴ καὶ στὸ σκοτάδι. Μόνο στὸ ἰσόγειο ἕνα μικρὸ παράθυρο ἦταν φωτισμένο.

Ὁ Κοαρὰς ἐπέρασε δίπλα στὸν φρουρὸ κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἦταν ἕνα χαμηλὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε μεταβληθῇ σὲ φυλάκιο καὶ ὅπου μερικοὶ στρατιῶτες ἔπαιζαν χαρτιά. Τότε γύρισε πίσω κι' ἐχαιρέτησε τὸν φρουρό.

— Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπε, μήπως ξέρεις ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς τοῦ Παλαιοῦ Πύργου;

Ὁ στρατιώτης ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ καὶ ἀπάντησε:

— Δυστυχῶς εἶμαι νέος ἐδῶ στὸ Βορδὼ καὶ δὲν τὰ ξέρω τὰ μέρη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Κλοντιὸν τοὺς ἐπλησίασε.

— Ζητᾶτε τίποτα; εἶπε τοῦ Κοαράς.

— Ναί, ἤθελα τὴν ὁδὸν τοῦ Παλαιοῦ Πύργου.

— Ἐλᾶτε μαζύ μου καὶ θὰ σᾶς δείξω.

Ὁ Κοαρὰς ὅμως δὲν τὸ κουνοῦσε. Ἐστράφη πάλι πρὸς τὸν στρατιώτη καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Θὰ ξέρῃς τοὐλάχιστον τί ὥρα εἶνε.

— Ἐγὼ ἀλλάζω στὶς δύο καὶ εἶμαι ἕνα τέταρτο ἐδῶ πέρα.

— Καὶ θὰ μείνῃς πολὺ ἀκόμη;

— Δυὸ ὧρες περίπου.

— Δὲν κάνει καὶ πολὺ ζέστη ἀπόψε ἔκανε ὁ Κλοντιόν.

— Οὔτε καὶ κρύο, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἐγὼ ὅμως διψάω φοβερὰ καὶ ὅταν τελειώσω τὴν ὑπηρεσία μου δὲν θὰ πάω βέβαια μέσα μὲ τοὺς ἄλλους.

— Ποῦ θὰ πᾷς, λοιπόν;

— Ἐδῶ παρακάτω εἶνε ἡ ταβέρνα τῆς Μποντὰν, ποὺ ἔχει πρώτης τάξεως κρασί.

— Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴ θέσι σου...

— Δυστυχῶς!

— Καὶ τί σπίτι εἶνε αὐτὸ ποὺ φρουρεῖτε; ρώτησε ὁ Κοαράς.

— Ἑνὸς κάποιου Σαὶντ Ἑρμὶν, ἔκανε ὁ στρατιώτης στενοχωρημένος. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί τὸ φρουροῦμε. Οἱ συνάδελφοί μου παίζουν διαρκῶς χαρτιὰ μέσα καὶ ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔρχεται ποτὲ πρὶν ἀπ' τὰ ξημερώματα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ κρότος μιᾶς ἀμάξης.

— Τραβᾶτε παραπέρα, εἶπε ὁ στρατιώτης, γιατι ἂν σᾶς ἰδοῦν ἐδῶ θὰ τιμωρηθῶ.

Ὁ Κλοντιὸν κι' ὁ Κοαρὰς ἀπομακρύνθηκαν. Τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ μιὰ γυναῖκα κατέβηκε. Ἦταν ὅμως τόσο καλὰ τυλιγμένη, ποὺ στάθηκε ἀδύνατον νὰ διακρίνουν τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πλησίασε τὸν στρατιώτη, τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτάκι καὶ κάτι ἄλλο, τοῦ εἶπε δυὸ λόγια καὶ ἀνέβηκε πάλι στὸ ἁμάξι της, ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

Τότε ὁ Κλοντιὸν καὶ ὁ Κοαρὰς ἐπλησίασαν πάλι.

— Μπορεῖ νὰ στερῆσαι τὸ κρασί, εἶπε τότε ὁ Κλοντιὸν στὸν στρατιώτη, ἀλλὰ στὸν ἔρωτα βλέπω πὼς εἶσαι ἀρκετὰ τυχερός.

— Δὲ βαρυέσαι! ἔκανε ὁ στρατιώτης στενάζοντας. Δὲν ἦρθε γιὰ μένα.

Καὶ ἔδειξε τὸ χαρτάκι ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ γυναῖκα.

— Γιὰ ποιὸν ἦρθε λοιπόν;

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

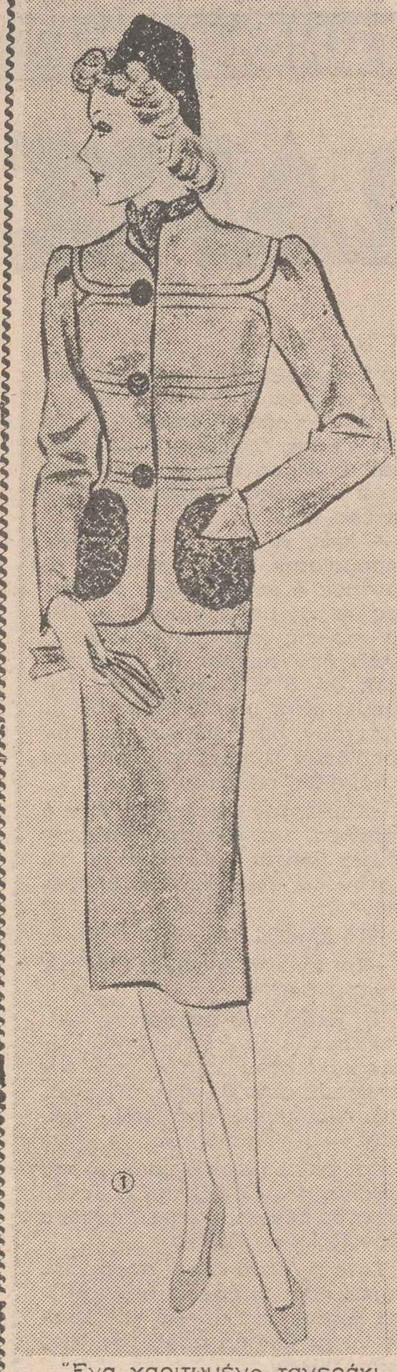

Ἕνα χαριτωμένο ταγεράκι ποὺ λανσάρει ὁ βιεννέζικος οἶκος μόδας Λόενχαμ.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μία ὡραιοτάτη γυναῖκα τοῦ περασμένου αἰῶνος ἄφησε γιὰ τὰς μεταγενεστέρας ἕνα εἶδος «δεκαλόγου τῆς καλλονῆς». Αἱ περισσότεραι συμβουλαὶ εἶνε λογικαὶ, στηριζόμεναι σὲ ὑγιεινοὺς κανόνας καὶ ὄχι ἐξωφρενικαί. Τὰς προσφέρομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας:

1) Πέφτετε ἐνωρὶς εἰς τὸ κρεββάτι σας, μὲ τὸ στομάχι ἐλαφρὸν καὶ κοιμᾶσθε μὲ τὸ κεφάλι ἐπάνω σ' ἕνα μαξιλάρι παραγεμισμένον μὲ λουλούδια βρυωνίας (κοινῶς βρουνιᾶς).

2) Μὴν διαβάζετε ποτὲ εἰς τὸ κρεββάτι.

3) Ὅταν ξυπνᾶτε, πίνετε, τὸν χειμῶνα, τὸ ζουμὶ 6 πορτοκαλιῶν καὶ τὸ φθινόπωρον, ἕνα ποτῆρι ζουμὶ σταφυλιοῦ.

4) Πλένεσθε ὁλόκληρη μὲ νερό, ὅπου ἐμούσκεψαν πράσα.

5) Διαβάζετε τὴν ἀλληλογραφίαν σας μὲ ἀπάθειαν καὶ μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς συγκινοῦν αἱ κακαὶ εἰδήσεις.

6) Κάμνετε καθημερινῶς μόνη σας μιᾶς ὥρας δρόμον, φορῶντας παπούτσια μὲ ἀνδρικὸν τακοῦνι.

8) Χαμογελᾶτε μὲ τὰ χείλη καὶ ὄχι μὲ τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ σχηματίζωνται εἰς τὰ βλέφαρα αἱ ρυτίδες ἐκεῖναι ποὺ ὀνομάζονται «πόδι τῆς χήνας».

9) Χορεύετε τοὐλάχιστον μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα.

10) Κάμνετε κάθε πρωῒ ὀλίγην γυμναστικὴν εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ τρίβετε τὸ σῶμα σας μὲ ἕνα σφουγγάρι βουτηγμένον σὲ ἁλμυρὸν νερό.

Ἡ ὡραία κυρία ἀπέδιδε τὴν διατήρησιν τῆς ὡμορφιᾶς της εἰς τὴν τήρησιν αὐτοῦ τοῦ δεκαλόγου. Ἂν εἶχε δίκαιον, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ σύστημά της εἶνε εὐκολώτατον καὶ προσιτὸν γιὰ κάθε γυναῖκα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Χρώματα, ὑφάσματα τῆς μόδας, γαρνιρίσματα, ἀκσεσουὰρ καὶ λεπτομέρειες ποὺ ἐνδιαφέρουν τὶς κομψὲς κυρίες

Τὸ χρῶμα ποὺ συνειθίζεται τελευταῖα, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα, εἶνε τὸ μπλέ, σ' ὅλες του τὰς ἀποχρώσεις.

Μπλὲ ἀνοιχτό, μπλὲ σκοῦρο, μπλὲ περβάνς, μπλὲ τυρκουάζ, μπλὲ—σιὲλ καὶ μπλὲ μαρέν, συνδυάζονται πολλὲς φορὲς μεταξύ τους καὶ ἀποτελοῦν θαυμάσια καὶ ἁρμονικώτατα σύνολα. Π. χ. ἕνα φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ ἀνοικτὸ εἶνε πολυ τῆς μόδας ὅταν εἶνε κεντημένο μὲ μπλὲ σκοῦρο.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὰ φορέματα ἐμπριμὲ ποὺ ἔχουν φόντο μπλὲ—μαρὲν ἀνοιχτό.

Ὡραῖο ἀνσάμπλ γίνεται καὶ μὲ φόρεμα ἀπὸ κρὲπ - ντὲ-σὶν μπλὲ ἀνοιχτὸ καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ σκοῦρο. Τὸ φόρεμα αὐτὸ γαρνίρεται μὲ κεντήματα μπλὲ σκοῦρα τὸ δὲ ἐπανωφόρι μὲ τὰ ἴδια σχέδια κεντήματος, ἀλλὰ ἀνοιχτοῦ μπλὲ χρώματος. Ἐπίσης τὰ μπλὲ καπέλλα εἶνε πολὺ τῆς μόδας.

—Τὰ μοντερνα φορέματα γαρνίρονται περισσότερο στὶς φοῦστες παρὰ στὰ κορσάζα. Ἔτσι οἱ φοῦστες γαρνίρονται ἐμπρὸς μὲ ποδιὲς μὲ πολὺ πλατειὰ πλισσέ, οἱ ὁποῖες προσαρμόζονται ἔτσι ὥστε νὰ φθάνουν λίγο ἐπάνω ἀπ' τὸ κορσάζο, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται ἡ τάγια ἐμπρὸς πιὸ κοντή.

Μιὰ ζώνη τοποθετημένη πιὸ κάτω κάνει τὴν τάγια νὰ φανεται χαμηλότερη. Ἡ ζώνη αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Σὲ πολλὰ φορέματα ἡ πλισσὲ αὐτὴ ποδιὰ δὲν εἶνε ἐνκρυστέ, ἀλλ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φορέματος. Δηλαδὴ τὸ φόρεμα εἶνε ἴσιο στὰ πλάγια καὶ πίσω καὶ μόνον ἐμπρὸς πλισσέ.

Καὶ τὰ βολὰν παραμένουν ἀκόμη πολὺ τῆς μόδας. Ἀρχίζουν ὅμως νὰ συνηθίζωνται βολὰν ἀπὸ ὕφασμα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος: Π.χ. βελούδινα φορέματα μὲ βολὰν ἀπὸ ταφτᾶ φορέματα μάλλινα μὲ βολὰν ἀπὸ κρέπ, καὶ φορέματα ἀπὸ κρέπ ἐμπριμέ, βολὰν ἀπὸ ἁπλὸ κρέπ.

Νὰ κ' ἕνα πολὺ σὶκ καὶ πολὺ τῆς μόδας φόρεμα. Γίνεται ἀπο κρὲπ κόκκινο μὲ ἄσπρες βοῦλες: Τὸ ντεκολτὲ του εἶνε τετράγωνο, τρεῖς δὲ μικρὲς πιέτες στὸν ὦμο, δίνουν φάρδος στὸ κορσάζο.

Τὸ μανίκι εἶνε μακρύ, καὶ ἔχει μιὰ μπορντούρα ἀποκόκκινο πλισσέ.

Ἡ φούστα εἶνε πλατειὰ ἀπὸ κόκκινο ἐπίσης κρὲπ μὲ ἄσπρες βοῦλες μιὰ σουρωτὴ ποδιὰ προσαρμοσμένη ἐμπρὸς στὴν φοῦστα μὲ ἔξη ἢ ὀχτὼ σειρὲς σουρωτές. Ἔτσι τὸ φάρδος τῆς φοῦστας συμμαζεύεται ἀρκετὰ στὸ ἐπάνω μέρος της.

Ἡ ποδιὰ τῶν φορεμάτων αὐτῶν γίνεται πολὺ πλατειὰ, εἶνε μᾶλλον μία τουνὶκ ἡ ὁποία ἀφήνει ἀκάλυπτο τὸ ἴσιο φόρεμα πίσω. Κάποτε ἡ ποδιὰ εἶνε πρόσθετη. Ὅλο αὐτὸ τὸ φάρδος ποὺ πέφτει φυσικὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς δίνει στὴ σιλουέττα μία χάρι πολὺ ἰδιόρρυθμη. Συχνά, μία ζώνη δεμένη ἐμπρὸς μὲ μακρυὰ πὰν κάνει νὰ φαίνεται ἀκόμη φαρδύτερο τὸ φόρεμα ἐμπρός.

Στὰ φορέματα τοῦ λούσου τὸ φάρδος ἐπιτυγχανεται μὲ παννὼ κομμένα ἂν φὸρμ καὶ μυτερὰ στὶς ἄκρες. Συχνὰ τὰ παννὼ αὐτὰ γίνονται ἀπὸ ὕφασμα διαφορετικὸ τοῦ φορέματος.

Π. χ. σὲ φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο γίνονται ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ, σὲ φόρεμα ἀπὸ κρέπ γίνονται ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμέ. Ἐπίσης πολλὲς φορὲς στὰ φορέματα λούσου ἕνα μόνο παννὼ διαφορετικοῦ χρώματος εἶνε ἐνκρυστὲ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ στὴ φοῦστα καὶ πέφτει κάτω σὲ ἄκρες ἄνισες καὶ μυτερές, πολὺ μακρυὲς. Π. χ. ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμὲ εἶνε ἴσιο δεξιά, καὶ ἀριστερὰ φαρδαίνει μ' ἕνα παννὼ ἐνκρυστὲ ἀπο κρὲπ-ζωρζὲτ τὸ ὁποῖον καταλήγει σὲ μυτερὲς ἄκρες πολὺ μακρυές. Τὸ κορσάζο γαρνίρεται μὲ ἕνα ζαμπὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο κρὲπ ζωρζὲτ καὶ φθάνει ἕως κάτω στὴν φοῦστα δεξιά. Ἔτσι τὸ φόρεμα γαρνίρεται καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Οἱ νερβὺρ γαρνίρουν συχνὰ ὁλόκληρη τὴν φοῦστα. Πότε εἶνε ἴσιες καὶ πότε διαγώνιες, ἀραιὲς ἢ πυκνές.

Τὰ κορσάζα συνηθίζονται πολὺ ἁπλᾶ πρὸ πάντων στὰ φορέματα χοροῦ.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες πιέτες στοὺς ὤμους κάνουν τὸ κορσάζο νὰ πέφτῃ φαρδὺ καὶ μπλούζαν στὴν τάγια.

Ἀντιθέτως ἡ φοῦστα τῶν βραδυνῶν φορεμάτων εἶνε πολὺ σουρωτὴ καὶ φουσκωτή. Γαρνίρεται συχνὰ μὲ παννὼ ἀπο δαντέλλα τὴν ὁποίαν ἡ ἄκρη δὲν ξεπερνᾷ τὴν φοῦστα. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ εἶνε λίγο μακρύτερη.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οἱ μοντέρνες μπλοῦζες, γιὰ τὶς ὁποῖες γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο μας εἶνε δύο εἰδῶν: Εἴτε ἀπὸ ὕφασμα μᾶλλον χονδρὸ λ.χ. βελοῦδο, λαινάζ, λαμέ, ὁπότε ὅλη τους ἡ κομψότης ἔγκειται στὴν κούπ των. Εἴτε εἶνε ἀπὸ λεπτότατο ὕφασμα, ὅπως μουσελίνα, ζωρζέττα, κρὲπ ντὲ σίν, λινό, δαντέλλα, ὁπότε ἡ ἐπιτυχία των ἔγκειται στὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας των καὶ στὶς λεπτομέρειες τῆς γαρνιτούρας των.

Τὸ σπουδαιότερον σημεῖο ὅλων αὐτῶν τῶν μπλουζῶν εἶνε ἡ φασὸν τοῦ γιακᾶ ποὺ εἶνε συνήθως κλειστὸς ψηλὰ στὸν λαιμό. Πολυάριθμα εἶνε τὰ γιακαδάκια σὰν τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ γιακάδες μὲ τσακισμένες ἄκρες σὰν τῶν κολλάρων, οἱ ντραπὲ γιακάδες ποὺ καταλήγουν σ' ἕνα μικρὸ δέσιμο ἐμπρὸς σὲ στὺλ Ντιρεκτουάρ.

Συνηθίζονται οἱ φιόγκοι καὶ οἱ γραβάτες ὅλων τῶν εἰδῶν: παπιγιον, μακρουλὲς γραβάτες, μεγάλοι φιόγκοι Λαβαλλιὲρ ζαμπὸ ποὺ ἀντικαθιστοῦν κάποτε τὸν γιακᾶ, γιατὶ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπειδὴ ὁ γιακᾶς ἢ ὁ φιόγκος εἶνε ἡ σημαντικώτερη κοκεταρία τῆς μοντέρνας μπλούζας, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ περιποιημένη.

Ἡ γραμμὴ τῆς μπλούζας ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ τῶν κορσάζ τῶν φορεμάτων καὶ πολὺ συχνὰ χώνεται μέσα ἀπὸ τὴν φοῦστα. Ὑπάρχουν ὅμως ἐπίσης καὶ χαριτωμένες μπάσκες ποὺ σταματοῦν ἐμπρὸς καὶ δίνουν πίσω, μιὰ πολὺ νεανικὴ φόρμα στὴ μπλοῦζα.

Γιὰ νὰ διαφέρουν τὰ μοντέλλα αὐτὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὑπάρχουν οἱ σοῦρες καὶ τὰ ντραπὲ ποὺ ὑπογραμμίζουν τὸ στῆθος, καθὼς καὶ διάφορες ἐνκρυστασιὸν ἀπὸ ὕφασμα, ποὺ σχεδιάζουν βολάν, λουλούδια κλπ. Νερβύρ, βελονιές, ματελασσέ, κορντελιέρ, ἐνκρυστασιὸν δαντελλένιες, κουμπιὰ φανταιζί, θεωροῦνται ἐπίσης οἱ κυριώτερες γαρνιτοῦρες ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὶς μπλοῦζες.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Νίκης, 13
Εἰδικὸς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν νέας αἰσθητικῆς μεθόδου ἀποτριχώσεως.

ΓΙΑ Τ' ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Τὴν παρακάτω συνταγὴ τὴν συνιστᾷ μιὰ κομψοτάτη Παρισινὴ μὲ τὴν διαβεβαίωσι ὅτι εἶνε θαυματουργή. Δοκιμᾶστε την:

Βάλετε σὲ μιὰ ὀκᾶ νερὸ 30 δράμια ἁλάτι καὶ ἀφῆστε νὰ ἔρθῃ σὲ σημεῖον βρασμοῦ. Κατεβᾶστε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφῆστε νὰ κρυώσῃ τὸ νερὸ τόσο, ὥστε μόλις νὰ τὸ δέχωνται τὰ χέρια σας. Βάλετε τότε τ' ἀχέρια σας μέσα στὸ ζεστὸ νερὸ καὶ κατόπιν ἀφῆστε τα μέσα ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ξαναζεσταίνοντας τὸ νερὸ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀρχίσῃ νὰ κρυώνῃ.

Κατόπιν ἑτοιμᾶστε μιὰ χλιαρὴ σαπουνάδα καὶ βουτῆξτε μέσα σ' αὐτὴν τὰ χέρια σας, κρατῶντας τα ὅμως μόνον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Βγάζετε τὰ χέρια σας, τὰ σφουγγίζετε καλά, κατεβάζετε τὰ πετσάκια ἀπὸ τὰ νύχια σας καὶ βάζετε μιὰ καλὴ κρέμα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε θαυματουργὴ καὶ γιὰ ὅσες θέλουν ν' ἀποφύγουν τὶς χιονίστρες.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Ρίξετε μέσα σὲ μιὰ μποτίλλια μὲ φαρδὺ λαιμὸ λίγο ἀπόσταγμα λεβάντας ἢ ἄλλου ἀρώματος, ὅποιο προτιμᾶτε. Βάλτε κατόπιν μέσα στὴ μποτίλλια ἕνα κομμάτι βαμπάκι, ὥστε νὰ γεμίσῃ ἡ μποτίλλια. Βάλετε κατόπιν ἀπὸ πάνω ἕνα κηρόχαρτο καὶ δέστε το γύρω-γύρω στὸ λαιμὸ τῆς μποτίλλιας μ' ἕνα σπαγγάκι. Μὲ μιὰ φουρκέτα ἀνοῖξτε 4-5 τρύπες στὸ χαρτὶ αὐτὸ ὥστε νὰ σκορπίζεται τὸ ἄρωμα. Ἡ ντουλάπα σας θὰ εἶνε ἀρωματισμένη ἐπὶ μῆνες.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Στὰ φορέματα τῆς τελευταίας χειμωνιάτικης μόδας χρησιμοποιῆται τὸ «Λοξὸ» ὕφασμα στὴ φοῦστα καθὼς καὶ στὸ κορσάζ. Τὸ κορσὰζ εἶνε ἀπὸ ντραπὲ καὶ γαρνίρεται μὲ ἕνα ἀμπιεσμὰν ποὺ νὰ συγκρατῇ τὰ μανίκια σὲ σχῆμα κιμονό.

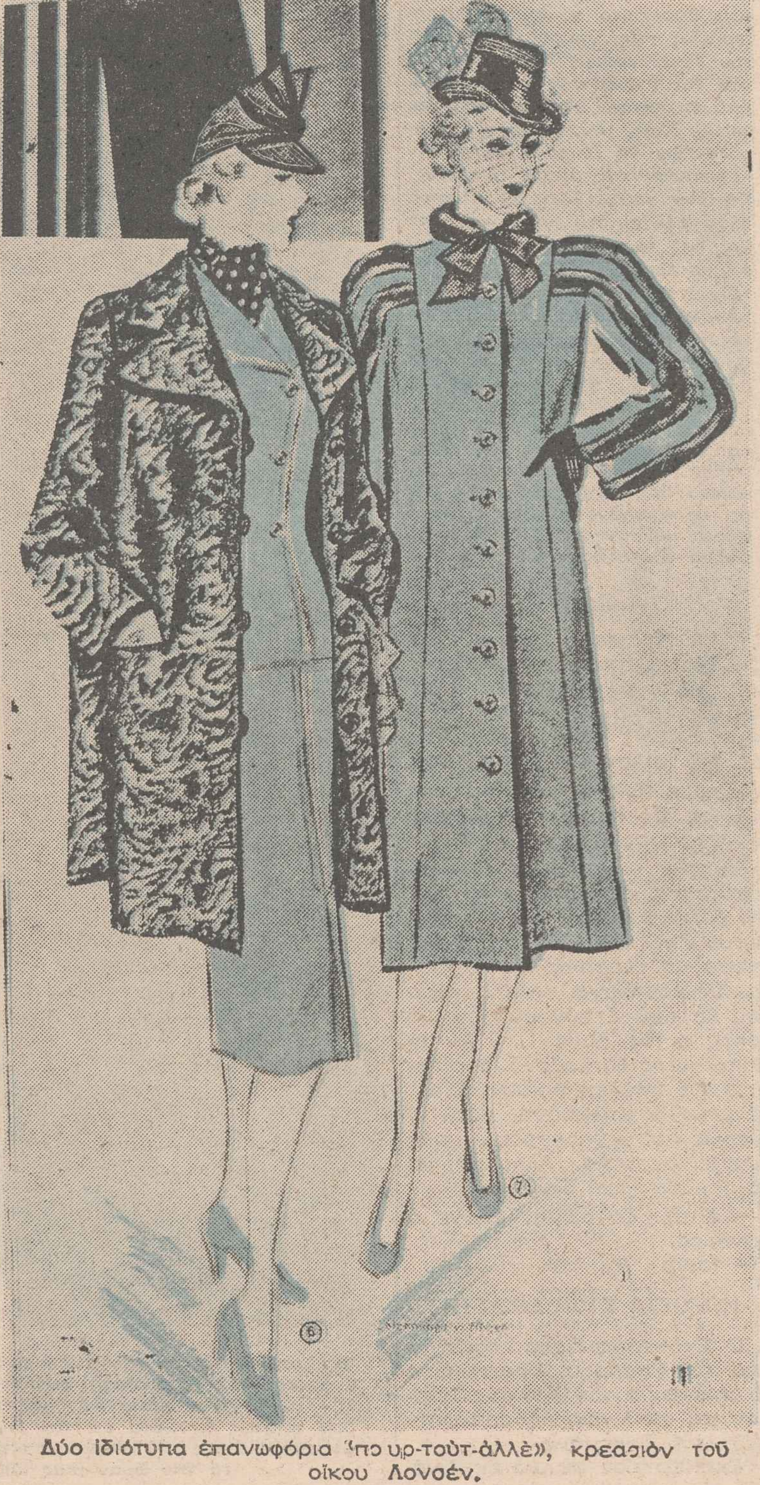

Δύο ἰδιότυπα ἐπανωφόρια «πουρ-τοὺτ-ἀλλὲ», κρεασιὸν τοῦ οἴκου Λονσέν.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορώ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του ληστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητής», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράσῃ τὴν περιουσια του στοὺς φτωχούς Δὲν συμμορφώνεται φυσικά, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλῃ ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζαρντὲν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει νὰ μοιράσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρισι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης Ἐκδικητής. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορώ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἐκδικητὴς βρίσκεται φυλακισμένος σὲ ἕνα μέρος, ὅπου τὴν παρέσυρον μὲ πανουργία καὶ τῆς ἐπιτίθενται ὑπόγειο τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀλλὰ καὶ οἱ κακοποιοί, ποὺ εἶχαν ἁρπάξει τὴν πρώτη φορὰ τὴν Ζακελίνα δὲν ὑποχωροῦν. Μιὰ μέρα παραφυλᾶνε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος μὲ τὸν σκοπὸ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσουν.

8ον

—Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία, ἐψιθύρισε, ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη δὲν θὰ ἦταν μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ. Το κακὸ ὅμως εινε ὅτι ἡ Μαρία Βεοδιὲ τὸν γνωρίζει αὐτὸν τὸν μῦλον καὶ μπορεῖ νά...

Ἔκαμε πολλὲς και διάφορες σκέψεις ὥς που κατέληξε στὸ συμπέρασμα:

—Αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ συνένοχός της, ἀποφασισμένοι νὰ τὴν δολοφονήσουν θὰ την μετέφεραν ἐκεῖ γιὰ νὰ μπορέσουν ἔπειτα νὰ ἐξαφανίσουν τὸ πτῶμα. Οἱ κακοῦργοι! Ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ μοῦ ξεφύγουν. Καὶ ὁ καλὸς αὐτὸς Λαβέν!... Ἂν ἔλειπε αὐτὸς θὰ ἔφθανα ἴσως πολὺ ἀργά. Βλέπεις λοιπόν, ἀδελφέ μου; Ἡ καλωσύνη μας σ' αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουν μᾶς βγαίνει σε καλό. Ἀλλα πρέπει νὰ σπεύσω γιατὶ βιάζομαι..

—Νὰ τὴν ξαναϊδῇς; ἔκανε ὁ Ρογῆρος.

—Ἴσως.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗ

Ὁ Ἐκδικητής, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ρογήρου, ἐγκατέλειψε τὸ ἀπόγευμα τὸν Κόκκινο Πύργον καὶ σὲ λιγάκι ἔφθασε στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

Ἐκεῖ ἐμπῆκε σὲ μιὰ βενζινάκατο, ἔβαλε ἐμπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Σαμπλόν, ποὺ δὲν ἀπεῖχε ἀπ' ἐκεῖ παρὰ λίγα μόλις χιλιομετρα.

Ἐνῷ καθόταν μόνος του στὸ τιμόνι, ὁ Ἐκδικητὴς σκεφτόνταν:

—Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἡ Ζακελίνα κινδυνεύει νὰ δολοφονηθῇ καὶ σώζεται, τὴν πρώτη φορὰ ἀπὸ δύο παιδάκια καὶ τὴν δεύτερη ἀπὸ ἕνα γέροντα. Ὄχι ὅμως ἐπειδὴ τὸ θέλησα ἐγώ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ θέλησε ἡ τύχη. Ἀλλ' ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ἀγρυπνῶ μονάχος μου γιὰ τὴν ἀσφάλειά της.

Ὅταν, στὶς λαμπρὲς ἀκτῖνες τοῦ καλοκαιρινοῦ ἡλίου, ὁ παλιὸς μῦλος τοῦ Σαμπλὸν ἐφάνηκε ἀπὸ μακρυά, ἡ καρδιὰ τοῦ Ἐκδικητοῦ ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ ἀπὸ ἀνησυχία κι' ἐλπίδα.

Ἐπήδησε στὴν ξηρὰ κ' ἔτρεξε στὸν μῦλο, ὅπου ὁ γέρω μυλωνᾶς τον ἐπερίμενε ἀνυπόμονα.

Ὥρμησε τότε κοντὰ στὴν Ζακελίναν, χωρὶς κἂν νὰ διακρίνῃ τὸν Μοραλές, ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὴν σκοτεινότερη γωνιὰ τοῦ δωματίου.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀσημένιο μπουκαλάκι καὶ τὤφερε στὴ μύτη τῆς Ζακελίνας. Εἶχε μέσα ἕνα δυνατὸ τονωτικὸ τῶν αἰσθήσεων, ὥστε σὲ λιγάκι τα μάγουλα τῆς νέας χρωματιστήκαν καὶ ἡ ἀναπνοή της ἔγινε πιὸ δυνατὴ καὶ κανονική.

Τὰ χείλη της ἐτρεμούλιασαν, τὰ βλέφαρα της ἄνοιξαν καὶ τὰ μάτια της ἐπλανήθηκαν γύρω, χωρὶς καμμιὰν ἔκφρασι ἀκόμη.

Ἔλαβε τὸν καιρὸ νὰ διακρίνῃ τὸν Ἐκδικητήν, ποὺ ἦταν σκυμένος ἐπάνω της κ' ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία νὰ τὴν ἰδῇ νὰ συνέρχεται.

Πάντως, θὰ ἐσχημάτισε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιον προστάτη, ὅτι ἕνας φίλος ἦταν σιμά της, γιατὶ τὰ συνεσπασμένα της χαρακτηριστικὰ ἔδειξαν μίαν ἔκφρασι ἀγαλλιάσεως καὶ τὰ μάτια της ξανάκλεισαν ἀπαλά.

—Πρέπει νὰ τὴν πάρουμε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ, ἔκανε ὁ Ἐκδικητής, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαβέν.

Ἔπειτα, βλέποντας τὸν Μοραλές, ποὺ ἡ θέα τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου προσώπου τοῦ ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν, εἶπε μὲ τόνο ἀπειλητικῆς ἐπιβολῆς:

—Ἐσὺ βέβαια, θὰ τὴν ἀπήγαγες αὐτὴν τὴν γυναῖκα!

Ὁ Μοραλὲς ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ἀποκρίθηκε:

—Ναί, ἐγώ...

—Κακοῦργε!

Ἐσήκωσε τὸ χέρι, ἀλλὰ ὁ γέρω Λαβὲν ἐμπῆκε στὴ μέση καὶ τὸν ἐσταμάτησε, λέγοντας μὲ τόνο ὑπερτάτης πικρίας:

—Εἶνε παιδί μου, τὸ παιδί μου ποὺ τὸ ζητοῦσα τόσον καιρό. Μιὰ γυναῖκα τὸν παρέσυρε ἕως τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἀλλὰ ἐπρόφθασα ἐγὼ καὶ τὸν ἔσωσα. Τώρα μετανόησε εἰλικρινὰ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του, κ' ἐγὼ τὸν ἐσυγχώρησα. Καὶ εἶνε εἰλικρινὴς ἡ μετάνοιά του, γιατὶ ἔμεινε ἐδῶ γιὰ νὰ φρουρήσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ λέγεται Διάνα Μόντι νὰ δραπετεύσῃ.

—Ποῦ βρίσκεται αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἐρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ Ἐκδικητής, κυττῶντας τὸν Μοραλὲς κατάμματα.

Ὁ Ροβέρτος ἔδειξε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ εἶπε:

—Ἐκεῖ μέσα..

Ἔπειτα, ἐνῷ ὁ Ἐκδικητὴς τραβοῦσε τὸ μάνταλο, ἐκεῖνος ἐπρόσθεσε.

—Φυλαχθῆτε, γιατὶ εἶνε ὡπλισμένη. Γιὰ ν' ἀμυνθῇ μπορεῖ καὶ νὰ σᾶς σκοτώσῃ.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἐχαμογέλασε περιφρονητικὰ καὶ γαλήνιος, ὅπως πάντα, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἡ ἀποθήκη ὅμως ἦταν ἀδειανή.

Ἡ Διάνα Μόντι εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Τώρα πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε πῶς ἡ σατανικὴ ἐκείνη γυναῖκα κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, ὅπου ἦταν κλεισμένη.

Ἐχρειάστηκε ὅλη ἡ τόλμη καὶ ἡ ἐπιδεξιότης της γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ Ἐκδικητοῦ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ἀφοῦ ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ τὸν Μοραλές, ἡ Διάνα Μόντι ἐξήτασε καλὰ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν καὶ ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ παρὰ ἀπὸ μιὰ κρυφὴ καταπακτὴ ποὺ ἀνοιγόνταν στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Εὐκίνητη σὰν ἀγριόγατα καὶ ξέροντας καλὸ κολύμπι, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ διστάσῃ.

Ἔβγαλε ὅσα ροῦχα μποροῦσε, ἄνοιξε τὴν καταπακτὴ καὶ μὲ μεγάλην ἐπιδεξιότητα ἐγλύστρησε εἰς μίαν ἀπὸ τὶς μεγάλες ἀκτῖνες τῆς ρόδας τοῦ μύλου.

Ἔπειτα ἔπεσε στὸ ποτάμι καί, κολυμπῶντας, ἔφθασε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, ὅπου ἐκρύφτηκε μέσα στὰ καλάμια.

Ὅταν ἐμπῆκε στὴν ἀποθήκη ὁ Ἐκδικητὴς καὶ δὲν βρῆκε κανέναν μέσα, ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὸν Μοραλές. Ἀλλ' αὐτὸς τοῦ ἔδειξε τὰ φορέματα καὶ τὰ παπούτσια τῆς Διάνας.

—Φαίνεται πὼς ἔπεσε στὸ ποτάμι, εἶπε.

—Ἀσφαλῶς!...

Καὶ μὲ εἰλικρίνεια, ποὺ δὲν θὰ τὴν φανταζόνταν κανένας, ὁ γυιὸς τοῦ γέρω μυλωνᾶ ἐπρόσθεσε:

—Δὲν θὰ τὸ φανταζόμουν ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα! Τί φοβερὴ γυναῖκα!... Πρέπει ν' ἀγρυπνοῦμε, κύριε, γιατὶ εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὰ πάντα. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς ἔχετε μιὰν ἐχθρὰν ποὺ δὲν θὰ διστάσῃ σὲ τίποτε γιὰ ν' ἀμυνθῇ καὶ νὰ σᾶς συντρίψῃ.

Τότε ὁ Ἐκδικητὴς ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶπε στὸν πατέρα του:

—Βλέπεις πὼς εἶχα δίκηο ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ ἐλπίζῃς; Αὐτὸς ὁ νέος μοῦ φαίνεται εἰλικρινής.

—Καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, κύριε! ἔκανε ζωηρὰ ὁ Ροβέρτος. Μιὰν ἐπιθυμία ἔχω μονάχα: νὰ φανῶ χρήσιμος σὲ σᾶς καὶ στὸν πατέρα μου.

—Ἴσως ἡ εὐκαιρία αὐτὴ νὰ παρουσιαστῇ πολὺ γρήγορα, ἀπάντησε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὸν μαῦρον μανδύα. Τώρα μπορεῖς νὰ μᾶς συνοδεύσῃς. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃς ποτὲ ὅτι ὁ Ἐκδικητὴς δὲν λησμονεῖ οὔτε αὐτοὺς ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν, οὔτε αὐτοὺς ποὺ τὸν προδίδουν Τιμωρεῖ ἀμείλικτα καὶ ἀνταμείβει πλούσια.

—Κύριε, τὸν ἐβεβαίωσε τότε ὁ Μοραλές, νὰ εἶσαστε βέβαιος, ὅτι θὰ βρῆτε σ' ἐμένα τὸν πιὸ πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον ὑπηρέτην.

—Τὸ ἐλπίζω...

—Καὶ ἐγὼ τὸ ἐγγυῶμαι, ἔκανε ὁ γέρω Λαβέν.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἐπλησίασε πάλι τὴν Ζακελίναν καὶ ἀφοῦ τὴν ἐτύλιξε καλὰ στὸν μανδύαν του τὴν μετέφερε στὴν βενζινάκατον, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν γέρω Λαβὲν καὶ τὸ παιδί του.

Καὶ ἐνῷ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ στὸν ὁρίζοντα ἡ βενζινάκατος ξεκίνησε ἐπιστρέφουσα στὸν Κόκκινο Πύργο.

Τότε ἡ Διάνα Μόντι παρουσιάστηκε πάλι ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπάῃ πρὸς τὸν τραγικὸν μῦλον.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ἐμπῆκε στὴν ἀποθήκη ἀπὸ τὴν κυρίαν εἴσοδον κ' ἐντύθηκε ἥσυχα.

Κατόπιν ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρα ἀπ' ὅπου φαινόνταν ὅλο τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ Σηκουάνα, ἐ!τρεψε τὴ φλογερὴ ματιά της πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ βενζινάκατος κ' ἐψιθύρισε:

—Ἡ Διάνα Μόντι δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξι.

Ο ΠΕΠΛΟΣ ΣΧΙΖΕΤΑΙ

Μπροστὰ εἰς ἕνα πολυτελέστατο τραπέζι τῆς τουαλέττας μία νεαρὰ γυναῖκα ἐξαιρεικῶς ὡραία, τὰ ὠχρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὁποίας ἐμαρτυροῦσαν ὅτι βρισκόνταν σὲ ἀνάρρωσι, ἐτελείωνε τὴν τουαλέττα της, ὅταν μιὰ χαριτωμένη καμαριέρα, μὲ πολὺ πονηρὰ μάτια, ἀνασήκωσε ἕνα παραπέτασμα καὶ ἐρώτησε μὲ σεβασμό.

—Θέλει τίποτε, ἡ κυρία;

—Δὲν θέλω ἀπολύτως τίποτε, ἀπάντησε ἡ Ζακελίνα Ὠμπρύ. Ἐκτὸς ἂν ἀποφασίστε ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκομαι....

—Ἡ κυρία δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὸ μάθῃ.

—Τότε γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο;

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε.

Καὶ ἔφυγε χαμογελῶντας αἰνιγματικά.

Ἡ Ζακελίνα, πολὺ ταραγμένη, ἄρχισε τότε νὰ φέρνῃ στὴ μνήμη της ὅλα τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ποὺ τὰ θυμόταν λεπτομερέστατα.

Ἐν πρώτοις θυμόνταν ὅτι μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ Γιαννάκη, ἔσπευσε στὸ Λουαζύ. Ἀλλὰ καθὼς περνοῦσε τὴ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα τὴν ἄρπαξαν δύο κακοποιοὶ καὶ τὴν ἐπέταξαν στὸν ποταμό.

Ἀπ' ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ ἄλλο τίποτε.

Μόλις καὶ μετὰ βίας θυμόνταν ὅτι τὴν εἶχαν μεταφέρει στὸ σπίτι τῶν Μπουτάν, ὅπου ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεββάτι, ἀλλὰ κατόπιν ἔχασε τελείως τὰς αἰσθήσεις καὶ δὲν θυμόνταν πιὰ τίποτε.

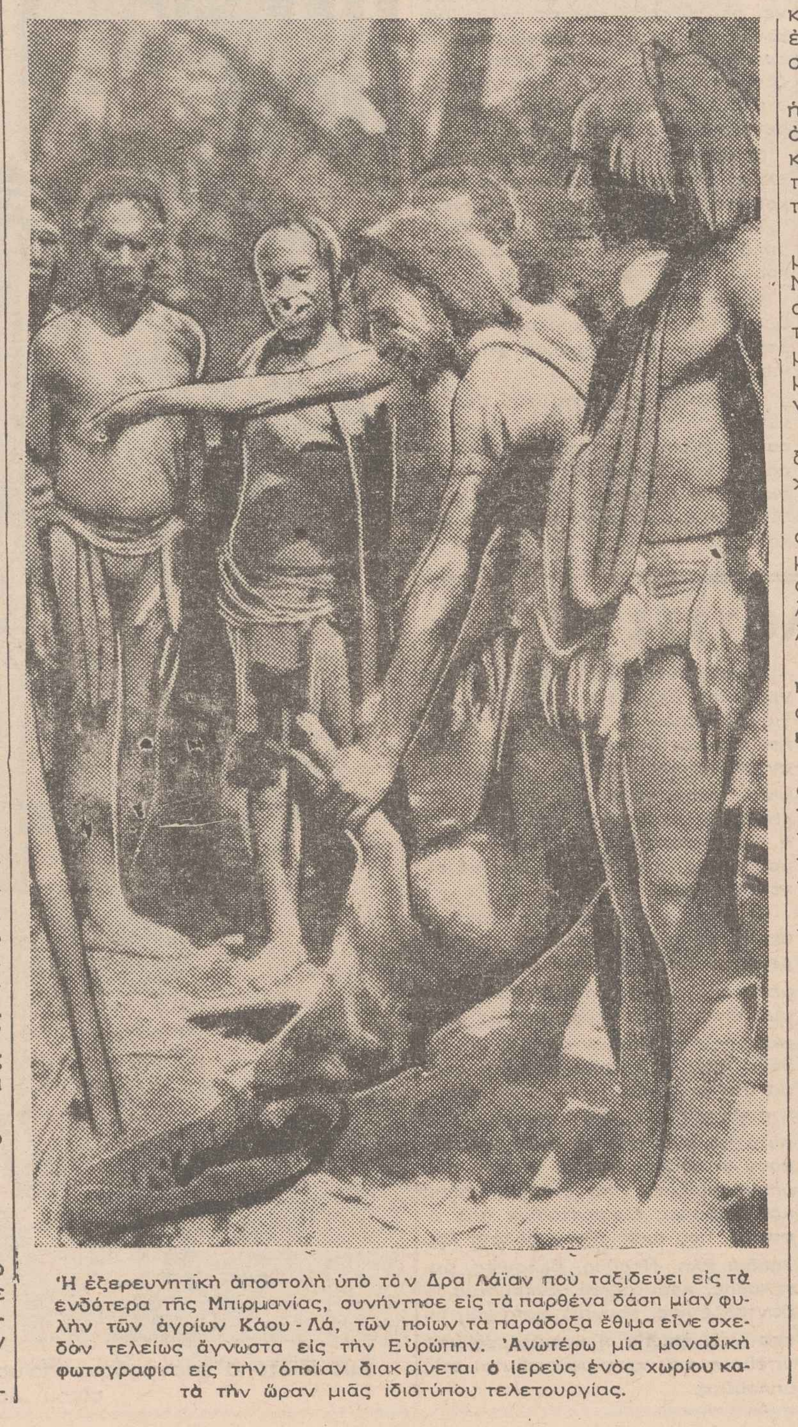

Ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν Δρα Λάϊαν ποὺ ταξιδεύει εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μπιρμανίας, συνήντησε εἰς τὰ παρθένα δάση μίαν φυλὴν τῶν ἀγρίων Κάου - Λά, τῶν ποίων τὰ παράδοξα ἔθιμα εἶνε σχεδὸν τελείως ἄγνωστα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀνωτέρω μία μοναδικὴ φωτογραφία εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνεται ὁ ἱερεὺς ἑνὸς χωρίου κατὰ τὴν ὥραν μιᾶς ἰδιοτύπου τελετουργίας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Ἔπειτα, σὰν σὲ ὄνειρο, ἔβλεπε ὅτι τὴν ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ μὲ αὐτοκίνητο ποὺ ἔτρεχε πολὺ γρήγορα, ὅτι ἐφώναζαν γύρω της, ὅτι ἐχτυπιῶντο μάλιστα, χωρὶς αὐτὴ νὰ μπορῇ νὰ κινηθῇ, βυθισμένη καθὼς ἦταν σὲ λήθαργο.

Ἔξαφνα ὅμως συνῆλθε πάλι καὶ εἶδε νὰ κάθεται κοντά της κάποιος μὲ μαῦρα ροῦχα, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυό του μάτια, ποὺ τὴν κυττοῦσαν μὲ συμπάθεια.

Τὰ κατόπιν τὰ ξεχνοῦσε πάλι ὅλα. Εἶχε ξαναπέσει στὸν βαθύτατον ἐκεῖνον ὕπνον ποὺ δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὅταν τέλος ἀνέκτησε τελικὰ τὶς αἰσθήσεις της, βρέθηκε μέσα εἰς ἕνα δωμάτιο κομψὸ καὶ φωτεινό.

Ἀλλὰ τὰ γύρω της ἀντικείμενα, τὰ ἔπιπλα καὶ τὸ κάθε τι, τὰ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ἔτσι λοιπόν, μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ἐρώτησε τὴν Μαριέττα ποὺ καθόνταν πάντα στὸ προσκέφαλό της:

—Ποῦ βρίσκομαι;

—Στὸ σπίτι φίλων, ποὺ ὡρκίστηκαν νὰ σᾶς σώσουν καὶ θὰ σᾶς σώσουν ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια.

—Καὶ τὸ παιδί μου;

—Θὰ τὸ ἰδῆτε πολὺ γρήγορα. Ἀλλὰ μὴ μιλᾶτε. Πρέπει ν' ἀναπαυθῆτε καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τίποτε. Ἀφῆστε μας νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε. Περιμένετε νὰ γίνετε καλὰ καὶ τότο θὰ μάθετε ὅλην τὴν ἀλήθεια. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ εἶνε γιὰ σᾶς πολὺ εὐτυχισμένη.

Ἡ Ζακελίνα πολὺ ἀδύνατη ἀκόμη, εἶχεν ὑπακούσει στὴν ὑπηρέτρια καὶ νοσοκόμον της, ποὺ ἔδειχνε μεγάλην ἀφοσίωσιν καὶ προθυμία.

Ἕνα πρωΐ ἡ Ζακελίνα βρῆκε ἀπάνω στὸ τραπέζι τὴν φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου της Γιαννάκη. Καὶ μιὰν ἄλλη φορὰ ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Ἀγαπητή μου μητερούλα.

»Ξέρω ὅτι ἔγινες καλὰ καὶ ὅτι θὰ ξαναϊδωθοῦμε γρήγορα. Εἶμαι φρόνιμος καὶ σ' ἀγαπῶ.

»Ὁ Γιαννάκης σου.

»Ὁ Γλυκόρριζας σὲ φιλεῖ δυνατά».

Κάθε φορὰ ἡ Ζακελίνα εὕρισκε τὰ ὡραιότερα τριαντάφυλλα, ποὺ ἦταν τὰ ἀγαπημένα της λουλούδια, μέσα στὰ ἀνθογυάλια ποὺ ἐστόλιζαν τὸ τζάκι τοῦ δωματίου της.

Ἦταν πιὰ ἥσυχη τώρα. Ἡ ἀνάρρωσί της ἐπροχωροῦσε κανονικὰ καὶ σὲ λιγάκι θὰ ἐμάθαινε τί τῆς εἶχε συμβῆ.

Ἔξαφνα, ἕνας ἐλαφρὸς χτύπος στὴν πόρτα τὴν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ.

—Ἐμπρός! εἶπε πολὺ συγκινημένη.

Ἦταν ὁ καλὸς Φεράλ, ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ πατέρα της.

—Σεῖς! ἔκαμε κατάπληκτη. Ἄχ, τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι, ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, καλέ μου φίλε, γιατὶ ἐσεῖς τοὐλάχιστον θὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκομαι.

—Στὸ σπίτι μου, κυρία.

—Στὸ σπίτι σας; Καὶ πῶς βρέθηκα ἐδῶ;

Ὁ Φεράλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

—Αὐτὸ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα.

Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου ἅρπαξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία,

»Ἔχουν στηθῆ τόσες παγίδες γύρω σας, ὥστε ἐνόμισα καθῆκον μου νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ στὸν φίλον σας τὸν ἀσφαλέστερον ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ θὰ ἐκτελέσῃ κάθε σας ἐπιθυμία. Δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ μπροστά σας καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἄλλος στὸν κόσμο πιὸ ἀφωσιωμένος σὲ σᾶς, ἀπὸ μένα.

Ἐκδικητής»

Τὸ μέτωπο τῆς Ζακελίνας ἐζάρωσε. Ἡ μορφή της ἔδειξε βαθειὰ συγκίνησι καὶ μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε, ρώτησε:

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ἐκδικητής;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Φεράλ.

—Δὲν τὸν εἴδατε σεῖς;

—Ὄχι, Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του ποὺ σᾶς ἔφερε ἐδῶ, μοῦ παρήγγειλε ἐξ ὀνόματος τοῦ κυρίου του νὰ ἀγρυπνῶ γιὰ νὰ μὴ πάθετε κανένα κακό. Τώρα λοιπόν, ἀγαπητὴ κυρία, βρισκόσαστε προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπουσιάζω συχνά, ἀλλὰ ἐδῶ ἡ Μαριέττα καὶ ἡ γνωστή σας παιδαγωγός μου κυρία Φλερὺ θὰ σᾶς περιποιοῦνται σὰν ἀδελφὴ καὶ κάτι παραπάνω.

—Καὶ τὸ παιδί μου;

—Αὔριο θὰ τὸ ἔχετε κοντά σας.

—Εὐχαριστῶ, καλὲ Φεράλ, εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή. Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴ μοῦ τὰ εἰπῆτε αὐτὰ πρωτήτερα; Γιατί ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο;

—Ἦταν ἀνάγκη. Εἴχατε μιὰ σοβαρὴ νευρικὴ διατάραξι καὶ καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χειροτερέψετε.

—Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ ὅσα σᾶς ὀφείλω.

Ἀλλὰ ὁ Φεράλ διαμαρτυρήθηκε.

—Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ σᾶς δεχθῶ στὸ σπίτι μου. Αὐτὸς ποὺ σᾶς ἔσωσε εἶνε ὁ....

Ἀλλὰ ἐσταμάτησεν ἀπότομα, σὰν νὰ φοβήθηκε νὰ προφέρῃ τὸ μυστηριῶδες ὄνομα. Καὶ ἡ Ζακελίνα συνεπλήρωσε.

—Ὁ Ἐκδικητής, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ναί, ὁ Ἐκδικητής, ἔκαμε ἁπλῶς ὁ ἄλλος.

—Καὶ δὲν ξέρετε τίποτε γι' αὐτόν;

—Ὄχι, κυρία. Νομίζω ὅμως ὅτι κάποτε τὸν εἴδατε

—Ἐγώ;

—Μάλιστα. Δὲν θυμόσαστε κάποιον ποὺ ἔσκυψε ἀπάνω σας στοργικὰ ὅταν ἀνοίξατε τὰ μάτια σας στὸ μῦλο τοῦ Σαμπλόν;

—Ὄχι, ἐβεβαίωσε ἡ Ζακελίνα κάνοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ θυμηθῇ. Δὲν θυμᾶμαι.

Ἔξαφνα ὅμως ἐφώναξε:

—Δὲν μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια! Ἢ τοὐλάχιστον γνωρίζετε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θέλετε νὰ μοῦ πῆτε.

—Σᾶς βεβαιῶ...

—Τότε πῶς ξέρετε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

—Σᾶς τὸ εἶπα, κυρία. Εἶδα τὸν ὑπηρέτην του ποὺ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

—Σᾶς πιστεύω. Ἀλλὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ν' ἀπαντήσετε σὲ μιὰν ἐρώτησί μου μὲ εἰλικρίνεια. Μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνήσετε μ' αὐτὸν τὸν Ἐκδικητήν;

—Μάλιστα κυρία, ἀπεκρίθηκε σταθερὰ ὁ Φεράλ.

—Τότε λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ στείλετε ἕνα γραμμα, ποὺ θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω τώρα νὰ γράψετε.

—Εἶμαι στὰς διαταγάς σας.

Καὶ ἡ Ζακελίνα, ἥσυχη τώρα, ὑπαγόρευσε εἰς τὸν πρώην γραμματέα τοῦ πατέρα της τὰ ἑξῆς:

«Κύριε,

»Ὁ κύριος Φεράλ μοῦ εἶπε τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας βρίσκομαι στὸ σπίτι του.

»Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν δέχομαι τὴν φιλοξενίαν τοῦ καλοῦ αὐτοῦ φίλου. Ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν ὀφείλω μόνον σ' αὐτὸν καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πάρω καὶ τὸ παιδί μου».

—Γι' αὐτὸ εἴμαστε πάντα σύμφωνοι, τὴν διέκοψεν ὁ Φεράλ.

Ἡ Ζακελίνα ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ:

«Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε, ἂν ἀληθεύῃ ὅτι σᾶς ὀφείλω τὴ ζωή, τὸ μυστηριῶδες ὄνομά σας θὰ μοῦ φέρνῃ πάντα στὴ μνήμη τὸ σκοτεινὸ δρᾶμα τοῦ θανάτου τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου.

»Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ τὸ διαβάζω πάντα μὲ μεγάλη φρίκη. Θὰ παρακαλέσω λοιπὸν τὸν κύριον Φερὰλ νὰ μὴν τὸ προφέρῃ πιὰ μπροστά μου...»

—Ἐτελειώσατε; ρώτησε ὁ Φεράλ, βλέποντας πὼς ἡ Ζακελίνα εἶχε σταματήσει.

—Ναί, ἐτελείωσα.

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ὑπέγραψε καὶ τοῦ τὸ ἐπέστρεψε.

—Θέλω νὰ πιστέψετε, τοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἀφοσίωσίν σας αὐτήν.

—Ἐγὼ δὲν κάνω παρὰ τὸ καθῆκον μου ἀπήντησε ὁ Φεράλ.

Ἔπειτα ἐβγῆκε στὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασε στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ἐχτύπησε ἕνα κουδοῦνι κ' ἐπερίμενε.

Ἡ πόρτα ἐχτύπησε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναῖκα καμμιὰ πεντηνταριὰ χρονῶν, ντυμένη στὰ μαῦρα. Ἦταν ἡ πιστὴ παραμάνα του κυρία Φλερύ.

—Γαβριέλλα, τῆς εἶπε ὁ κύριος Φεράλ, θ' ἀναγκαστῶ ὅπως ἀπουσιάσω. Σοῦ συνιστῶ νὰ ἔχῃς τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃς σὲ κανένα νὰ μπῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ σοῦ εἶπα.

—Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀπολύτως ἥσυχος.

—Θὰ ἐπιβλέπῃς καὶ τὴν Μαριέτταν. Εἶνε καλὸ κορίτσι, ἀλλὰ πολὺ νέα καὶ ὡραία. Μπορεῖ νὰ τὴν ξεγελάσῃ κανείς. Μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποψία τὴν διώχνεις καὶ μοῦ τηλεφωνεῖς ἐκεῖ ποὺ ξέρεις. Τώρα ἄφησέ με μόνο καὶ νὰ μὴ μὲ ἀνησυχήσῃ κανεὶς.

—Οὔτε ὁ κύριος Ρογῆρος;

—Εἶπα κανεὶς!

—Πολὺ καλά, κύριε.

Ἡ παραμάνα ἔκανε μεταβολὴ καὶ ἔφυγε.

Τότε ὁ Φερὰλ σηκώθηκε, ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸ γραφεῖο κ' ἐκλείδωσε προσεκτικὰ τὴν πόρτα.

Μετὰ σωριάστηκε κουρασμένος σ' ἕναν καναπὲ κι' ἐπρόφερε μὲ πόνο ἕνα ὄνομα:

—Ζακελίνα!...

Ἔξαφνα ὅμως σηκώνεται ἀπότομα, τὸ κυρτωμένο σῶμα του ὀρθώνεται, τὰ μάτια του λάμπουν μὲ ἀλλόκοτο φῶς καὶ μὲ μιὰν ἐντελῶς ἀπροσδόκητη χειρονομία βγάζει τὴν περοῦκα καὶ τὴν ψεύτικη γενειάδα ποὺ τὸν ἔκανε ἀγνώριστον καὶ παρουσιάζεται ἡ αὐστηρὴ καὶ ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ Ἐκδικητοῦ, ἐνῷ ἀπὸ τὰ χείλη του βγαίνουν τὰ λόγια:

—Εἶμαι βέβαιος ἐγώ!... Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ!...

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ μύλου ἡ Διάνα Μόντι ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐξαφανισθῇ γιὰ κόμποσες ἡμέρες, ὥστε ν' ἀφήσῃ τὰ γεγονότα νὰ πάρουν μόνα τὸν δρόμο τους.

Ἀποσύρθηκε λοιπὸν σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου παρουσιάστηκε μὲ ψεύτικο ὄνομα.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε, οἱ δύο ἐκτελεσταὶ τῶν μεγάλων της σχεδίων, ὁ Κρεμὰρ δηλαδὴ καὶ ὁ γιατρός, τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ καὶ ὅτι δὲν διέτρεχε τὸν παραμικρὸν κίνδυνον.

Καί, καθὼς ἦταν γυναῖκα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ γιὰ πολὺν καιρὸν ἀδρανής, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πρωτεύουσαν.

Ἡ φοβερή της περιπέτεια δὲν τὴν ἔπεισε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐπιχειρήσεις. Ἐκαταλάβαινε μονάχα ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἄρχιζε πάλη τρομερὴ μέχρι θανάτου. Θανάτου κατὰ τοῦ Ἐκδικητοῦ ποὺ ἦταν ἕνα πρόσωπο μυστηριῶδες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταὐτότητά του. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ὁ τρομερώτερος ἐχθρός.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ζακελίνα θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ ματαιώσῃ ὅλα τὰ σχέδιά της ἐναντίον τοῦ Μορώ.

Τέλος ὁ Μοραλές, ἦταν κι' αὐτὸς πολὺ ἐπικίνδυνος ἐχθρός, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του.

Τώρα ὅμως τὸ σατανικό της πνεῦμα εἶχε καταστρώσει νέο σχέδιο, πολὺ ἀτιμότερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα καὶ μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου ἐφώτισε τὸ ἀπάνθρωπο βλέμμα της.

Ἀφοῦ φόρεσε μίαν ἀπὸ τὶς πολυτελέστερες τουαλέττες της ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ πρακτορεῖον πληροφοριῶν «Τσελώριτας» τῆς ὁδοῦ Μίλτωνος.

Καὶ τὸ ἔγκλημα ξαναπῆρε τὸ δρόμο του!...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ ἐπόμενον

Μία ἄλλη ὡραία φωτογραφία τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς Λάϊανς ποὺ ἐπανῆλθε πρὸ ἑβδομάδος ἐκ τῆς ἀγγλικῆς κτήσεως τῆς Μπιρμανίας. Τὸ ἀξιοθαύμαστον ὀργανωτικὸν δαιμόνιον τῶν Ἄγγλων καθυπέταξε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγερώχους Ταουλόν, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν πειθαρχικοὶ στρατιῶται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀνωτέρω ὁπλῖται τοῦ τάγματος τοῦ Ἀλβέρτου μὲ τὰς περιέργους στολάς των μὲ τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ κτυπητὴν ἀντίθεσιν ὁ σύγχρονος ὁπλισμός των.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΧΕ ΜΥΣΤΙΚΟ!

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Χωρὶς νὰ πέσῃ βροχή, ὅλα ἦσαν καταβρεμμένα σὰ νἄχε βρέξει δυνατὰ χωρὶς σύννεφα. Τὄδαμε μόλις κατεβήκαμε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ μᾶς εἶχε ἀνεβάσει ἐκεῖ ψηλά, ἀγκομαχῶντας σὰ ζῶο ἕτοιμο νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ μεγάλο βάρος ποὺ σέρνει.

Ἡσυχία μεγάλη ἁπλωνόταν παντοῦ. Καὶ τὸ μαγαζάκι μέσα στὰ δέντρα τοῦ λόφου χωμένο, σιωπηλὸ καὶ σὰ νυσταγμένο μὲ τὰ χαμηλωμένα φῶτα του.

Ἀλλὰ στὴν ἐμφάνισί μας σὰ νὰ πῆρε ζωὴ κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του, ὅλο τὸ κατάστημα φωτίστηκε καὶ ἄρχισε ἡ κίνησι.

Εἶνε ὡραῖο νᾶσαι μὲ καλὴ συντροφιὰ σὲ ἐρημικὸ μέρος, σ' ἕνα ἀπόκεντρο, ὅπως ἐκεῖνο, μαγαζάκι. Καὶ θὰ λυπᾶσαι ὅμως ἔπειτα, ποὺ θὰ τἀφήσῃς καὶ θὰ βυθιστῇ πάλι στὴ σιωπή, στὴ μοναξιά.

Καὶ ἄλλοι ἦρθαν ὕστερα ἀπὸ μᾶς, μὰ κι' αὐτοὶ σὰν πειραγμένοι ἀπ' τὴν ἡσυχία ποὺ ἦταν ἔξω ἀπ' τὴ νέκρα ποὺ βασίλευε, ζήτησαν καὶ ἦρθαν κοντά μας, γιὰ νὰ μεγαλώσουμε τὸ θόρυβο, τὴ ζωή, τὴν κίνησι...

Καὶ ὁ θόρυβος μεγάλωσε, ἔγινε γιγάντιος, μὲ τὴ βοήθεια ὅμως ἑνὸς παληοῦ θεοῦ: τοῦ Βάκχου.

Κι' ἔπειτα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὰ τραγούδια, πέσαμε σὲ διηγήσεις, διηγήσεις εὔθυμες, καὶ εἴπαμε καὶ εἴπαμε καὶ πολλὰ παθήματά μας κωμικά. Καὶ τότε κάποιος ἀπ' τοὺς νέους φίλους μας, μεσόκοπος ὅμως, εἶπε κι' αὐτὸς ἕνα πάθημά του.

Καὶ βρῆκε ἀφορμὴ ἀπὸ μιὰ δική μου ὁμιλία, ποὺ ἔλεγα, γι' ἀνθρώπους ποὺ λένε τὰ μυστικά τους σὲ φίλους ἢ καὶ σὲ γνωστούς τους πολλὲς φορές. Καὶ τὰ λένε, γιατὶ πρέπει νὰ τὰ ποῦνε, γιὰ νὰ ξεσκάσουν. Μπορεῖ νἆναι ἀπὸ χαρὰ μεγάλη, μπορεῖ νἆναι ἀπὸ στενοχώρια, δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, τὰ λένε γιὰ νὰ ἐλαφρώσουν. Ὁ ἐρωτευμένος ποὺ τὸν κύτταξε γλυκὰ ἡ ἀγάπη του, τρέχει νὰ τὸ πῇ, νὰ πῇ τὴν εὐτυχία του καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν θἄβαζε νὰ χτυπήσουν καὶ οἱ καμπάνες γιὰ νὰ σκορπιστῇ μακρυὰ καὶ μάθουν ὅλοι, ὅλος ὁ κόσμος τὴν εὐτυχία του! Ἡ εὐτυχία του εἶνε τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ κλεισμένη στὸ στῆθος του, μπορεῖ νὰ τὸ συντρίψῃ, νὰ τὸ τινάξῃ στὸν ἀέρα, κι' ἔτσι τὴ φωνάζει αὐτός, τὸ λέει παντοῦ καὶ ἂς κάνῃ κακὸ καὶ στὸν ἑαυτό του καὶ σὲ κείνη ποὺ ἀγαπᾷ... Ὅμοια παθαίνει καὶ ὁ στενοχωρημένος. Αὐτὸς λέει τὴ στενοχώρια του, τὴ φτώχια του καὶ δὲν κάνει ἄλλο παρὰ κακὸ στὸν ἑαυτό του. Νομίζει ὅτι ἀνακουφίζεται, ὅτι θὰ τὸν λυπηθοῦν, ἐνῷ γίνεται κάτι ἄλλο: Κρυφομιλοῦν οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν ἀποφεύγουν.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲ λένε τίποτα καὶ ὅλα τὰ κρατοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη. Καὶ ὅπως λέει σχεδὸν καὶ κάποιο λαϊκὸ τραγοῦδι:

Εἶνε καρδιὲς ποὺ χαίρονται
εἶνε καρδιὲς ποὺ κλαῖνε
εἶνε καρδιὲς ὅπου πονοῦν
καὶ κανενὸς δὲ λένε...

Ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι ἄνθρωποι, ποὺ σὰ νὰ σιδεροζώνουν τὸ στόμα τους καὶ μιλιὰ δὲ βγάζουν γιὰ κεῖνο τὸ βάσανο, ἢ γιὰ κείνη τὴν ἀγάπη ποὔχουν μέσα τους.

Καὶ πάνω σ' αὐτὸ μίλησε καὶ ὁ μεσόκοπος τῆς ἄλλης συντροφιᾶς:

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀληθινά, εἶπε. Ἐγὼ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι τὄχα αὐτό. Οὔτε ἀπὸ διδαχὴ ἢ ἀπὸ πάθημα ποὺ μὲ δίδαξε. Εἶχα κλειστὸ τὸ στόμα σὲ ὅ,τι εἶχα ἢ συνέβαινε μέσα μου, στὰ μυστικά μου. Κατάπινα, μπορῶ νὰ πῶ, καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη, ὅταν ἔκαναν νὰ παρουσιαστοῦνε. Τὶς ἔρριχνα πάλι μέσα.

»Καὶ ἤμουν καὶ γεμᾶτος αἴσθημα! Μὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ μικρὸς ἀγάπησα. Καὶ ἀγάπησα μιὰ μικρούλα γειτόνισσά μας.

»Ἦταν ἕνα κοριτσάκι ὅλο σκέρτσα, σκέρτσα μεγάλης, μιὰ μικρομεγάλη, ὅπως εἶχα ἀκούσει νὰ τὴ λέῃ ἡ μάννα μου. Εἶχε ὅλα τὰ κινήματα τῶν μεγάλων κοριτσιῶν, τῶν γυναικῶν ποὺ ἀγαποῦν νὰ ρίχνουν ματιὲς σκανδαλιάρικες πλάγιες, κάνουν κινήματα ἢ κουνοῦν τὴ μέση τους, τὸ κεφάλι τους καὶ σκορπίζουν τὶς ἐπιθυμίες...

»Κι' αὐτή, ἐπειδὴ ἦταν σὰ μεγάλη καὶ θὰ αἰσθανόταν σὰ μεγάλη, δὲ βράδυνε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ στὴν ἀγάπη μου. Καὶ κρυφὰ εἴχαμε συναντήσεις.

»Ἐγὼ εἶχα πάψει νἆμαι μικρός, ἐκείνη νἆναι μικρὴ καὶ ἤμαστε μεγάλοι μὲ μικρὸ σῶμα. Βροχὴ τὰ φιλήματα καὶ τὸ «μ' ἀγαπᾶς». Καὶ ὅρκους! Ἀπ' αὐτὰ ἡ μικρούλα ἤξερε περισσότερα ἀπὸ μένα. Ποῦ τἄχε διδαχτῆ; Ἴσως κάποιος δάσκαλος, δασκάλα, ποὔχε μέσα της.

»Στὸ σπίτι ἐγὼ ἤμουν ἕνας σατράπης ἄγριος, στὰ ἄλλα μου ἀδέλφια. Ὅ,τι ἤθελα ἐγὼ γινόταν. Τ' ἀδέλφια μου ὑποχωροῦσαν. Στὴ μικρούλα ἤμουν τρυφερός, τόσο ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὰ ὅρια. Μποροῦσα νὰ κλέψω καὶ τὰ παιχνίδια τῶν ἀδελφῶν μου καὶ νὰ τῆς τὰ δώσω γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Καὶ μὴ δὲν τὄκανα μιά, δυὸ φορές;

»Κι' αὐτὸν τὸν ἔρωτά μου τὸν κρατοῦσα μυστικό. Σὲ κανένα μιλιά, τσιμουδιά! Σὰν κλεισμένος στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς μου, ζοῦσε...

◆

»Εἴχανε ἔρθει οἱ διακοπές. Καὶ ἦταν ἕνα καλοκαῖρι κείνη τὴ χρονιά, φοῦρνος!

»Ἡ μάννα μας, γιὰ νὰ μᾶς δροσίσῃ, νὰ δροσίσῃ τ' ἀγόρια της, καὶ ἤμαστε τέσσερις, μᾶς ἔστρωνε σὲ μιὰ μικρὴ ταράτσα καὶ κοιμόμαστε.

»Ἅπλωνε ἕνα-δυὸ μεγάλα σεντόνια ἀπὸ πάνω, χαλιὰ ἀπὸ κάτω...

»Μιὰ νύχτα εἶδα ἕνα ὄνειρο φοβερό. Ἤμουν ἐγὼ καὶ ἡ μικρούλα μου φίλη σ' ἕναν μεγάλο κῆπο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀλλὰ εἶχε καὶ μιὰ στέρνα μεγάλη στὴ μέση μὲ χρυσᾶ ψάρια μέσα.

»Ἐγὼ τὴν κυνηγοῦσα νὰ τὴ συλλάβω, ἀλλ' αὐτὴ μοῦ ξέφευγε, ἔτρεχε μὲ γρηγοράδα τόση, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ φτάσω καὶ χανόταν. Πάλι φαινόταν πηδῶντας καὶ πάλι ἐγὼ ὥρμουσα.

»Ξαφνικὰ τὴ βλέπω πάνω στὸ πεζοῦλι, ἢ στὸ τοίχωμα τῆς στέρνας, νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χορεύῃ. Ἐγὼ ἐτρόμαξα καὶ θέλησα νὰ φωνάξω νὰ κατέβῃ, ἀλλὰ κείνη τὴ στιγμὴ γλυστρᾷ καὶ πέφτει στὴ στέρνα. Τρέχω καὶ κατορθώνω νὰ τὴ σώσω, ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ὠχρὴ κι' ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ!

»Προσπαθῶ νὰ τῆς δώσω δύναμι, φωνάζω, τῆς λέω λόγια ἀγάπης...

»Ξαφνικὰ ξυπνῶ. Ὅλα αὐτὰ χάνονται. Ἦταν πιὰ μέρα. Ἀλλὰ γύρω μου καθισμένα, βλέπω τὰ τρία μου ἀδέλφια καὶ νὰ μὲ κυττάζουνε. «Τί εἶνε;» τὰ ρωτῶ ἀγριεμμένος καὶ φοβισμένος. «Τί εἶνε, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ Δημήτρης, ὁ δεύτερος ἀδελφός μου, ἔβγαζες λόγο καὶ μᾶς ξύπνησες! Ἀκούγαμε τί ἔλεγες!...» «Καὶ τί ἔλεγα;» ρωτῶ. «Πολλὰ ἔλεγες...» Καὶ σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν.

»Ναί, εἶχα πῆ πολλά. Εἶχα πῆ γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Εἴχανε ἀκούσει τ' ὄνομά της καὶ τὰ λόγια τὰ τρυφερὰ ποὺ τῆς ἔλεγα. Ὅσο 'γὼ κι' ἂν τὄχα κατάβαθα κρυμμένο, ὁ ὕπνος, σὰν ἐχθρὸς ὕπουλος, τὄχε φέρει στὴν ἐπιφάνεια, τὸ πέταξε ἔξω γιὰ νὰ τὸ δοῦν, νὰ τὸ μάθουν.

»Καὶ τ' ἀδέλφια μου ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο εἶχαν πάψει νὰ μὲ φοβοῦνται. Τὸ μυστικό μου ἦταν σὰν ἀσπίδα στὰ χέρια τους. Καὶ μάλιστα μὲ τρομοκρατοῦσαν μὴν τὸ ποῦνε στοὺς γονεῖς μας, ἢ καὶ στοὺς γονεῖς τῆς μικρούλας μου!...»

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Ὁ Αὔγουστος ἦταν ἕνας φτωχὸς πλανόδιος τραγουδιστὴς ποὺ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν βιολινίστα του Ἱππόλυτο, τραγουδοῦσε τὸ ρεπερτόριό του στοὺς δρόμους καὶ τὶς αὐλὲς τῶν παλιῶν συνοικιῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖ ἔχουν ἀκόμη πέραση τὰ ὑπαίθρια αὐτὰ κονσέρτα, καὶ συγκινοῦν τὶς αἰσθηματικὲς μαγείρισσες καὶ ὑπηρέτριες...

Ὁ Αὔγουστος, παρὰ τὴν συνήθεια ὅλων τῶν τραγουδιστῶν, φοροῦσε ἕνα χαμηλὸ κολλάρο χωρὶς λαιμοδέτη. Ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν βροχερὸς δὲν ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι του, γιατὶ δὲν εἶχε τὰ κατάλληλα παπούτσια καὶ προσπαθοῦσε νὰ διορθώσῃ αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια μὲ μιὰ ρεδιγκότα καὶ μ' ἕνα ψηλὸ καπέλλο ἀπὸ ψάθα λουστραρισμένη μὲ βουρτσάκι. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔδινε καὶ μεγάλη προσοχὴ στὴν περιβολή του. Μελαχροινός, μὲ τὸ πλούσιο μουστάκι του, τὰ παθητικά του μάτια καὶ τὴ γλυκειά του φωνή, δὲν ἦταν καθόλου ἀντιπαθητικὸς καὶ τὰ πονετικὰ δουλικὰ τῆς γειτονιᾶς τοῦρριχναν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καμμιὰ γλυκειὰ ματιά, τὴν ὁποίαν ὁ Αὔγουστος μετέφραζε εἰς «ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν»!

Ὅσο γιὰ τὸν Ἱππόλυτο, αὐτὸς δὲν εἶχε ἄλλο ἀσπρόρρουχο ἀπὸ τὸ μανδῆλι του, πάνω στὸ ὁποῖο ἀκουμποῦσε τὸ βιολί του γιὰ νὰ βγάλῃ κείνους τοὺς μελωδικοὺς ἤχους ποὺ φέρναν τὰ δάκρυα στὰ μάτια τῶν δουλικῶν, καὶ ἦταν ἀνέκαθεν χωρὶς καπέλλο, χρόνια πρὶν βγῇ ἡ ἀμερικανικὴ μόδα. Ἐξ ἄλλου εἶχε κι' αὐτὸς νὰ ἐπιδείξῃ μιὰ θαυμασία κατάξανθη... χαίτη ποὺ πρόσδιδε μιὰ φωτεινὴ ἀνταύγεια στὸ ἀδυνατισμένο καὶ βλογιοκομμένο πρόσωπό του.

Οἱ δυὸ συνεταῖροι δὲν χωνεύοντουσαν. Γκρίνιαζαν διαρκῶς, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ χωρισθοῦν, γιατὶ ἂν διέλυαν τὸν συνεταιρισμό τους θὰ πέθαιναν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἐδούλευαν λοιπὸν μαζί, κι' ὁ καθένας ἐκτελοῦσε τὸ «μέρος» του χωρὶςνὰπολυσκοτίζεται γιὰ τὸν ἄλλον. Ὅταν πιὰ τὸ κομμάτι ἔφθανε στὶς τελευταῖες νότες, οἱ δυὸ μουσικοὶ συναντιῶντουσαν θέλοντας καὶ μή. Κι' ἐνῷ ὁ Αὔγουστος ἔφτυνε καταγῆς γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυσαρέσκειά του, ὁ Ἱππόλυτος μουρμούριζε: «Μωρὲ νὰ μὴ μπορῇ ποτὲ νὰ μὲ παρακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ βῶδι!» Κατόπιν, μάζευαν τὶς δεκάρες τὶς μοιραζόντουσαν ἐπὶ τόπου καὶ χωριζόντουσαν ἀλληλοβριζόμενοι.

Ἡ διαφορὰ ποὺ τοὺς χώριζε καὶ ὑπέθαλπε τὸ ἀμοιβαῖο μῖσος των ἦταν καθαρὰ καλλιτεχνική: Ὁ ἀφανής... διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, ζήλευε τὸν γλυκύτατο τενόρο γιὰ τὶς περίφημες πλατωνικώτατες «ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες» του.

Γιὰ νὰ καταργήσουν τὶς δοκιμὲς ποὺ θὰ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ ὑποστοῦν τὸ μαρτύριο τῶν λυπηρῶν τέτ-α-τέτ, περιορίσθηκαν σὲ μιὰ ρωμάντζα στὴν ὁποία γινότανε λόγος γιὰ τ' ἄστρα ποὺ τρεμοσβύνουν, γιὰ τὰ ἐρωτευμένα τριαντάφυλλα, γιὰ τ' ἀνθισμένο μπαλκόνι, γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ χρυσίζει καὶ γιὰ τὸ σφιχταγκάλιασμα τῆς ἐρωτευμένης κοπέλλας. Τὴν ρωμάντζα αὐτὴ δὲν βαρυόντουσαν ποτὲ νὰ τὴν ἀκοῦν οἱ αἰσθηματικὲς μαγείρισσες καὶ ὑπηρέτριες.

Τὴν τραγουδοῦσε ὅμως τόσο καλὰ καὶ μὲ τόσο πάθος ὁ Αὔγουστος!

Καὶ τὴν διηύθυνε μὲ τέτοια μαεστρία σ' ἀλλοτόνο ὁ Ἱππόλυτος!

Ἐκείνη τὴν Πέμπτη, ἐνῷ οἱ δυὸ καλλιτέχνες ἐκτελοῦσαν τὸ ρεπερτόριό τους—τὴν περίφημη ρωμάντζα— ἡ κ. Σεμενιέ, μιὰ νοικάρισσα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦσαν κάτω οἱ δυὸ καλλιτέχνες, εἶχε τσακωθῆ μὲ τὸν ἐραστή της γιὰ τιποτένια πράγματα. Ὁ ἐραστής της τῆς εἶχε πῆ σὲ ὕφος οὔτε σοβαρό, οὔτε ἀστεῖο:

—Κατὰ βάθος εἶμαι βέβαιος πὼς ἀγαπᾷ τὸ παχύδερμό σου.

«Παχύδερμο» ἦταν ὁ σύζυγος τῆς κ. Σεμενιέ.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπῶ, ἀπήντησε πεισμωμένη ἡ κ. Σεμενιέ; Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα; Ἐξ ἄλλου ἀγαπητέ μου, εἶνε πολὺ πρόστυχο ἐκ μέρους σου νὰ γελοιοποιῇς τὸν ἄνδρα μου μὲ παρατσούκλια!

Κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο τὰ παραχόντρυναν κι' ἡ ἔνοχος σύζυγος ἐπέστρεφε στὴν συζυγικὴ στέγη τόσον ἁγνὴ ὅσο ἦταν τὴν ὥρα ποὺ εἶχε φύγει.

Ἡ κ. Σεμενιὲ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλῃ, σὲ ποιὸν νὰ ξεσπάσῃ. Ἀναγνώριζε τώρα πὼς εἶχε παραφερθῆ, πὼς ἅρπαξε τὸ καπέλλο της κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὶς πάστες μέσα στὸ δίσκο, τὸ λικὲρ μέσα στὰ ποτηράκια καὶ τὰ μαξιλαράκια τοῦ ντιβανιοῦ σ' ἀσυνήθιστη τάξη.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ μεταμελῆται γιὰ τὴν παραφορά της. Πλησίασε τὸ πορτραῖτο τοῦ συζύγου της καὶ κυττάζοντάς το βλοσυρὰ τοῦ εἶπε: «Πάντα στενοχώριες θἄχω ἀπὸ σένα!» Κατόπιν κυττάζοντάς το πιὸ προσεκτικὰ ψιθύρισε ἀπογοητευμένη: «Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς μοιάζει μὲ παχύδερμο...» Θυμώτανε τὴν λυπημένη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε ὁ ἐραστής της τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε χτυπώντας τὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν τύπτῃ ἡ συνείδησή της: «Τὸν καϋμένο!»

Δυὸ φωνὲς μιλοῦσαν στὴν ψυχή της. Ἡ μία τῆς ἔλεγε: «Ἔκαμες πολὺ καλά! Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ βρισκόσουνα μὲ τὶς πυτζάμες καὶ δὲν θὰ μποροῦσες πιὰ νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν ἀξιοπρέπειά σου. Μεῖνε ἥσυχη! Τώρα ὁ φίλος σου θὰ γίνῃ πιὸ προσεκτικὸς καὶ θὰ συρθῇ στὰ πόδια σου σὰν σκυλλάκι!». Ἡ ἄλλη ὅμως φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ ἔρωτος, τῆς ἔλεγε: «Κι' ἂν τὸν ἔχαες; Εἶνε τόσο ὄμορφος, ποὺ φτάνει νὰ τὸ θελήσῃ γιὰ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ ἀμέσως. Ἂν π.χ. πάει στὸ τσάϊ τῆς κ. Ντεζορμώ, νομίζεις πὼς θὰ δυσκολευθῇ νὰ σὲ ξεχάσῃ στὴν ἀγκαλιὰ καμμιᾶς ἄλλης;»

Ἐνῷ λοιπὸν ἡ κ. Σεμενιὲ σκεπτόταν ὅλα αὐτά, ἡ φωνὴ τοῦ Αὐγούστου ἔφθασε ὡς τὸ τρίτο πάτωμα.

Τὰ τριαντάφυλλα πανιάζουν
Κι' οἱ γυναῖκες κλαῖν, νευριάζουν
Ἀπ' τὴ μιὰ νυχτιὰ στὴν ἄλλη
Ὅταν χάσουν μιὰν ἀγκάλη...

Ἡ κ. Σεμενιὲ ἀναστατωμένη ἀπὸ τὴν σύμπτωση ἔκατσε καὶ στὸ μικρὸ γραφεῖο της, πῆρε πέννα καὶ χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ στὸν φίλο της: «Κακέ, ἔλα αὔριο στὶς δύο.Θὰ εἶμαι μόνη Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ σοῦ μιλήσω. Τὰ χείλη μου... Ἰουλ...»

Πρὶν ὅμως προφτάσῃ νὰ προσθέσῃ τὰ τελευταῖα ψηφία στὸ ὄνομά της «Ἰουλία» ἄνοιξε ἡ ἡ πόρτα καὶ μπῆκε... τὸ «παχύδερμο».

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Ἰουλία:

Ἡ Ἰουλία Σεμενιὲ δὲν ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ τὰ χάνουν. Βρῆκε ἀμέσως τὸν τρόπο νὰ κρύψῃ τὸ ἐνοχοποιητικὸ χαρτάκι. Ἅρπαξε γρήγορα ἕνα δίφραγκο, τὸ τύλιξε μέσ' στὸ ραβασάκι καὶ τὸ πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο λέγοντας στὸν ἄνδρα της:

— Δὲν βλέπεις; Ἔψαχνα νὰ βρῶ ἕνα χαρτάκι γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ἐλεημοσύνη σ' αὐτοὺς τοὺς φτωχούς.

—Αὐτοὶ εἶνε δυὸ ἀλκοολικοί! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τοὺς ρίξῃς ἐλεημοσύνη! Θὰ πᾶνε νὰ πιοῦνε μὲ τὰ λεφτά μου! Κύτταξε ἐκεῖ! Δὲν καταδέχονται οὔτε νὰ σκύψουν νὰ τὰ πάρουν! Ἔ! Σεῖς κεῖ κάτω! Σεῖς! οἱ καλλιτέχνες! Σᾶς ρίξαμε κάτι γιὰ νὰ μᾶς ἀδειάσετε τὴ γωνιά!

Ὁ Αὔγουστος, ἄκουσε ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησε γιὰ τέτοια μικρὰ πράγματα. Ἦταν συνηθισμένος ἀπὸ τὴν προστυχιὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ συμπάθεια ποὺ τοῦ δειχναν οἱ γυναῖκες τὸν παρηγοροῦσε.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, λέγει ὁ κ. Σεμενιὲ στὴν γυναῖκά του, ἀφοῦ κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χαρτί, δὲν ἤξερα πὼς εἴχαμε τέτοιο χαρτί. Θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβό. Δὲν ἤξερες νὰ τὰ τυλίξῃς σ' ἕνα κομμάτι ἐφημερίδα; Τὸ σπίτι μου κατήντησε πραγματικὸ πηγάδι μέσα στὸ ὁποῖο πετᾶς διαρκῶς τὰ λεφτά μου! Ἡ σπατάλη δὲν σὲ τρομάζει!

Ἡ κ. Σεμενιὲ βρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ λυθῇ στὰ κλάμματα καὶ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἄνδρα της πὼς τέτοιος ἦταν, τέτοιος εἶνε καὶ τέτοιος θὰ εἶνε σ' ὅλη του τὴν ζωή.

—Ποτὲ δὲν μὲ πᾶς στὸ θέατρο. Μ' ἔχεις κλειδωμένη δῶ μέσα σὰ σὲ μιὰ φυλακή. Τώρα βρίσκεις πὼς εἶμαι σπάταλη γιατὶ μ' εὐχαριστεῖ ἡ μουσική. Δὲν ἔκανα κανένα ἔγκλημα, ὑποθέτω! Ἂν σ' ἀπατοῦσα, δὲν θὰ φώναζες περισσότερο...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκρυβε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ μανδῆλι της γιατί... ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, κάθε ἄλλο παρὰ ἔκλαιγε. Γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της.

Ὡστόσο, ὁ Ἱππόλυτος ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὶς πενταροδεκάρες ποὔπεφταν ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα, ἐνῷ ὁ Αὔγουστος εὐχαριστοῦσε μ' ἕνα μειδίαμα νικητοῦ στρίβοντας τὸ μουστάκι του. Ὁ βιολινίστας μάζεψε τελευταῖο τὸ χαρτάκι, πῆρε τὸ δίφραγκο καὶ διάβασε τὸ περιεχόμενο.

— Ἆ πολὺ καλά! μουρμούρισε.

—Γιὰ δός μου το αὐτό; εἶπε ὁ Αὔγουστος ποὺ τὸν εἶχε δῆ.

— Αὐτό... εἶνε ἕνα γραμματάκι.

— Γιὰ μένα;

— Ὄχι. Γιὰ μένα.

— Νὰ τὸ δῶ!

Καὶ διαβάζοντάς το, ὁ Αὔγουστος ἔφριξε ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του:

— Καὶ πῶς κατάλαβες, βρέ, πὼς εἶνε γιὰ σένα; Ὅταν πετοῦν πάνω στὴν σκηνὴ ἕνα μπουκέτο, εἶνε γιὰ τὸν ἀρτίστα ποὺ τραγουδεῖ ὄχι γιὰ τὴν ὀρχήστρα καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς ὁ ἀρτίστας εἶμαι ἐγώ. Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε τώρα! Εἶνε ἀπὸ τὴν κυρία τοῦ τρίτου πατώματος.Μοῦ κάνει τὰ γλυκὰ μάτια ἀπὸ καιρό!

— Καλέ τί μοῦ λές! Γράφει πάνω «Κακέ!» Οἱ γυναῖκες ὅλες λένε πὼς ἔχω ὕφος κακοῦ ἀνθρώπου ἐξ αἰτίας τῶν μαλλιῶν μου. Ἔτσι τοὺς ἀρέσω! Εἶνε γιὰ μένα! Εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ μοῦ μπαίνεις στὸ ρουθοῦνι μὲ τὴν ἰδέα ποὔχεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Θἄθελα νἄξερα τί θἄκανες ἂν δὲν σοὔδινα ἐγὼ τὸν τόνο.

— Δός μου τὸ γράμμασ οὔρλιαξε ὁ Αὔγουστος.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση ἐπέπεσεν ἐναντίον τοῦ βιολινίστα. Ἡ αὐλὴ γέμισε μονομιᾶς ἀπὸ κόσμο, ἐνῷ ἡ πορτιέρισσα τραβοῦσε τὰ μαλλιά της φωνάζοντας:

— Θὰ πετσοκοποῦν! Θὰ σκοτωθοῦν! Χωρίστε τους. Δύο νέοι τόσο εὐγενεῖς! Πάρτε του τουλάχιστον τὸ βιολί του!

Πρὶν μως προφτάσουν νὰ τοῦ τὸ πάρουν εἶχε γίνει κομμάτια στὸ κεφάλι τοῦ Αὐγούστου.

Στὸ τέλος κατέφθασε κι' ἕνας χωροφύλακας ποὺ τοὺς βούτυξε ἀπ' τὸ γιακᾶ, ἐνῷ ὁ Αὔγουστος βλέποντας στὸ παράθυρο τὴν κ. Σεμενιέ ἔλεγε στρίβοντας τὸ μουστάκι του:

— Μὴ θυμώνεις, κ. χωροφύλακα... Εἶνε γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ μ' ἐρωτεύθηκε...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

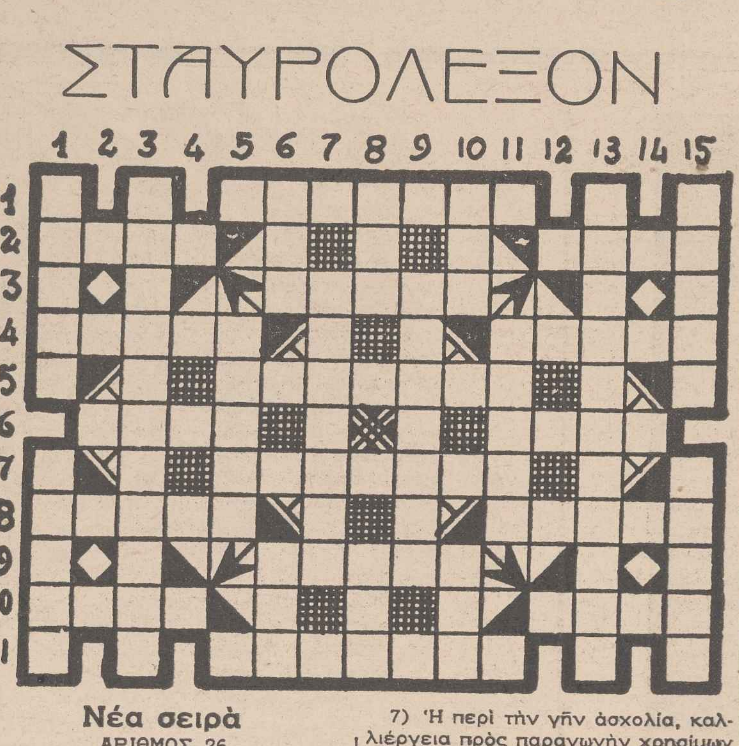

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ 26

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἀποτελεῖ τὸ κέντρον μιᾶς τραπέζης, ἀλλὰ καὶ οἱασδήποτε ἄλλης ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως.

2) Ἀτυχὴς ἔκβασις οἱουδήποτε ἀγῶνος, ἀποτυχίας.— Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.

3) Ὁδηγία, καθοδήγησις, ἐξ οὗ ἀνατροφή, παίδευσις ἀνηλίκων.

4) Ἄνευ αὐτῶν ἡ μάσησις τῶν τροφῶν εἶνε τελείως ἀδύνατος (ἑνικὸς).—Τὸ τρίχωμα τῶν προβάτων.

5) Ὁ ροκανίζων' καὶ κατ' ἐπέκτασιν καταχραστής, κερδοσκόπος.

6) Δικαία τιμωρία' ὁ ἐπ' ἀκροατηρίου διεξαγόμενος δικαστικὸς ἀγών.—Μετακινῶν φέρω τι ἀπό τινος θέσεως εἰς ἄλλην καθωρισμένην.

7) Τὸ σπουδαιότερον συστατικὸν τοῦ ξύλου (χημ.).

8) Εἶνε τελείως ἀπαραίτητος εἰς ἕνα θέατρον, μικρὸν ἢ μεγάλον, τῆς πρωτευούσης ἢ τῆς ἐπαρχίας. —Γνωστὴ καὶ ὡραία νῆσος τῶν Κυκλάδων.

9) Ἱεροδίκης παρὰ Τούρκους (λέξις Τουρκική).

10) Ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ...μιᾶς Ἀθηναϊκῆς πολυκατοικίας καὶ μιᾶς τῆς Νέας Ὑόρκης. — Μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

11) Προξενῶ σύγχυσιν, ἀταξίαν, καταστρέφω τὴν γαλήνην, τὴν ἡσυχίαν τινὸς (μεταφορικὴ σημασία).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.—Νομικὸν ἢ πρακτικὸν κῦρος, ἐγκυρότης.

3) Κινεῖται δι' ἀτμοῦ.

5) Χωρίζουν τὴν παροῦσα σελίδα εἰς πέντε μέρη.

6) Πρόθεσις.—Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.

7) Ἡ περὶ τὴν γῆν ἀσχολία, καλλιέργεια πρὸς παραγωγὴν χρησίμων προϊόντων.

8) Χρονικὸν ἐπίρρημα τιθέμενον πρὸς δήλωσιν πράξεως συγχρόνως μετ' ἄλλης γενομένης.—Πρόθεσις

9) Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ γλυπτικὴ τέχνη τοῦ Μεσαίωνος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κλασσικὴν καὶ τῆς ἀναγεννήσεως.

10) Πᾶν ἄνοιγμα ἐπί τινος ἐπιφανείας ἢ κοίλη ἐσοχὴ ἐντὸς σώματός τινος.—Διεθνὲς ραδιογραφικὸν σῆμα κινδύνου.

11) Ἔνδυμα καὶ ἰδίᾳ γυναικεῖον.

13) Αἴθουσα φαγητοῦ ἢ ξενοδοχεῖον φαγητοῦ.

15) Ἐκ δύο ἢ πολλῶν κάμνω ἕν, συγχωνεύω, μιγνύω.—Μέρος τῆς οἰκίας' εἰς τὰ μηχανήματα θερμάνσεως, τὸ μέρος ἔνθα καίεται ἡ καύσιμος ὕλη.

◆

Συναρμολόγησις

Ἀποκόψατε τὰ τέσσερα ἀνωτέρω δημοσιευόμενα τετράγωνα καὶ προσπαθήσετε νὰ σχηματίσετε μὲ αὐτὰ ἕνα μεγαλύτερον τετράγωνον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ τρία ὅμοια νὰ ἑνωθοῦν διὰ τεσσάρων εὐθείων χωριστῶν γραμμῶν.

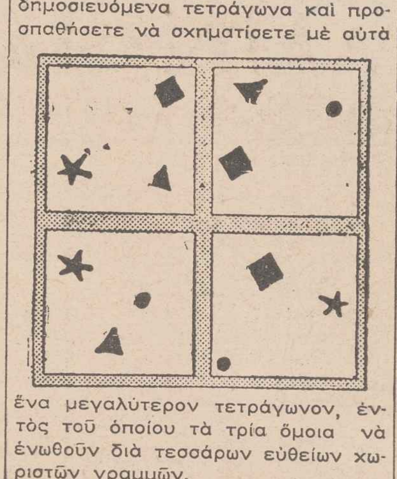

—ΛΥΣΕΙΣ—

Σταυρόλεξον ἀριθ. 25

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΙΝΙΝΗ—ΟΡΦΕΥΣ. 2) ΠΟΡΟΣ. 3) ΠΙΚΑ—ΑΓΩΝ, 4) ΤΡΩΚΤΗΣ 5) ΣΤΟΜΑ — ΦΑΣΙΣ. 6) ΛΑΡΙΣΑ. 7) ΜΝΕΙΑ—ΖΩΗΡΑ. 8) ΣΑΣΤΙΖΩ. 9) ΡΥΑΞ—ΠΙΟΣ. 10) ΩΝΙΟΝ. 11) ΣΤΗΜΩΝ—ΗΔΟΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΗΠΟΣ—ΜΗΡΟΣ. 3) ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ. 5) ΤΑΛΑΣ 6) ΗΠΑΡ—ΑΠΩΝ. 7) ΩΧΡΟΣ. 8) ΙΡΑΚ—ΤΡΙΑΣ. 9) ΤΟΣΟΙ. 10) ΟΣΜΗ—ΖΩΝΗ. 11) ΣΦΑΖΩ. 13) ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ. 15) ΣΑΝΟΣ—ΑΛΣΟΣ.

XX

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

Ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ὑπῆρχεν ἕνα ἀσυγχώρητον συντακτικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ τὸ θῦμα. Ἐὰν ἔγραφε τὴν ἐπιστολή. (τὸ σημείωμα μᾶλλον) ἡ ἰδία ἡ δεσποινὶς Τόμψον, δὲν θὰ τὸ ἄρχιζε ὁμιλῶντας στὸν ἑνικὸ καὶ τελειώνοντας στὸν πληθυντικό. Τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ σφάλμα, ὀφειλόμενον εἰς μίαν ἀπροσεξίαν τοῦ Ἰωάννου Σιρουᾶ, κάμνει δικαίως τὸν ἀστυνομικὸ νὰ ὑποψιασθῇ τὴν ἀλήθεια.

XX

Κινηματογραφικὰ ἔργα

1) ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΤΥΠΑ.
2) Ο ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ.
3) ΝΥΚΤΑ ΚΟΛΑΣΕΩΣ.
4) ΕΡΩΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ.
5) ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ.
6) ΟΙ ΔΥΟ ΛΟΧΙΑΙ.
7) ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ.
8) Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ.
9) ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.
10) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ.
11) ΝΥΚΤΕΣ ΜΟΣΧΑΣ.
12) ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ.
13) ΧΑΜΕΝΟΣ ΟΡΙΖΩΝ.
14) ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ.
15) ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕΟ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τρεχούσης χειμερινῆς περιόδου καὶ τὰ ὁποῖα γνωρίζουν τόσο καλὰ ἰδίως οἱ Ἀθηναῖοι. Οἱ δὲ ἀναγνῶσται μας τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ μέσῳ τῆς μεγάλης διαφημίσεως ποὺ γίνεται διὰ τοῦ τύπου.

XX

Ποῖος ἔκλεψε;

Ὁ κλέπτης εἶνε ὁ ἀνάπηρος, ἡ δὲ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰκών μα. σᾶς δεικνύει πῶς κατώρθωσε νὰ παραπλανήσῃ τοὺς ἀστυνομικούς.

Δυστυχῶς ὅμως ἔκανε ἕνα τεράστιον σφάλμα. Τὸ ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον προσέδεσε στὴν βακτηρία του εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ μαρτυροῦσαν τὰ ἀποτυπώματα τῶν βημάτων εἰς τὴν «τρίτην εἰκόνα» τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

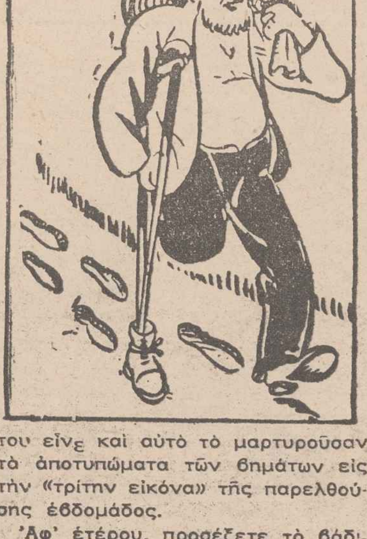

Ἀφ' ἑτέρου, προσέξετε τὸ βάδισμα τοῦ πρώτου ἀλήτη, βαδίζει μὲ τὰ πόδια ἀνοικτά, σχηματίζοντας γωνίαν, ἐνῷ ὁ ἄλλος βαδίζει ἴσια.

Τὰ δύο αὐτὰ παραπτώματα μαρτυροῦσαν ὅτι ἡ κλοπὴ διεπράχθη ὑπὸ τοῦ ἀναπήρου ἀλήτου, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἀνεπιτυχῆ μέτρα γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἄλλους!

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως παρέθεσε μίαν ἡμέρα ἕνα μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα εἰς ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐπιχειρήσεώς του, καὶ εἰς τὰς συζύγους των. Ὑπῆρχεν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τὴν σύζυγό του, ὁ γραμματεὺς μὲ τὴ σύζυγό του, ὁ λογιστὴς μὲ τὴν ἰδική του καὶ τέλος ὁ ταμίας μὲ τὴν ἰδική του νεαρὰν καὶ ὡραίαν σύζυγον.

Τὸ τραπέζι στὸ ὁποῖον ἐκάθησαν ἦταν στρογγυλὸ καὶ κάθε ἄνδρας εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς συζύγου του καὶ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Ἡ σύζυγος τοῦ ἰδιοκτήτου κατώρθωσε νὰ μὴν εὑρίσκεται κοντὰ στὸν λογιστή, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ γραμματέως κάθεται δεξιὰ τοῦ ἰδιοκτήτου, ἀλλὰ χωρίζεται ἀπ' αὐτὸν ἀπὸ δύο πρόσωπα.

Δεδομένου ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ γραμματέως δὲν ἐκάθητο εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ συζύγου της, ποία γυναῖκα ἐκάθητο εἰς τὸ μέρος αὐτό.

◆

Τὰ νομίσματα

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον σᾶς παρουσιάζει εἴκοσι-ἑπτὰ (27) νομίσματα—μονόδραχμα κατὰ προτίμησιν τοποθετημένα εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζουν ἐννέα γραμμὲς ἀπὸ ἓξ νομίσματα ἑκάστη.

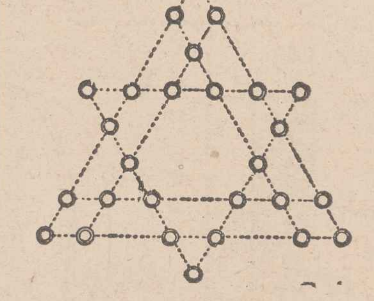

Προσπαθήσετε τώρα νὰ τοποθετήσετε διαφορετικὰ τὰ νομίσματα αὐτά, οὕτως ὥστε νὰ ἔχουν καὶ πάλιν ἐννέα γραμμὲς ἓξ νομισμάτων ἑκάστη. Προσοχή, ἡ τοποθέτησις πρέπει νὰ εἶνε τελείως διαφορετική. Ἀντὶ ἀστέρος, θὰ σχηματίσῃ τότε ἕνα ἰσόπλευρον τρίγωνον.

◆

Οἱ ἀστέρες

Ἐντὸς τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου τετραγώνου βλέπετε δώδεκα ἀστέρας (ὄχι κινηματογραφικοὺς) Δύνασθε μήπως νὰ τὶς μετατοπίσετε ἐντὸς τοῦ τετραγώνου, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ὑπάρχουν δύο ἐντὸς ἑκάστης γραμμῆς (ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως). Προσοχὴ πρέπει νὰ ὑπάρχουν πάντοτε δύο καὶ ὄχι περισσότεροι, εἰς κάθε γραμμήν.

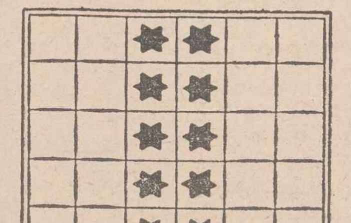

Ἐπὶ πλέον, ἡ τοποθέτησις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε συμμετρική, σχηματίζουσα ἕνα ὡραῖο σχέδιον.

◆

Σκιτσόγριφος

Ἡ ΛΥΣΙΣ: τοῦ δημοσιευθέντος εἰς προηγούμενον φύλλον μας.

Τὸ ὀρθογώνιον

Εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον βλέπετε πέντε σημεῖα, ἕνα εἰς κάθε γωνία τοῦ ὀρθογωνίου καὶ ἕνα πέμπτον εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ (Α, Β, Γ, Δ, Ε.).

Πρέπει τώρα φεύγοντας ἀπὸ τὸ σημεῖον «Α» νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ σημεῖον ἀφοῦ ὅμως περάσετε ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα σημεῖα.

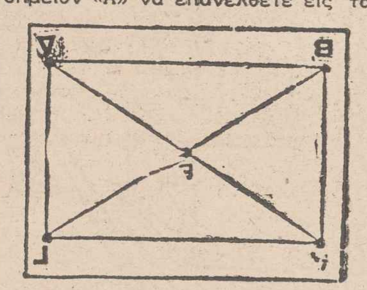

Ἐντὸς δύο λεπτῶν, ἀπαντήσατε τώρα εἰς τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐρώτησιν:

Ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους: Α Γ Δ Ε Β Α καὶ Α Γ Δ Β Ε Α, ποῖος εἶνε κατὰ τὴν γνώμη σας ὁ συντομώτερος.

XX

Ἀριθμοί

Τοποθετήσετε ἐντὸς τῶν κατωτέρω δημοσιευομένων κύκλων τοὺς ἀριθμοὺς 2, 4, 6 καὶ 8, κατὰ τρόπον ὥστε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, ὁριζοντίως διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ εὑρίσκετε πάντοτε ὡς σύνολον «20».

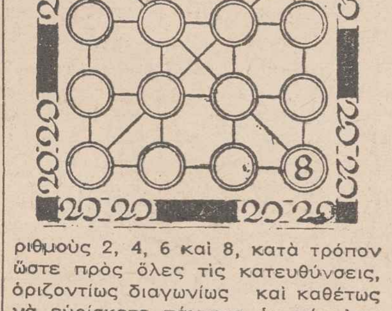

XX

Λῦται διαγωνισμῶν

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

20) Βικτωρία Σταρᾶ (Πειραιεύς).
21) Ντίνα Τριαντάρη (Ἀθῆναι).
22) Πάνος Ι. Παπλᾶς (Πάτραι).
23) Κατίνα Σαββανῆ (Κέρκυρα).
24) Μάρκος Στεφάνου (Σῦρος).
25) Παναγιώτης Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη).
26) Φίλη τοῦ «Ἔργου» (Σάμος).
32) Ἀθανάσιος Δ. Λαγὸς (Πάτραι).
33) Ἄγγ. Ἀγγελίδης (Δράμας)
34) Ἠλίας Ν. Κριεζῆς (Ν. Φάληρον).
35) Μαρίκα Σταματίου (Κωνσταντινούπολις).
36) Φωφὼ Σταματοπούλου (Κέρκυρα).
37) Ἀδαμαντία Παπακωνσταντινοπούλου (Πάτραι).
38) Εὐστράτιος Γ. Βαλιὸς (Ἀθῆναι).
39) Ἀθανάσιος Φωκαΐδης (Καλλιθέα—Ἀθηνῶν).
40) Μ. Ἀπαλωδῆμας (Κυνουρία)
41) Παν. Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη).
42) Μαρία Στεφάνου (Σῦρος).
43) Κωνστ. Δημητριάδης (Ἀθῆναι).
44) Κάρολος Κιλιζέος (Ἀθῆναι)
45) Ἐλευθερία Καρδαρᾶ (Θεσσαλονίκη).
46) Εὐάγγελος Καλουτᾶς (Σῦρος).